

Alexander Wolf

Solo játéakai

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű
sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője
Lektor: Gál Veronika
Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN: 963 606 544 6

© Alexander Wolf, 2007
© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

Alexander Wolf

Solo játéakai

Tartalom

Prológus.....	6		
ELSŐ RÉSZ.....	7	MÁSODIK RÉSZ:	101
1. fejezet Hatásvadászat	8	24. fejezet Régi barát	102
2. fejezet Sivatang	12	25. fejezet Nekromanta	105
3. fejezet Elefántcsonttorony ..	15	26. fejezet A küldetés	107
4. fejezet Solo utolsó megkísértése	21	27. fejezet A Hazárdjátékos..	110
5. fejezet Vérszomj.....	26	28. fejezet A titkos tőzsdeguru	114
6. fejezet Éjszakai póker.....	29	29. fejezet Sötét Inkvizíció	118
7. fejezet Ragadozók.....	32	30. fejezet A templom.....	122
8. fejezet Szerepcsere.....	36	31. fejezet Mozaik	126
9. fejezet Terra Infinita.....	41	32. fejezet Fekete fény	129
10. fejezet A támaszpont	46	33. fejezet Osztás nullával....	133
11. fejezet Wolf hagyatéka	53	34. fejezet Camilla-Blanca	139
12. fejezet A Fegyvermester...	59	35. fejezet Kiképzés	142
13. fejezet Ne taníts élni, ha ölni akarsz.....	63	36. fejezet Végző Sötétség...	146
14. fejezet Furcsa szövetségek	66	37. fejezet A próbatétel	151
15. fejezet A Herceg	69	38. fejezet Elbocsátó szép üzenet.....	154
16. fejezet Kártyavetés	72	39. fejezet Számvetés	157
17. fejezet Sokszirmú Napvirág	74	40. fejezet Játzsma egy	160
18. fejezet Vee és Veeh	77	41. fejezet Játzsma kettő.....	164
19. fejezet Felkérés	82	42. fejezet Sic transit gloria mundi.....	167
20. fejezet Elveszett levelek ...	86	43. fejezet Sosem onnan, ahonnan várod.....	170
21. fejezet A kard íve.....	89	44. fejezet Hadművelet.....	174
22. fejezet Tye levele.....	92	45. fejezet A Gólem szíve....	178
23. fejezet Vörös Requiem	96	46. fejezet Napfogyatkozás ..	183
		47. fejezet Álomfejtés	188
		48. fejezet Fásultság	191
		49. fejezet Honlap	194
		50. fejezet Káprázat	196
		51. fejezet Nemlétből jött a fény	200
		52. fejezet Zuhanás.....	206
		Epilógus	209

„Mindig is szerettem játszani. Főleg olyasmit, amibe bele lehet halni...”

Alexander Wolf

*Ajánlom a kisfiamnak, aki egyszer elég nagy lesz,
hogy elolvashassa és megértse.*

*Valamint Zita egészen egyedi személyiségének, aki rengeteg
bosszúságot okozott minden téren. Viszont nélküle más lenne
ez a könyv is, és a világ is szegényebb lenne sok színnel.*

Prológus

...Kiszáll a fekete Mercijéből. Gyanakodva körülnéz. Valami nem stimmel. Nem jön eléje senki? Nem ehhez van hozzászokva. Ráadásul egy elég merészen öltözött lány ácsorog a közelben. Miért nem zavarják már el a fenébe a testőrök – ez nem olyan környék, hogy itt stricheljen. Nem tetszik a csaj... ez nem igazi prostituált. Tekintete egyáltalán nem csábító, és nem siet odarohanni a szembetűnően menő járgányhoz. Inkább úgy néz ki, mint aki vár valakire, vagy valamire. De miért itt?

A kéz gépiesen becsúszik a zakó alá, a fegyvertokban tartott Berettához.

Hirtelen feltámad a szél, és végigsodor a szokatlanul kihalt utcán néhány falevelet meg valami eldobott papírfecnit. Mintha egy kicsit sötétebb is lenne, de hát persze, este van már, hová tette az eszt. A szél viszont téliesen jeges – furcsa, így május közepén. Megborzong...

ELSŐ RÉSZ

Halálos játszmák

1. fejezet

Hatásvadászat

A jeges szélfuvallat mostanság a szokásos belépőm – azt hiszem, kezdek egy kicsit színpadias lenni. Amióta a nemrég még elfeledettnek számított vámpíristen – nem minden közreműködésem nélkül – nagyjából azonos súlycsoportba került Allahhal és egyéb hasonszórú istenségekkel, csak természetes, hogy az avatárjának is kissé megnőttek a lehetőségei. Az pedig a mai állapotok szerint bizony én lennék.

Befordulok a sarkon. A külsőm is stílusos – magas gallérú arisztokratikus hófehér ing, bíborvörös övsál a feketebársony nadrág derekán, hosszú szárú puha fekete bőrcsizma és lazán a vállamra vetett begombolatlan fekete esőkabát. Ha ez a mercis kopasz bunkó jobban megnéz, talán feltűnik neki, hogy a kabátom nem leng a szélben, ami már önmagában elég ijesztő.

Különösebben nem követett el semmit, csak némileg tiszteletlenül beszélt velem pár nappal ezelőtt. Embernek hitt. Semmi kirívó, csak rossz helyen csinálta, rossz időben, és pokolian rossz alanyt választott. Így jönnek létre a halálos kombinációk. Ha bármely komponens hiányozna, nem is törődtem volna vele, élte volna tovább a fényűző életét, amíg le nem lövi valamelyik üzlettársa. Ugyanis nem vagyunk egyenrangú ellenfelek, csak pont fordítva, mint ahogy ő akkor gondolta. És nagyon jól tudom, hogy az igazi hatalom megnyilvánulása nem az, ha merő szeszélyből kivégzek valakit, hanem éppen fordítva – ha kegyelmet adok olyasvalakinek, akit nyugodt lelkiismerettel a földbe tiporhatnék a „kedves” gesztusaiért.

Csakhogyan ez most nem morális kérdésekről szól, hanem átment teljesen gyakorlati síkra. Mivel bevallottan nincsenek erkölcsöm, gyakran a pillanatnyi kedvem határozza meg, kit mire használok. Na meg a pillanatnyi helyzet. És egyik sem ösztönöz éppen arra, hogy bármiféle nagylelkűséget gyakoroljak a saját káromra.

Egyrészt már nincs meg a kedvenc kardom. Igazából nem is lenne szükségem rá, de valahogy lelkiileg nagyon hozzám nőtt... hitem nincs, és szerelmem a kard... És még ha csak a kard hiányozna... Tehát nem vagyok rózsás hangulatban.

A lány, aki ott vár, Vivien, és valóban nem prosti, bár én persze lefeküdtem vele egyszer. Talán csak hogy felejtsek, sőt biztosan csak azért. Igazából nem az esetem – nekem túl nyers a modora. Fényben járó vámpír ő

is, csakúgy, mint én. Azzal a különbséggel, hogy én vámpírlord vagyok, és ő az egyik alattvalóm.

Az istenemtől, Zzarngtól kisírtam, hogy tegye nekem lehetővé egy másik hasonló kard elkészítését a Vámpírkard helyett, amelynek köszönhetően az lettem, ami. A még megedzetlen sötét mithril penge itt lapul a kabátom alatt, rajta a megfelelő varázsrúnák, de ahhoz, hogy ebből is mágikus fegyver legyen, amely szintén a részemmé válik majd, el kell végeznem egy szertartást. Ahhoz pedig szükséges egy balek, aki elkövet ellenem valami olyasmit, amit nem vagyok köteles eltűnni. Mintha bármire is kötelezhető lennék... de mindegy, a csillagok mostani állása szerint a kopasz barom ott áll, és biztosan valami löfegyvert markol a hóna alatt. Halottnak a csók... és most milyen igaz ez a mondás.

Érzi, hogy valami nagyon nem jó, mert nincsenek jelen a gorillái, és a szeretője sem ad semmilyen életjelt, pedig neki is itt kellene lennie valahol a házban. Nem, Vivien nem ölt meg senkit, bár az sem okozott volna neki nehézséget. Csak minek oltunk ki életeket feleslegesen – hiszen nem vagyunk emberek, hogy barbárságokat műveljünk ok nélkül. Alszik mindenki, olyan álommal, amelyből nem fog egykönnyen felébredni.

A kopaszka még nem sejti, hogy mi is ő most valójában. Áldozati bárány az oltáromon. Pech, nagyokos...

.....

– Hát te meg mit keresel itt? És mi ez a maskara?

Gyanakodva néz, miközben elkezdenek neki beugrani a kép részletei.

– Te nem is...

Teljesen tanácstalanná válik hirtelen. Hát persze. A helyzet több mint bizarr. Itt áll előtte egy illető, aki kísértetiesen – ha-ha, de jó szó ide – hasonlít arra a fickóra, akivel nemrég tárgyalt valami üzleti ügyről. Nemleges választ kapott, ami annál a fickónál nem is olyan szokatlan – nem csinál belőle magának lelki problémát, nem az a fajta. És itt követte el az északombájn a végzetes tévedését: olyasmivel vádolt egy vámpírlordot, amit ő nem tett meg. Nem tudhatta, hogy ezzel automatikusan rákerült a nélkülözhető lények listájára. Normális körülmények között nem lenne túl nagy jelentősége. Ez a jegyzék sosem szokott pár névnél hosszabb lenni, és nehéz rajta sokáig maradni. Én, Solo, nem vagyok haragtartó. Viszont külön balszerencse, ha éppen akkor és ott van szükségem egy nélkülözhető lényre. Mint például most.

A félresikerült Supermanünk azért van zavarban, mert az előtte álló személy szeme nem barna, mint ahogy neki rémlett, hanem szürke, de erre akár rosszul is emlékezhetne. A legtöbb férfi még a felesége szeme

színét sem jegyzi meg tisztességesen. Ami feltűnőbb, a furcsa jövevény úgy tizenöt évvel fiatalabb kinézetre, mint akit lebecsmérelt. És teljesen lehetetlen szerelésben van – mi ez, tizenkilencedik század? Még delejezésre sincs szükségem, annyira leblokkolt.

– Hoztam Önnek egy ajándékot, uram. Nézze meg. Nagyon szép munka.

Előhúzom a fegyvert. Nem hazudok neki. Ilyet ezen a Földön nem kíváncsi soha senki. Gyönyörű karcsú tőr kard – rájöttem, hogy ez jobban illik az egyéniségemhez, mint a durvább vágószerszámok.

Még mindig bambán néz, már el is felejtette, hogy a jobb keze mit keres a zakója belsejében. Nem tudja hová tenni a történeteket. Állítólag nagyjából így jártak anno az indiánok Kolumbusz hajóival. Mivel sosem láttak ehhez hasonlót, nem fogták fel agyilag. Ez is úgy áll itt, mintha fejbe csapták volna. Váratlan szituáció – nincs beprogramozva a szürkeállományba. Ha van neki ilyenje.

Kihúzom a pengét a hüvelyből.

– Látja? Nemesen sötétzöld a színe, ilyet nem kap egy szuvenírboltban. Egyedi ötvöztetésű acél.

Még hogy acél, annál minőségileg jobb. Ez a fajta fém a Földön nem is létezik. A nagymenő tudása és felfogóképessége ehhez persze reménytelenül kevés.

– És ami figyelemreméltó, – lapjával ráteszem a tenyerem élére a markolat közelében, és a kard nem billen semerre, hanem vízszintes állásban marad – itt van az egyensúlypontja. Ahol kell. Ez valódi fegyver, arisztokratáknak való. Megfizethetetlen.

Az a vicces, hogy most éppen csupa igaz állítást mondok. De csak egy arisztokrata van jelen, és nem az ember az.

– És még valami. A készítőjét bizonyára a fantasy regények ihlethették meg – tudja, a Gyűrűk Ura, ilyenek.

Dehogy tudja. Viszont ez is terheli tovább a parányi elméjét, fokozva a túlfeszültséget. Csak agyvérzést ne kapjon idő előtt, elrontaná a műsort.

– Ezért a pengére néhány rúnát is vésett. Figyelje csak.

Bal kezemmel végigsimítom a varázsjeleket. Ő csak az ujjaimat bámulja, így fel sem tűnik neki, hogy a penge hegye valahogy éppen a bal válla felé mutató irányba áll be, bizonyára teljesen véletlenül. Hát jó, a mutatványnak vége.

Az érintés hatására a varázsige működésbe lép, a penge felizzik, mágikus tűzzel – a közönséges láng nem elég a mithril megmunkálásához – és fullánk-ként előreszúr. Sisteregve hatol át a szíven, megmártózva a vérben egészen a markolatig. A Nagycsászár száját artikulálatlan hang hagyja el.

Szép lassan húzom vissza a pengét, hogy jól megszívhasssa magát. Már nem nemeszöld, hanem sötétvörös. Azért marad még a lerogyó emberben is valami vér. Vivien mohón megnyalja a száját. Fegyelmezett kislány, szó ami szó, nem ugrik engedély nélkül. Vajon hány éves lehet, van már száz? Mindegy.

– Tiéd.

Azonnal ráveti magát.

Magasba emelem a pengét, és úgy tekintem végig, mint aki megkapta az életében áhított legszebb vágyálmát. Halkan suttogom:

– Üdvöz légy, Szívkereső...

2. fejezet

Sivatag

Talán érdemes szólnom néhány szót arról, hol is ismerkedtem meg Viviennel. Tehát ez úgy volt, hogy...

...

– A frontális támadásnak nincs semmi értelme.

Edward egy pontra mutat a térképen.

– Itt ez az erőd. Nem fogom legyilkoltatni a legjobb embereimet a falainál. Egyszerűen nem rendelkezünk elegendő túlerővel.

– Az erődítmények elleni frontális támadás sikeréhez legalább tízszeres fölény szükséges, – idézek valamilyen katonai tankönyvből.

– Így van, hadnagyom, – erősíti meg a Pusztító. – És szokás szerint most is csak egy osztagot hoztam magammal erre a létsíkra. Ez sem a mi háborúnk.

Mégis itt vagyunk. Ismét eszembe jut a hűbéresek és zsoldosok közötti különbség: a hűbéres minden csata után örül, hogy ép bőrrel megúsza, a zsoldos pedig keres magának egy új csatát – lehetőleg még veszélyesebbet, mert az jobban fizet. Ahol nem lehet meghalni, az nem is kihívás, óvodásoknak való. Edward sem fér a bőrébe. Az rendben van, hogy Wyel megkérte, kicsit nézzen körül ezen a sivatagos környéken, mert újabban mintha túl sok lenne a kószáló élőhalott. De hát közülük a Pusztító a nagyobb hatalom, egy egész királyság az övé, és nem elég, hogy ott tart vaskézzel rendet, még át is ruccangat a Kaszásokkal mindenfelé, ahol zúrt sejt. Nem lenne rá köteles. Én meg még kevésbé.

Csak az az igazság, hogy mi nem is zsoldosok vagyunk, bár mindketten talán voltunk azok valahol, valamikor, hanem a harc megszállottjai. Egyszer azt találtam mondani, hogy a kard izgalmasabb a nőknél. Úgy látszik, nemcsak nekem ez a véleményem.

Azért ironikus – ott hagytam azt a nőt, akire akkor gondoltam, egy másik létsíkon, de búcsúzóul küldtettem neki egy vörös rózsát. Nem fehérét. A vörös rózsá persze nálam csak köszönetnyilvánítás egy jó pillanatért. Másoknál szerelmi vallomás... vajon milyennek kellene lennie egy igazi szerelmi vallomásnak? Azt hiszem, ezt sosem fogom megtudni.

Vivien mellett más a helyzet, eszembe sem jutnának efféle kérdések. Hát akkor vissza a történethez.

...

– A probléma gyökerét nem ismerjük. Az élőholt horda nem az erődből jön. Az sem egyértelmű, hogy a várvédők az ellenségeink. Csak éppen a frász jöhetett rájuk, ezért nem engednek senkit még a várfalak közelébe sem. Ellátásuk, úgy látszik, van még bőven, mert nem spórolnak a nyíl-vesszőkkel. Mi több, mágikus támogatásuk is elég színvonalasnak tűnik, mert alig használnak közönséges lövedékeket. Hónapokig kitarthatnak.

Azon gondolkodom, mire akar kilyukadni. Hasonló helyzetekben az elhamarkodott cselekvés valóban végzetes. Lelki szemeim előtt el tudom képzelni, ahogy az erődöt kétoldali ostromnak vetik alá, csak hogy kiderüljön, hogy ez volt az utolsó zárt kapu, amely úgy-ahogy visszatartotta ezt a mozgó csont és rothadó hús kollekciót. Ekkora ostobaság Edwardtól nyilván elképzelhetetlen.

Érdekes, hogy saját magamra és a magamfajtákra képtelen vagyok úgy gondolni, mint ezeknek a zombiféléknek a rokonaira. Pedig szigorúan véve élőholt vagyok én is. Csakhogy mi vámpírok valahogy mintha teljesen másféle lények lennénk. Nagyjából annyi a minőségi különbség, mint az ember és a poloska között. Mi egyáltalán nem bűzlünk, sőt, a külsőnk többnyire attraktívabb még az átlag halandókénál is. Erősebbek vagyunk, gyorsabbak, és sokkal intelligensebbek. Nem eredendően, csak nekünk évszázadok állnak rendelkezésre a tanuláshoz és a tapasztalatgyűjtéshez.

...

– Kiküldtem néhány felderítőt. Mondanom sem kell, hogy egyikük sem tért vissza a megbeszélrt időben. És akkor jött az a fejdadász nő.

– Milyen fejdadász nő?

Edward Lorn hümmög egyet.

– Ami azt illeti, elég furcsa. Nem akartam több embert elveszíteni, még akkor sem, ha nem az enyémekek közül valók. Ezért próbaharcot vívattam vele, tompa fegyverekkel. Négy Kaszást terített le egymás után. Ráadásul egyet pusztá kézzel. Akkorát ütött, hogy úgy kellett a katonámat felocsoln. Valami nincs rendben vele. De mit bánom is én. Azt ígérte, megpróbálja élve visszahozni, akit még lehet. Adtam volna neki lovat, de itt jött az újabb hóbot – váltig állította, hogy nem szeret lovagolni. Nekem valahogy az volt az érzésem, hogy inkább nem valók neki ezek az állatok – talán félnének tőle.

– Régen indult?

– Sötétedéskor. És mindjárt hajnal. Nincs kedved felülről körülnézni? Te tudsz repülni. Ha fegyverekre van szükséged, itt találsz bőven. Bár szerintem te magad vagy a leghalálosabb fegyver.

– Hogy néz ki?

– Szerintem tök mindegy, nőt nem sokat találsz most a sivatagban. De azért elmondom: olyan fiatal vadócféle. Igazi szépségnek nem nevezném, és a mozgása is inkább erőteljes, mint kecses. Vörös haj, praktikusan rövidre nyírva. Elég sok fém volt rajta, de mind könnyű fajta – láncing, vasalt bőrv, vasalt bőr csuklóvédők. Ja, és ahhoz képest, hogy milyen gyakorlott harcos, nem hogy hegeket, de egy karcolást sem láttam az arcán. És nem tudom, szokott-e egyáltalán mosolyogni. De te majd kiderítheted, ha akarod.

Persze. Majd kiderítem...

...Akkor sem mosolygott, amikor szeretkeztünk...

3. fejezet

Elefántcsonttorony

Hó, mindenhol csak hó... Én választottam ezt a helyet. Legyen ember vagy vámpír, bárki csak úgy képes megnyerni sorban a halálos játszmaít, ha van egy olyan talpalatnyi föld, ami csak az övé. Ahová visszavonulhat a két játszma között. És ahol nem háborgatja senki. Vagy szinte senki...

Ez jut eszembe, amikor Tye meleg kezét érzem a meztelen vállamon. Bámulok kifelé a kristályablakon. Kint verőfényes napsütés, hőszi krák mirádjai lebegnek a könnyű szellőben. Nem hallatszik be semmilyen zaj. Akkor sem, amikor a szomszédos hegyoromról legördül egy kisebb lavina, újabb hófelhőket verve fel a magasba.

Egy erős istenség avatárja kérhet szinte bármit, különösen ha az az isten még számít a szolgálataira. Ez itt az én elefántcsontba öntött kívánságom. Egy fehér torony a Havas Észak legmagasabb hegységében. Embe rek egyáltalán nem járnak erre, talán soha nem is jártak, még a Nagy Vámpírháborúk előtti emberi birodalmak fénykorában sem. Néha látok valahol messze odalent néhány vonuló orkot – vagy eltévedtek, vagy menekülnek valamitől, csak azért, hogy halálra fagyjanak valamelyik különösen kegyetlen éjszakán. Ide nem lehet feljutni szárnyak és mágia nélkül – a torony egy megmászhatatlanul csúszós szikla tetején öltött formát egy éjszaka alatt.

Ha korábban beszélni akartam valakivel, annak idején Anthony Crawford nevű barátomhoz mentem az Álmodók térkapuin keresztül, az egyik földi létsíkra. Csak azt hiszem, vele kifogytunk a témákból, legalábbis pillanatnyilag. Különb en is, a Máguslány legalább olyan jó beszélgető partner.

Visszafordulok és rámosolygok. Tökéletes alakja van – senkinek nincs ilyen párja. De mi mást is lehetne várni attól az entitástól, aki a Végtelen Szépség megtestesülése.

– Csodálatos a kilátás, – mondja a lány.

– Igen. Sokat segít a meditálásban. Néha végig kell gondolnom, mit is akarok majd csinálni.

Köntöst borít a vállára.

– Vagy hogy mit akarsz legközelebb játszani?

– Talán. Csak tudod, olyan rohanással teli minden. Egy játszma, mint a kard egy villanása. Jóformán nem is látod, és már vége. Nincs idő sorra venni a tanulságokat, máris jön a következő. Pedig annyi mindent kellene.

Nekem is hoz egy másik köntöst. Egyáltalán nem fázom, de azért felveszem. Elegáns, valódi selyem. A vámpírlordok eleganciája – ellenállhatatlanul elbűvölő és halálos. Ha úgy akarjuk.

– Például mit?

– Például azt, hogy nem illik már hozzám a Wolf utónév. Lezárt korszakhoz tartozik – akkor még volt emberi részem. Ne neved, az emberek társadalma majdnem ugyanúgy épül fel, mint a farkasoké. De ezt te is tudod, kár bármit magyarázni.

Még mindig mosolyog.

– És milyen név illene hozzád?

Ismét kinézek az ablakon. Lent jeges szélfuvallatok.

– Legyen Solo Icewind.

Átölel.

Még érzelemmentesebb, még hatékonyabb, még keményebb, még halálósabb?

Elvihogjuk magunkat mind a ketten. Végigsimítom a haját.

– Hát nem minden helyzetben. Erről jut eszembe. Solo Wolfnak, vagy inkább a vele lévő embernek volt egy álma, közvetlenül a végső összecsapás előtt. Tudod, amelyet megnyert ugyan, de az emberi énje végleg elenyészett. Jelentősége valójában semmi, mert ha volt is, pont az embernek számíthatott volna valamit. Csak meg szeretném érteni. És te vagy az egyetlen, aki talán segíthet ebben.

Végigdőlünk az ágyon. Kezünk mintha véletlenül találkozna. Játszadózom a gyönyörű ujjával.

– Azt hiszem, meg tudom neked mutatni. Nézz egy kicsit a szemembe.

– Egy vámpírlord szemébe? – ismét csengő nevetés. – Na jó, ha ennyire akarsz...

.....

Furcsa érzés újra végignézni egy olyan álmot, amely nem egészen az enyém. Mintha moziban ülnénk Tyejal, és nem teljesen követném a cselekményt. Aki a képernyőn ott van, én vagyok, de valahogy mintha mégsem én lennék.

...A szokásos földi helyemen tartózkodom éppen, illetve mit is beszélek – az ember szokásos földi helyén. Ide járt be nap mint nap valamiért. Hivatatosan azért, hogy pénzt keressen. Olyasvalamit, amire nem volt semmi szüksége.

Óriási rohangálás, nyüzsgés, a lányok élénken vitatkoznak, vagy nem, inkább kitörő jókedvvel gratulálnak... kinek is? Valamelyikük férjhez ment?

Csaknem az ember „titkos szerelme”? Elvette volna feleségül, Solo nem figyelt oda kellőképpen? Kizártnak tartom, az embernek lehet, hogy kevesebb az esze, de az irracionalitás nem rá jellemző. Én meg biztosan nem kértem meg a kezét. Nem azért, mert a lány nem tetszik, csak nem vagyok annyira gonosz, hogy tönkretegyem az életét egy vámpírlorddal kötött friggyel.

Mi vámpírok egyébként kiváló partnerek tudunk lenni akár a halandó nőknek is, csak állandóan nem szabad ott lenni mellettünk. De ez az örömnép most nem erről szól.

Odajön hozzám. Szép, mint mindig. Amikor az ember beszélni akart vele, többek között azt mondta volna, hogy amint először a közelébe került, rögtön elkönyvelte magában, hogy a jelenlévő lányok közül ő a legvonzóbb. De már nem fogja elmondani.

– Képzeld, férjhez mentem...

Miért ilyen bizonytalan a hangja?

– Tudod, muszáj volt...

Rámutat a hasára. Kényszeredett mosoly. Miért van zavarban? És miért beszél külön az emberrel?

– Gratulálok! És ki a boldog kiválasztott?

Na ez Solo Wolfos válasz – nincs nagy baj. Valóban nincs? Az ember gyomra görcsben. Mintha valami jóvátehetetlen történt volna. Miért?

– Itt van ő is, elhoztam...

Odasandítok a mutatott irányba. Igen, ott van. Kurtán biccent felém, majd megy tovább a kötelező ismerkedési körútra.

Jobban szemügyre veszem. Hogy lehet ilyen lehetetlen lila színű öltönyt viselni? Elvises frizurával egybekötve. A francba, nem tesz rám sokkal jobb benyomást a kopaszkánál, akit nemrég megöltem. Maga a viselkedése is valami mérhetetlen fölényt sugároz. Pedig a felsőbbrendűség kimutatása nem a felsőbbrendűség jele. Egészen másé – a ki nem élt frusztrációé. Ezek az emberek rúgnak bele a kutyába, ha letolást kapnak a náluk erősebbektől. Szemem előtt vörös köd, és mintha neonfényes szavak lebegnének a látóképemben: BÁNTANI FOGJA!!!

Jó, ha megtudom, hogy bántja, a kopaszka sorsára jut, mielőtt még megértené, miért kapja. Csak neki előbb a torkát fogom elválni, hátha mégis felfog valamit a valóságból élete utolsó másodperceiben. Ránézek a lányra – ijedt tekintet látok. Azt hiszem, valamit kiolvashatott a szemeimből. Hát igen, mellettem könnyű meghalni.

Csak azt nem értem, hogy volt képes itt ezzel... menten elhányom magam. A lány arckifejezése valahogy könnyörgő és bocsánatkérő egyszerre. De miért kellene tőlem bocsánatot kérnie? Jó, nem ölöm meg a ficsúrt. A halandó nők szeretik, ha bántják őket, elfelejtettem? Mert ebben látják az erő megnyilvánulását. Azért adnék ennek a csodalénynek egy kardot a kezébe, hogy megmutathassa, mit ér a Szívkeresőm ellen. Vagy nem is használnék fegyvert.

... na ezek már az én gondolataim. Az álmoképek elhalványulnak. Jól belelovaltam magam. Mi okból? Tye mindjárt megmondja...

.....

– Vélemény?

A Máguslány végigcirógatja az orcámat.

– Tudod, hogy miért épp te vagy a párom?

– Miért?

Feláll az ágyról.

– Hozok egy pohár vizet.

– Van bor is, ott az asztalon. A legjobb fajta. Nekem nem kell, tudod. Azért szereztem be, hogy téged megkínálhassalak. Csak téged. Más nem fog ide jönni soha.

Ingatja a fejét.

– Jobban szeretem a forrásvizet. Mert ugye te abból is csak a legjobbat tartod?

Bólintok.

– Mint a legtöbb vámpírlord. Minőség mindenben.

Tölt magának a kristálykancsóból, majd elgondolkodva kortyol néhányat. Felém fordul.

– Te azt akarod, amit csak én adhatok meg neked – a Tiszta Szerelmet. Mármint amikor éppen nem játszol. A mi kapcsolatunkat nem lehet bemocskolni semmivel, mert nincs benne érdek. Lehet viszonyod akár ezer másik nővel, és nekem sem kell kolostorban élnem, amíg nem vagy velem. De nekünk nincs sem múltunk, sem jövőnk – mi csak a jelenben létezünk.

– Hisz vannak emlékeink.

Közelebb jön.

– Azok sosem a mieink. Mint ahogy nem a tiéd ez az álom sem.

Felemelem a fejem a párnáról és felkönyökölök.

– Vagyis bármire vágnánk, ezt csak úgy élhetjük ki, hogy valahol manifesztáljuk magunkat?

Elmosolyodik.

– Nem. Azért nem ennyire szörnyű. A Most csak a miénk, ha és amikor úgy akarjuk. Jó ötlet volt felépíttetned ezt a tornyot. Én nem kértem ugyan Zzarngot semmire – milyen alapon is tenném? – de ő maga keresett meg, és azt mondta, mindig tudni fogom, ha éppen idevetődsz.

Most valóban meglepett. Egyre jobb véleményem van a választott istenségemről. Úgy tűnik, ez a szövetség hosszú távra szól. Tye hirtelen témát vált.

– Említetted, hogy az ember mondani akart neki valamit. Tudod, annak a lánynak. Csak ennyit akart mondani? Mire emlékszel még?

– Féltékeny vagy?

– Hogy lehetnék?

Tényleg, hogy lehetne. Ostoba kérdés volt. Emlékszem még valamire?

– Igen, emlékszem. Csak mindez hiábavaló. Már nem mondja el neki senki. És az ember kérdezni is akart, talán inkább, mint beszélni. Ez sem fog már soha megtörténni. Ha visszagondolok, az ember meggyőződött, hogy segítsék neki. Pedig engem megnyerni bármilyen ügynek nem könnyű feladat. Fontos lehetett neki. Miért? Mégiscsak szerette azt a nőt?

– Ez ennél bonyolultabb. Mit nevezel te szerelemnek, Solo Icewind Vámpírúr?

Most gúnyolódik? Nem vallana rá.

– Semmit. Nem hiszek benne. Legalábbis a halandó szerelemben nem. Várj! – intek a kezemmel, mert nyitná a száját, hogy megszólaljon. – Előbb elmagyarázom.

Gondolj bele, mi mozgatja a halandókat? Az eszmék, a magasztos szándékok? Dehogysis. A legprimitívebb testi vágyak. Nincs idejük megcsömörlení, mert mire megtörténne, már meg is haltak aggkori végelgyengülésben.

– De neked volt, ugye, nemes vámpírlovagom?

– Igen, volt. Egyszer egy humorista mondta, amikor kérdezték a véleményét a nőkről: hát hogy is fogalmazzon. Képzeld el, hogy felhajtunk egy kupica vodkát. Majd egy másodikat, harmadikat. A negyediknek víz íze van. A nőknek nincs idejük arra, hogy beszéljenek, hiszen anyagi javakat kell szerezni. Tehát eszköznek használják a férfiakat. A férfiak pedig, akik átlátnak ezen, őket kezelik élvezeti cikként. Nem társként, nem barátként, még csak nem is nagyon értelmes lényként. Egy pohár finom cappuccino, vagy egy gyors numera valahol egy motelben – nem mindegy?

Leteszi az üres poharat az asztalra.

– És te nyilván a cappuccinot választanád?

Elnevetem magam, kicsit keserűen.

– Nem. Nem a capuccinot. A kardot. És a halálos játszmákat.
– Biztos vagy benne, hogy semmi értelme nem lett volna bármit mondanod annak a lánynak?

Száttárom a karom.

– A kiaknázatlan lehetőségek birodalmába érkeztünk. Nem mindegy? Nem fogja elmondani már senki. Én már a Földre is csak a még befejezetlen játszmáim miatt látogatok néha vissza. Mert különben nem lenne kinek befejeznie.

– És nem szereted az elvarratlan szálakat. Látod, ez a válasz a te kérdésedre.

Törökülésbe ül az ágyon mellém, és a szemembe néz.

– Mit akartál neki mondani?

– Mit, mit? Tulajdonképpen csupa banalitást. Tudod, amikor oda kerültem, ott volt hat nő, és egyik sem csúnya. De ő volt az, akire rögtön mondtam magamban, hogy ő a legszebb – valakinek meg is jegyeztem, amikor meséltem a helyről. Azt is mondtam volna, hogy sokkal okosabbnak érzem, mint amilyennek mutatja magát. Azt is, hogy ha egy picit változtat a stílusán – csak egy icipicit, anélkül hogy bármit elveszítene önmagából – ezt észrevennék mások is, és talán valami normális pasit is kifoghatna, nem pedig ezt a ficsúrt ott. Valamelyik létsíkon pedig kifogta. Lehet, hogy mégis megkeresem, és miszlikbe aprítom. Egyszerűen nem méltó hozzá, nem érted?! Hát nincs neki semmi önbecsülése?!

Észre se veszem, hogy szinte ordítok. Tye figyelmesen hallgat, majd hirtelen félbeszakít.

– Tudod, hogy mi fáj neked annyira? Értéket láttál veszni. És nem tehetél ellene semmit. Talán igazad volt, talán nem. Az ember a maga módján tényleg szerethette – nem feltétlenül nőként, lehet, hogy inkább kislányként. És neked, kedves vámpírlovagom, mindig fáj, ha gyereket láttál elkárhozni.

Lehorgasztom a fejem. Amit mond, kíméletlenül célba talál. És attól nem fáj kevésbé.

Tye megsimogat. Kicsit jobb. Rám mosolyog:

– Ne légy már ennyire búskomor. Segítek neked.

Értetlenül ráemelem a tekintetem.

– Miben?

– Elmondom neki én. Úgyhogy megyek is öltözni. Rám jobban fog hallgatni. Nő vagyok, tudod. Téged pedig várnak már az Arénában. Vagy tévednék?

Nem téved.

4. fejezet

Solo utolsó megkísértése

A már jól ismert hely nagyon kihalt. Nem értem. Túl korán érkeztem? Nézem a hirdetőtáblát – a dátum rendben van, az idő is. Csillagok Hava, harmadik nap, naplementekor. Szabályok – bármilyen fegyvert lehet használni, csak olyat nem, ami eleve maradandó sérülést okoz. Itt ezalatt azt kell érteni, hogy olyat, amin nem segíthetnek az alapszintű gyógyító papok. Hogy senki ne értse félre, részletesebben is ki van fejtve – ölni szabad. De valakit tartósan legyengíteni, megmérgezni vagy elbájoslni szigorúan tilos. Más harci mágia sem megengedett, de ez az Aréna nyitva áll bármilyen lények előtt. Itt nem kell titkolnom vámpírlord kilétemet – sőt, néha olyan mérközéseket is szoktak rendezni, ahol követelmény valamilyen magas szintű különleges képesség. Igen, a Szívkereső nem esik itt tilalom alá, ezért szoktam át ide. Meghalni itt is nagyon könnyű, elég egy töredékmásodpercnyi kihagyás. De nincsenek azok a hülye csapatjátékok a legvégén, és van egy olyan szabály is, hogy aki megadja magát, nem szabad tovább ütni. Sőt, mivel minden párharc megszabott ideig tart, döntetlen eredmény sincs teljesen kizárva. Persze annál általában jóval gyorsabban végzek. A kedvenc technikám az, hogy – a kardom nevéhez híven – szíven szúrom az ellenfelet, de bent hagyom a pengét. Ez a vámpírpenge is olyan, hogy az ellenfél nem halhat meg, amíg ki nem húzom a testéből. Ha odaérnek a gyógyítók, meg szokták tudni menteni. Nem vagyok ember, hogy életeket vegyek el értelmetlenül. Bevallom, néha le szoktak győzni engem is, de egy vámpírlordot meggyilkolni nem olyan egyszerű feladat.

A meddő hiúságot is meghagyom az emberféléknek. Ha vesztettem, nem Monthy Python-os Gyaloggaloppot kell játszani – á, csak egy karcolás – hanem abbahagyni, és majd később végiggondolni, mit csináltam rosszul. Azért, hogy máskor ne kövessem el ugyanazokat a hibákat – persze majd elkövetek másokat.

Ha még van erőm, kezét is illik rázni az ellenféllel, akár a földön fekve is, több sebből vérezve. A gyógyítók nekem is szoktak egy kicsit segíteni, de igazából elég hamar rendbe jövök magamtól is – a vámpír az vámpír. Éljen a halállét, minden gyönyörével együtt... mert a közhiedelemmel ellentétben, nyújt ilyet bőven. De erről máskor. Most az idegesít, hogy a Nap mindjárt leszáll, és nemhogy a játékmesterek nincsenek még itt – ők akár késhetnek is egy picit – de versenytársat sem látok olyan nagyon. Hogy pontos legyek, egyetlen egyet sem. Illetve... ott jön valaki.

Na ne...

Dühömben pusztá ököllel rácsapok az Aréna zárt kapujára. Darabokra robban, szinte anélkül, hogy felhorzsolná a kézfejemet. Mögötte gomolygó köd. Pont ahogy lennie kell. Ez nem az a hely, hát ezért nincs itt senki. Ismét el vagyok térítve a kívánt útvonaltól.

Aki jön, nem az aranykörös Mester által korábban használt külsőt viseli, hanem a halott ember egy másik ismerőseit. Akárhogy is nézem, ez kegyelemsértés – ha valóban az Aranykör küldte. Eziránt kételyeim kezdenek támadni – túl kisstílű húzás lenne hozzájuk.

A küldönc megáll tőlem háromlépésnyire, és magabiztosan végigvizslat. Látom a szemén, hogy keresi valahol a hibát – esetleg túl kövér lennék, zavaros a tekintetem, esetlen a tartásom, rossz a fülem formája? Netalán piszkos, vagy szakadt a ruhám?

Az emberrel, akinek az arcát viseli, eléggé ambivalens viszonyban voltunk. Pont olyanban, mint amilyenben a szabályok végletes tisztelete állhat a szabályok módszeres felrúgásával és újraírásával. Ő képviselte a megtartó Rendet, és a halott ember a teremtmény Káoszt. Mélységesen tiszteltem a tárgyi tudásáért, és több mint elfogadhatatlannak éreztem a világnézetét. Saját magam számára persze.

Tehát most is a Rend követe áll előttem. Valamelyik rendpárti istenség. És csakis olyané lehet, aki a Fényes Oldalra sorolja magát, ugyanis csak a Fény szokott tetszelegni az erkölcsösség tévedhetetlen öreként, a Sötétség sosem táplál ilyen illúziókat – a legelvetemültebb fajtája sem. A Követ megszólal, és minden szava igazolja a levont következtetéseimet:

– Azért hívtalak ide, hogy lehetőséget adjak neked kijavítani a múltadban elkövetett eltévelyedéseidet.

Kezdetnek nem rossz. Fölém helyezi magát – ő ad nekem lehetőséget. Egy nyavalyás követ egy avatárnak. Érdekes megközelítés. Hallgatom tovább. Ha nem ebben az alakban jött volna, már ő is ugyanolyan halott lenne, mint az az ember, aki ismerte. De a régi tiszteletem visszfénye megvédi az azonnali pusztulástól.

– Tudod, az Aranykör ígért neked egy telefonhívást.

Nekem, Solo Icewindnek ugyan nem ígért semmit, de meghagyom a tévhitében. Az a telefonhívás amúgy megtörtént, még az ember életében.

Az azt követő tárgyalás is. Amit az Aranykör azért szervezett meg, hogy elvigye az embert a „titkos szerelme” közeléből, mielőtt még elkövetne valami ostobaságot. Az ember ott még nem tudta, hogy pár napja van már csak hátra, ezért nyitva hagyott minden lehetőséget, amiről a Követnek ezek szerint halvány fogalma sincs. Szóval valóban nem az Aranykör Mágusai bízták meg a megkereséssel. Ahhoz kissé alulinformált. Rossz szervezés – persze mit is várhatnék el a „tévedhetetlen” Fénytől?

A küldönc köhint egyet – láthatólag zavarja, hogy nem szólok egy szót sem. Majd folytatja, kicsit bizonytalanabb hangon:

– Ennél sokkal jobb ajánlatot hoztam neked.

.....

– ...Teljesen nyilvánvaló, hogy a te istenséged nem áll vele egy szinten. Nem minden gúny nélkül nézek rá:

– Várd ki a végét.

– Nincs mire várni. Zzarnig biztosan teletömte a fejedet valami nagy formátumú maszlaggal, ami még rendben is lenne. Én rajtad csodálkozom, hogy te képes vagy bevenni ezt a süket dumát.

Aki itt a süket dumát nyomja, az nem én vagyok. Pláne hogy nem is mondok szinte semmit, csak ő locsog öntelten. Meg kell jegyezmem, nagyságrendileg rosszabbul csinálja, mint az a modell, akiről mintázták. Kontár-munka – a Fény műve, egyértelműen. Sőt, leginkább a tudathasadásos Fényé. Magát az igazi Fényt sosem illetném negatív jelzőkkel. Nemrég beszélgettem egy fehér mágussal. Szóba került egy kérdés, mit tenne ő vagy én bizonyos helyzetben. A válaszok hajszálnyira megegyeztek, csak az indoklás volt nagyon eltérő. Nála az, hogy ő azt a magatartást tartja helyesnek, nálam az, hogy ez az igazi hatalom kinyilvánítása.

Mint például az is olyan, amit bemutattam egy-két nőnek – milyen érzés egy vámpírral lenni. Teljesen élethűen, csak hogy nem vettem egy csepp vérüket sem. Sőt, volt amelyiknek én adtam némi energiát, ha akadt éppen fölös. És olyan élményhez juttattam, amelyet nem lehet átélni emberrel. Azért tettem, mert megtehettem...

A tudathasadásos Fény viszont csak annak hiszi magát, holott ő is a Sötétség szülötte. De a rosszabbik fajta, mert a „Fényhez tartozás” morális felhatalmazást ad neki arra, hogy mások felett bíraskodjon.

...Ne ítélj! – A Sötét Harcosok Kódexének egyik alapvető parancsolata. Mi nem is ítélünk soha. Nincs szükségem semmiféle ítéletre ahhoz, hogy megglendítsem a kardot, és felettem sem ítélkezhet ezért senki. Főleg az ilyen fogadatlan prókátorok nem. Az a veszélyes bennük, hogy mivel úgy

érezik, mindig és mindenhol csak az az egyedül üdvöztető, amit ők maguk gondolnak, akár a világot is felégetnék, igazuk bizonyítása érdekében.

– Szóval azt hiszed, Zzarnig tervei fantazmagóriák?

Még jobban kihúzza magát. Így is alacsonyabb nálam. Erre nem gondolt, aki küldte. Bután néz ki az egész jelenet. Nevetséges és szánalmas.

– Nem hiszem. Tudom.

A megfellebbezhetetlenség. Na igen. Valami reakcióra vár. Az azonban elmarad. Kifejezéstelen arccal bámulom.

– Hm....

Egyik lábáról a másikra toporog, és kerüli a szememet.

– Nem lesz több ilyen alkalmad...

Szóval Solo utolsó megkísértése. Hát igen, avatár lennék én is. Az én megkísértésemmel is lehet próbálkozni. Hasonló sikerrel. Megszólalok, kissé vontatottan, mintha töprengenék valamin:

– Figyelj, nagyon érdekes, amit elmondtál... Értékelem, és köszönöm.

Elvégre csak egy szolga, nem vagyok ember, hogy kitöltsem rajta a haragomat. Kicsinyes lenne egy vámpírlordtól.

– Gondolkozom majd rajta.

Közbevág, ez viszont égbekiáltó udvariatlanság.

– Nincs min gondolkoznod. A döntés a tiéd. De hibát készülsz elkövetni. Az utolsót.

A fejemben egy dallam: „...elbukni így többet ér...”. Ez az, amit ez a szolga nem ért meg soha. És ezért nem lehet senkinek az avatárja – még a legkisebb istenségnek sem. Örökké arra lesz kárhoztatva, hogy valakinek a kedvében járjon. És az a valaki talán nem is lesz hálátlan. A hűséges szolga mindent megkap, ami szem-szájnak ingere. Csak azt nem veszi észre, hogy ezek mind maradványok az úri asztalról. És azt sem, hogy amit ő itt kétségbeesetten megkísérel megszolgálni, megalázkodva mind az ura, mind a tárgyalópartnere előtt, azt én már rég megkaptam. Nem kértem semmit – megszereztem. Ha kellett, a kard erejével. Sőt ennél sokkal többet – én viselhetek kardot anélkül, hogy bárkitől kérnék rá engedélyt, neki viszont minden lépéséhez kell az ura jóváhagyása. Nehogy baj történjen. A türelmem elfogy.

– Azt, hogy mit készülök elkövetni, te nem tudhatod. Ismételten köszönöm.

Ezt olyan hangsúllyal mondom, hogy eszébe ne jusson megint beszélni.

– És most tedd meg nekem azt az örömet, hogy visszarepítesz a valódi Arénához.

A szája nyílik, de a vámpírtékintet belefagyasztja a szót.

5. fejezet

Vérszomj

...A gyűlölet elvakít... – Sötét Harcosok Kódexe.

Ezért az Arénában is általában érzelemmentesen harcolok. A mozdulatok kiszámítottak, rutinosak és gazdaságosak. Első lépés – azonnal felmérni az ellenfél harcmodorát. Ennek két módja van – vagy hagyom egy kicsit kezdeményezni, vagy én intézek pár gyenge próbatámadást. Mérsékelt célzatos kardsuhintások. Ott látom, hogy mennyire zár jól a védelme. Ha biztos a keze, és nem veszíti el közben az egyensúlyát, résen kell lenni, ez bizony nehéz küzdelem lesz. De ha rögtön szerez pár karcolást, már minden világos.

Na ez az, ami most nem megy, mert a vámpír lényem irányít. Szemeim színe vérvörös, a legutóbbi események miatt. Nem volt időm lenyugodni. Vámpírnál fokozottan veszélyes állapot.

Jól esik már az a hang is, ahogy az erőből megsuhogtatott kard szeli a levegőt, mialatt megyek az első ellenfél felé. Ma nincs esélye senkinek!

Első összecsapás. Az egyik típustámadást kapom. Pont úgy, ahogy tanítják a gladiátoriskolákban. Döfés jobbról és alulról a hosszú karddal, nagyjából a szív magasságában, és amikor hátralépek, hogy kitérjek, a kard felemelkedett éle fordulásból le fog csapni a homlokomra. A kis kerek pajzs közben lazán védi az ő szíve tájékát. Ha igazán jól csinálja, és nem vagyok rá felkészülve, ez az utóbbi csak a túlbiztosítás miatt kell – úgysem lesz időm visszatámadni. Tulajdonképpen nem rossz taktika.

Nem lépek hátra, hanem odavágok a pengével a kardot lendítő kezére. Vaskesztyű védi, a Szívkereső csak eltéríti, de nem okoz semmilyen kárt. És itt jön a trükk – ugrás és hátrapördülés a tengelyem körül – a tőr kard az ellenkező irányból érkezik másodszor, jóval nagyobb lendülettel, és most körülbelül a vállnál veszi célba oldalról ugyanazt a karját. Hányszor, de hányszor csináltam meg szinte ugyanúgy. Ezt nem tanítják? Igazán a gyenge harcosok ellen hatásos módszer. Mint ez itt. Ilyenkor hagynia kellene a kardját a fenébe, mert nem bírja lendületből visszahúzni úgy, hogy meg is állítsa az én fegyveremet – legfeljebb kiütöm a kezéből. Ehelyett a pajzzsal kell hátrítani, azt megteheti teljes biztonsággal. Aztán ő jöhet, és én lennék enyhe hátrányban. De nem ezt teszi, hanem a lehető legrosszabbul oldja meg a dolgot – ösztönösen hátrahőköl. Ezzel azt éri el, hogy

nem vágó csapást kap a láncinges vállára, amelyet jobbik esetben komolyabb sérülés nélkül megúszná, hanem egy sebészien pontos szúrást a hónaljába, az ugyanis védtelen a hátracsapódó kardja miatt. Vége. Valamiért a ficsúr arca lebeg a szemem előtt, mintha ő kapná a kegyetlen döfést. Nagy a kísértés, hogy ne várjam be a gyógyítókat, de ennyit nem ér az egész. Meg több vért is kapok így. Szóval ez a vérszomj.

A következő mérkőzésnél egy újabb elképzelt arc – az istenségé, aki a követet küldte. Egyik létsíkon már megöltem, akkor halt meg az ember is. Megöllek még egyszer, most bosszút állok érte! Vagy saját magamért, ahogy jobban tetszik. Repülő fejrúgás balról, a Szívkereső közben megke-rüli a testemet, és kibukkan a hátam mögül, ahonnan nem várja.

Fájdalmas seb, féltérdre esik. Én nem használok pajzsot most sem – egy ökölcsapás bal kézzel az arcára. Azon van acéltüskés kesztyű. Az orra reccsen. Kiejti a csatabárdját. Megadás.

Magasba emelem a pengét, és üvöltök, mint egy őrjöngő vadállat. Az is vagyok most – igazi tomboló ragadozó. Vért, még vért!

Sorra jelennek meg az újabb képek azokról, akik prédikálni, vagy parancsolni mertek nekem valaha. Van, aki alól kirúgom a lábát, és felülről ráugorva a rémülettől sikító szájába nyomom bele a szintén tüskés könyökvédőt. Egy másik harcosnak a vassal borított térdem üti ki majd az összes fogát. A harmadik elhibázza a fejemet a láncos buzogánnyal. Túl közel kerülök hozzá, hogy használhassam a kardot, ezért a bal kezem ujjai csapnak ki kígyóként előre, eltörve a gégéjét. A negyedik... már nem is tudom... minden vérvörös... gong... miért nem jön senki?

Ja, vége a versenynek. Na jó, kicsit jobban érzem magam. Azt hiszem, a gyógyítók mindenkit rendbe tudnak hozni...

Valami gyenge tisztelgés utánzatot teszek, csak a tisztesség kedvéért... mégis jobb, mint ha valamelyik világ valamelyik városának egy nevenincs sikátorában gyilkolnék halomra mindenkit, aki ferdén talál rám nézni... Nem vagyok ember... nem veszek el életet értelmetlenül... de vért igen... sokat...

Kifelé menet hallom, hogy kihirdetnek győztesnek.

.....

– ...Itt vagy?

Finom női kéz cirógatja a homlokomat.

– Képzeld, micsoda rémálmom volt..., – kezdem.

Majd hirtelen felülök az ágyon. Ez minden volt, csak nem álom. Egek!..

Mit műveltem?

– Tye! – hangom kétségbeesett. – Hányat öltem meg?

– Feküdj csak vissza, – mondja lágyan.

Engedelmeskedem. Vizes borogatást tesz a homlokomra.

– Nem tudtam, hogy a vámpírlordok is lehetnek lázasok. Vagy ez valami más? Nem vagy valami jó színben.

– Biztos túl sok vért szívtam fel egyszerre. Megfeküdhettem a gyomromat... vagy mit tudom én... hányat öltem meg?

Puhán megcsókol. Csak hogy elhallgassak, és ne kérdezzek hülyeségeket. Annyi halandó élete szárad már a lelkemen úgy is, nem mindegy tulajdonképpen?.. Dehogy mindegy – én csak erkölcstelen vagyok, nem elvtelen.

Azért nem mindegy. Vámpírtekintettel elcsábítani valakit, aki úgy is élete felében arra vágyik, hogy valaki jól... elcsábítsa. A másokban eszik és alszik. Vagy szabályos vérfürdőt rendezni, kihasználva a hivatalos lehetőséget. Amolyan indulat levezetésként.

– Túlélte mindenki. Az egyikük ezentúl kissé rekedtebben fog tudni beszélni, de ez minden. A gyógyító papok nem amatőrök. Főleg nem ilyen helyeken. Nincs miért rágnod magad. Aludj egy kicsit, jól fog tenni.

A másik oldalamra fordulok, majd hirtelen az agyamba villan egy gondolat.

– Tye?

– Kérsz valamit? Hozzak hideg vizet, Vámpírúr kedvesem? Vagy fekszem melléd? Bár az alvás most jobbat tenne. Altatóvarázst?

– Csak maradj még egy kicsit... figyelj... elmondtad neki?..

– El. Nagyon úgy tűnik, hogy amit láttál, az egy árnyéklétsík. Nem kell érte aggódnod.

– Mondott még valamit?

– Igen. Az embert zseninek tartotta.

– Hízogató...

Álomba zuhanok.

6. fejezet

Éjszakai póker

...álom...

Nagyon élénket álmodok ismét...

Egy pókerasztalnál ülök. Halálos játszmának éppen beillik ez is – hányan lettek már miatta öngyilkosok? És hány embert tettek már el láb alól kártyaadósság miatt? A környezet egyszerre szokványos is, meg nem is az. A legfurcsább a stílusos zenei aláfestés: ABBA-tól a „The Winner Takes In All”. Pedig mintha nem is játszanánk kemény tétekben. Ez sokkal inkább olyan, mint valami társasági összejövetel. Halk beszélgetés is folyik a háttérben – bár igaz, hogy pár szót néha a profi versenyzők is váltanak egymással játék közben. Mit is játszunk? A kezemben csak két lap – aha, ez Texas Hold'em-nek tűnik, most ez a felkapott sláger. A klasszikus ötlapos póker teljesen a feledésbe merülni látszik, de ez állítólag sokkal korrektbb is – könnyebb kiszámítani a valószínűségeket. Azt mondják, sok tapasztalattal és megfelelő érzékkel egész magasra lehet feljutni. Persze mindjárt felötlik bennem egy gondolat – pár évszázad, és a halandók között világbajnok lehetnék. Á, baromság, addig bőven ki fog menni a divatból. De akik ebben a szobában vannak, szerintem nem is halandók annyira, bár egyiket se ismerem. Nem velem beszélgetnek, csak egymás között, nagyon csendesen, az asztal távoli végében. Ha ember lennék, nem is hallanám. Így is csak mondatfoszlányok. És közben megy a játékclicit is. A kettő annyira elűt egymástól, hogy ez valami szürrealitást kölcsönöz a dolognak. Biztosan ismét árnyéklétsíkon vagyok – jut az eszembe. Vagy mégsem?

Az asztalon még nincsenek lapok, és csak a kezdő tétek vannak bent – akkor nem maradtam ki semmiből. Lássuk, mim van. Egy hatos és egy ötös. Lehetne jobb is, de nem ez a legrosszabb kombináció ebben a játékban. Pláne hogy mindkettő káró – ebből lehet akár flöss is, tehát lehet licitálni. Mennyi zseton is van előttem? 440 egység – vajon mit jelent itt egy? Egy dollárt, egy eurót, egy aranyat, egy dukátot? Vagy ugyanezt millióval megszorozva, és akkor mégis halálos játszmát játszok? Persze pénzt mindig lehet szerezni, az csak eszköz.

Egyszer egy lánnyal viccelődtem, hogy örökbe fogadom. Még ember korszakomban. Vagy nem is eggyel, kettőnek mondtam ilyet, különböző időpontokban. Igazából egyre megy, hogy mit „kínálok fel”: feleségnek

veszek magam mellé valamelyik halandó nőt, vagy fogadott gyermeknek – mindkettő egyformán abszurd és lehetetlen. Csak a reakció volt érdekes. Az egyik visszakérdezett:

– És akkor anyagilag támogatnál?

Remélem, ő is viccnek szánta akkor. Adott körülmények között talán jóval többet is tettem volna érte, de pénzért rabszolgákat szokás vásárolni. Solo pedig nem tart rabszolgát. És ha tennék is érte bármit, azt sem azért, mert szexuális vagy más ellenszolgáltatást várnék el tőle, mint ahogy a legtöbb földi nő képzelet. Hanem csak mert megtehetem. Vajon ő maga megértené ezt, ha tudná?

Á, rajtam a sor. Ezzel a lappal akár emelhetek is. Magam elé tolok tíz zsetont. Lássuk, mit tesznek a többiek.

A mellettem ülő testes játékos kiveszi a szájából a meggyújtatlan szivarját, kicsit morzsolgatja az ujjai között, majd szó nélkül megadja a tétet.

Az asztal túlfeléről közben:

...megnézzük, hogy játszik... ha tűrhetően, meghívjuk ide néha máskor is... jól közénk illik...

...egyes elméletek szerint a tér 64 dimenziós... hogy jött ki ebből a negyvenkettő...

Hoppá, ez az utóbbi beszólás...

– Megadom és emelem még tízzel!

Ezt egy vörös ruhás fiatal lány mondja. Elég egy pillantást vetnem rá, és rögtön látom, hogy nem az az ártatlan szűzike. A felém villantott mosolya meleg és kedves, de a szeme rezzenéstelenül szenvtelen.

A következő játékos bedobja a lapjait, a többiek megadják a tétet. Ismét rajtam a sor. Hm. Nem változott semmi – ha az előbb úgy döntöttem, hogy emelni akarok, akkor játszok is. De további emelésre ez a lap nem elég. Csak megadom. Nem tetszik a nő tekintete – akár erős lapja is lehet.

...azt a fogadást akkor ugye én nyertem?.. szerinted mitől borult ki?.. egyértelmű...

Rólam beszélgetnek? A fenébe is, ez az az aranykörös társaság, akik Anthony korábbi sejtései szerint fogadásokat szoktak kötni, hogy miképpen fogok cselekedni rázós helyzetekben. És valószínűleg nem is én vagyok az egyetlen ilyen kísérleti alany. Most pedig úgy döntöttek, hogy ha

már játszottak velem eleget, hagynak engem is beszállni a szórakozásaikba. Talán valaki sokat nyert, amikor hatalomra juttattam Zzarngot.

...azért nem vennék erre mérget... azt megértem, hogy te így akarsz látni...

Három kártya kerül az asztalra – pikk ász és király, és treff hetes. Nem a legkedvezőbb fejlemény, attól tartok. A király-ász valakinek nagyon jól jöhet, csak nekem nem, mert nem az én színemben jöttek ki. A hetes jó lehet egy sorra, de csak akkor, ha még két lapot kapok bele a két megmaradtból – az esélyek nem túl szépek. Blöfföljek egyet? Jó, de csak akkor, ha legfeljebb csak egyvalaki emel tovább – ha többeknek is jó a lapjárása, kár erőltetni.

...nem teljesen lefutott menet...

Ezt most vajon mire értette? A két fiatalember, akik beszélgettek egymással, bedobják a lapjukat, és kimennek a szobából, így a további eszmecseréjükből már nem hallok semmit.

A lány ismét emel. Megint megadom. Mereven rám bámul. Kacsintok. Vág egy barátságtalan grimaszt, és másfelé néz.

Újabb lap. Pikk nyolcas. Alakul ez. De nem biztos, hogy csak nekem. Ha bárkinek a hat másik megmaradt játékos közül két pikk van a kezében, kizárt, hogy megijedne a további emelésektől, és a sorom mit sem ér az ő flössze ellen. Még hárman bedobják, de a szivaros pofa váratlanul akcióba lép, és most ő tol további zsetonokat maga elé. Ez három dolgot jelenthet.

Vagy ő az, akinek két pikk van a kezében, vagy nincs ott semmi, esetleg csak egy, de ilyen benyomást akar kelteni – ő akarja kiblöffölni a többieket. A harmadik lehetőség, amelyről a kezdő játékosok meg szoktak féltkezni, hogy a nyolcas egy másik erős kombinációba illik bele, például lesz a végén egy fullja. Ez a leggyilkosabb meglepetés, ami előfordulhat.

A lány megadja, és tovább emel. Kezd a játék eldurvulni.

Minden menetet nem nyerhetek meg. Ez a lap egyszerűen nem elég jó rá. Majd máskor. Szerintem meg fognak még hívni. Bedobom.

– Hölgyeim, uraim, köszönöm a játékot!

Összesöpröm a megmaradt zsetonjaimat, és felállok az asztaltól.

Felébredek...

7. fejezet

Ragadozók

Egyedül vagyok az Elefántcsont toronyban. Tye elment – majd visszajön később, amikor úgy gondolja. Tényleg lázas voltam? Nem valószínű. Csak a harci őrjöngés utóhatása... ragadozó vagyok, a minden vele járó ráadás-sal együtt. Azt hiszem, most már értem Vivient. Láttam őt annak idején a sivatagban harcolni. Először hidegvérűen és kímérten. Jöttek felé a zombik, és ő lőtte őket tüzes nyilakkal. Mágikus tűz lehetett rajtuk, mert iszonyú sebeket okoztak. De az agyatlan sereg csak haladt tovább, és akkor került elő a kétkezes kard. Szabályosan kaszált vele, fejek és végtagok repültek szerteszét. A barbár lány még mindig csupa hidegvér. Aztán már túl közel kerültek. Az első reakcióm az volt, hogy közbeavatkozzak, de valami megérzéséfele visszatartott ettől. Majd megpillantottam a szemében a vérvörös fényt – igen, ez ugyanaz, mint az enyém. Hát akkor, zombik – ennyi volt. A lány fegyverei valahová eltűntek, viszont karmok jelentek meg a kezén, és többszörösére gyorsult a mozgása. Egyszerűen széttépett mindent az útjában.

Ráérősen elkezdtem lesétálni a dűne oldalán. Ha nem vagyok tisztában az állapotával, lehet, hogy késve reagáltam volna. Ugyanis nem tett különbséget barát és ellenség között – de nem is tehetette. Amikor körül vagy véve egy élőholt hordával, amelynek egyetlen szemmel látható vágya, hogy felzabáljon, nem feltételezed, hogy kaphatsz bárhonnán segítséget is.

– Állj! Engedelmeskedj!

Vámpírparancs – a vámpírlordtól egy egyszerű vámpírnak. A lány még egy darabig rám vicsorog, de aztán megtorpan.

– Szép munka. Edward küldött, hogy megnézzem, életben vagy-e még. Erős kételyei voltak.

A harcoslány köp egy zaftosat. Ismét inkább embernek néz ki, csak az az árnyalat a nézésében...

– Már rég halott vagyok, nem látod? Vámpírúr... hha...

Végignézi magán. Olyat káromkodik, hogy egy kocsisnak is becsületére válna. Még egyszer megvizsgálja a külsejét.

– Bűdös zombik!

További teketória nélkül elkezdi ledobálni magáról a vérrel és valami rosszabbal is szennyezett cuccait, amíg teljesen meztelenül nem áll előt-

tem. Egyáltalán nem zavarja – mintha nem is lennék ott. Észreveszi, hogy érdeklődve figyelem, mit csinál.

– Na mit bámulsz?

– Azt a skorpiót ott a bal lábadnál.

– Ja, kösz!

Mezítláb rátapos. Megnézi az eredményt.

– Ennyi. Mehetünk. Arra van egy kis csermely, ott lemosakodhatok.

Meg a felszerelésemet is rendbe hozhatom.

– Nem csípett meg?

– Ja, de. Kit érdekel?

Vállat vonok. Felkapkodja a vértézete darabjait és elindul. Követem.

Megáll és végigmér.

– Te is mosakodni akarsz?

Kezd szórakoztatni a helyzet.

– Szeretnéd?

Ismét végignéz rajtam.

– Aha.

Ez őszinte beszéd. Semmi romantika. A testedzés megvolt, jöhetnek a lazító gyakorlatok. Pláne hogy van kivel. Téved, ha azt hiszi, hogy vissza-utasítom. Persze miért is hinné azt.

Szóval értem, hogy miért csinálta. Ha a ragadozó egyszer elszabadul, nagyon nehéz visszazökkenni a „normális” kerékvágásba. Ha jól vettem ki Edward szavaiból, ő még nem tudja, hogy pontosan micsoda a lány – ez is nevetséges, hiszen gyakorlott nekromanta. Ennyire nem tulajdonított neki jelentőséget.

Utána megkérdeztem:

– Neved is van?

– Ja. Vivien. Nem tudnál gyorsabban öltözni?

Ezt a tiszteletet a lord iránt... Kikapom az övéből a törő, és a torkának nyomom, mielőtt még észbe kapna.

– Hogy akarod, picim, levágjam a fejedet, vagy csak a véredből vegyek el egy keveset?

Villámgyors mozdulat. Ha ember lennék, a törő már gazdát cserélt volna, és valószínűleg a hasamban köt ki. Így csak pördülünk egyet, és ugyanott végzünk, ahonnan kiindultunk – törő a torkánál.

– Szóval a fejedet. Igen?

Szemében semmi jele a félelemnek. Számít ennek bármit az elmúlás?

Miért, nekem számított, amikor az ember meghalt? Tartok tőle, hogy igen. Hát nem vagyunk egyformák.

Elismerően csettint a nyelvével.

– Szép. És neked van neved, Vámpírúr?

– Szólíts csak Solonak.

– Levághatod a fejem, de utána mégis jó lenne, ha gyorsabban öltöznél.

Elmosolyodom, és visszaadom neki a fegyvert. Nem viszonozza a mosolyt, csak elteszi.

– Vivien, miért nem mosolyogsz soha?

– Most azért nem, mert a királyod egyik kéme feltehetőleg egy barlangban barikádozta el magát. Talán még élve találjuk, ha sietsz.

Furcsa logika. Egyébként nem a királyom, de ez most nem lényeges.

– Akkor miért vesztegettünk időt másra?

– Az nem volt idővesztegetés. Bár akadt már ennél jobb szeretőm is. Jössz, vagy nem?

Merő kellem és báj. Nincs kedvem tovább húzni az időt. Elmormolok egy varázsigt. Fel vagyok öltözve. Tiszta feketébe. A fejét meg majd levágom később.

Akkor így gondoltam. Persze hamar lecsillapodtam.

Ami most volt, az más. Vérszomj, és harci őrjöngés. Eszembe jut az álmom. Igen, az ember „titkos szerelme”, és az a szörnyű beképzelt hólyag. Na még ez a barom követ is rátett egy lapáttal. A vérengzéssel le lehet vezetni az indulatok java részét. De marad valami, valahol mélyen. Vivien tudta. És Tye is tudja szerintem, ezért nem maradt itt, nehogy vele szeretkezzek úgy, mint egy vadállat. Később undorodnék saját magamtól.

Viszont a vámpírlánynak ez csak tetszene – múltkor mintha nem lett volna velem teljesen megelégedve. Hát most majd megmutatom neki, mit tudok valójában. Ragadozók egymás között...

.....

...Később, a tornyom internet szobájában ülök – igen, van ott olyan is, Crawford barátom megmutatta, hogy kell csinálni olyan címet, amely elérhető más világokból. Azért nem rossz ismerni egy aranykörös mágust, aki valamelyest ért a technokrata megoldásokhoz is. Valamit még meg kell tennem – csak akkor nyugszom le teljesen. Egy kapukulcs valakinek...

Igen, ez a fehér rózsza jó lesz. Pár mondat hozzá – látszólag csak egy gesztus. Valójában használati útmutató. Az ember halott, ő már nem rendezheti ezt el. Játszott ő is valamit. Csak egy játszma a sok közül. És nem fejezte be a játékot, bármilyen végkifejletet is szánt neki. Talán semmilyen. Csak az a baj, hogy akivel játszott, nem játékszer – én nem minősítem annak. Én, aki gyorsabban öl, mint gondolkodik. És ezt valahogy a tudára kellene adni. Nekem kell, mert az ember az én játékomba halt bele – nem a sajátjába. Most törlesztem felé az adósságot. Talán szerette azt a lányt – hogy nőként vagy kislányként, nekem mindegy. De nagyon sok minden hatalmamban áll – akár más létsíkra is nyithatok neki kaput. Akár összehozhatom mágusokkal, és akkor évszázadokig élhet ő is, ha akar. Vagy szinte örökké, és egy idő után nem fog változni a külseje sem – vagy olyanná formálja, amilyenné akarja. Persze kétlem, hogy vonzaná a mi világunk – a nem halandóké. Sokkal keményebb az övé. De ha csak apró szívességre lesz szüksége... Az ember már nem adhatja meg, nincs ott. Nem tudom pontosan, az ő tudatát hogy módosította az Aranykör, talán nem vett észre semmit. De ha bármit kérdez attól, akit esetleg annak az embernek a helyére rakták egy időre, hogy elkerüljek a még nagyobb felfordulást, az semmit nem fog belőle érteni.

„...ne kérdezz kedves, nincs már mit – akit keresnél, már nem lakik itt...”

Ha velem akar beszélni, visszaküldi a kulcsot erre a címre. Ezt megteheti akár most azonnal, vagy évekkel később is. És akkor kérhet bármit Zzarnig avatárjától.

Az ember játékát pedig ezennel lezártam nyilvánítom. Én, Solo Icewind.

Simogató kéz a vállamon. Megfogom.

– Tye? Visszajöttél?

Nyakon csókol, és suttog a fülembe:

– Nem csálódtam benned. Nemesen cselekedtél...

– Miért, hiszen vámpírlord lennék. Hát nem?

8. fejezet

Szerepcsere

– Átveszem tőled.

Edward Lorn, a Pusztító hitetlenkedve néz az arcomba. Egy ilyen mondat nem is olyan rég teljesen elképzelhetetlen lett volna az én számból. Egy másik manifesztációm, Solo Wolf, pont fordított szerepkörben játszott a végig valamikor ugyanezt a színdarabot. Akkor én ültem egy patak partján, vérrel borított csatamező közepette, és legszívesebben ott hagytam volna abba ennyi agyalágyult mészárlás láttán. A vaskezű király ugyanúgy jött, és helyrerázta a lelkemet. Ugyanúgy csak egy osztagot hozott át magával. Lehet, hogy azt a háborút mi döntöttük el – fene se emlékszik már arra, miért is volt ez nekünk fontos. Egy hadnagy voltam az ő seregében, semmi több.

A mostani felállás nagyon más. Akkor én egy zöldfülű kezdő lehettem a saját helyemen, aki éppen hogy ismerkedett a Vámpírkard „áldásos” tulajdonságaival, és nem is sejtettem, merre visz az az út, amelyen elindultam. Talán még az igazságban is hittem valamelyest. Ő pedig akkor is az volt, ami most – a Sötét Birodalom egyik legerősebb királyságának az irányítója, és messze földön is rettegett hadvezér. De itt két igen fontos különbség is van.

Az egyik én magam lennék – a Pusztító mellett nem Solo Wolf harcol, hanem Solo Icewind. Tyejal jól elkomolytalanodtuk a névváltást, holott pontosan arról van szó, amiről beszéltünk – Solo nevű egyetemleges entitásnak ez még kifejezettebb megjelenési formája, vagyis még embertelelenebb. A kétféle személyiségnek a lényege látszólag majdnem ugyanaz, csak ennek itt a hatalma nagyságrendekkel erősebb az elhalálozottnál. És mintha még cinikusabb lenne.

A másik különbség nem kevésbé lényeges – azon a létsíkon volt két egymással küzdő frakció, mindkettő ember. Az egyik valamivel becsületesebbnek tűnt a másiknál. Hogy kinek és miért, azt ma már jótékony homály fedi. Egy biztos – semmi bonyolult kombináció. Itt vannak a jó fiúk, ott a rosszak. Jókat nem bántani, rosszakat irtani. Aztán ha már a jó fiúk maguktól is boldogulnak valahogy, hagyni az egészet, és keresni egy másik kalandot. Ahogy szoktuk. Amit viszont itt jelentett az a kém, akit végül csak egy kis „vérátömlesztéssel” voltunk képesek életben tartani... a másik kettőt meg se próbáltuk menteni Viviennel... Ennek is pokoli szerencséje volt, hogy félvámpírként folytathatja. Edwardnak így nem fog kelleni, viszont Sötét Harcosnak beválhat. Átveszem őt is.

.....

A kém most alszik, lévén nappal, és annyi energiát nem adtunk neki, hogy huzamosabban fenntarthassa az anyagi testét. Az sajnos el fog enyészni, ahogy ő maga emészt fel az erejét a szellemléte fenntartására, egy már önmagában egyben maradni képtelen formától véve el a maradvány élet szikráit. Éji lény lesz, mint a legendák hagyományos szörnyei. De már elmondta, amit kellett.

Nagyon szimpla történetnek indult ez is – sima élőholt invázió, mi az nekünk. Előfordul, amikor valamelyik műkedvelő nekromanta elszúrja a halottkeltést, és felzavarja az egész temetőt. Őt magát természetesen azonnal megzabálják, de ha a temetkezési hely elég ősi, akkor ez egy fogukra sem elég. Így nem maradnak nyugton a helyükön, várva, hogy véletlenül odatévedjen valaki, hanem tömegesen elindulnak prédát keresni.

Így a helyi herceg ki is küldött egy lovagi különítményt, hogy tegyenek rendet, rövidúton. De némi meglepetésükre nemcsak holmi rozoga csontvázakkal és lomha hústornyokkal futottak össze, hanem pár fiatalabb élőholt varázslóval és halállovaggal is, és ami még rosszabb, kiderült, hogy tele van az egész sivatag a hegyekből lejtő orkokkal, a sámánjaikkal együtt, hogy ne maradjanak ők sem mágikusan semlegesek. Hogy van-e a két dolog között összefüggés, nem teljesen világos, de nem szeretem az ilyen véletleneket.

Hogy mindemellett ne unatkozzunk annyira, az egyik gróf, kihasználva a herceg seregeinek távollétét, úgy döntött, itt a megfelelő pillanat arra, hogy változtasson a széljáráson, és ünnepélyes külsőségek közepette megkoronáztatta magát. A hercegnek csodával határos módon sikerült bántatlanul elillannia a saját kastélyából, és azóta sem látták. A gróf meg bezárkózott a magas falak mögé, és arra vár, hogy ez az egész zűrzavar valahogy véget érjen. Közben a parasztokat nem védelmezi senki, ezért tömegesen menekülnek el a földjeikről, hátrahagyva mindent, ami nem mozgítható. Mindenféle barlangokban gyülekeznek, ahol viszont felbukkantak valami elfeledett démonkultusznak a papjai, azzal, hogy ők majd mindent helyre fognak hozni, persze csak az igazhitűek számára. A többieket nagy pompával feláldozzák. Szóval röviden ennyi a helyzet. Minden logikus és átlátható. És itt van Edward azzal az akármilyen jó osztagával, csak semmit nem tud vele kezdeni, mert azt sem lehet tudni, melyik oldalra kellene állnia, vagy mit kellene igazából keresnie. Először a hercegi seregeket választotta – már ami belőlük megmaradt – de azok szétszéled-

tek, kivéve azt a néhány lassúbb dezertőrt, akiket a Pusztító elfogatott, és elrettentésül karókra tűzte a levágott fejeiket. Azért látszik, hogy mégiscsak ember. Bár állítólag a földi Drakula gróf is szerette a karókat... vámpírok szégyene...

Röviden: nekem egészen más lehetséges terv jutott az eszembe, mint amiért a Kaszások itt vannak. Nem tudom, hogy örülni fog-e neki Wyel, de ez valahol a magánügye. Ismét eljött az az idő, amikor lehetőségem van halálos játszámra. Ha még mindig Solo Wolf lenne itt, és valahol a közelben lenne a „titkos” szerelme, biztosan most parancsolná ki a kard ívéből, mindenki mással együtt, akinek az élete bármilyen okból egy fikarcnyit is számít neki. De nem az a halandó lány van mellettem, hanem Vivien – neki persze több hasznát is veszem, a körülményeket tekintve. Megismétlem Edwardnak, hátha azt hiszi, hogy rosszul hallotta:

– Átveszem tőled.

Vivien hátul vigyorog. Nem tudhatom biztosan, de érzem.

A király úgy mér végig, mintha először látna életében. Majd tekintete a vámpírlányra vándorol. Nem vitatkozik, de mégsem tudja titkolni haragját. A lelke mélyén ő is tudja, hogy nincs tovább. Nem erre számított, és nem ezért jött. De hogy az egykori hadnagya befejezett tényként így közöljön valamit, az a szemében több mint szentségtörés. Muszáj valami csípőset mondania. Még egyszer végignézi a lányon.

– Solo Wolfnak azért jobb volt az ízlése a szíve hölgyeit tekintve... na nekünk tényleg mennünk kell.

Int a Kaszások századosának, miközben kékes fényoszlopot varázsol a homokra. A százados kiadja a megfelelő vezényszót, és a katonák szabályos rendben elindulnak a térkapu felé.

Edward szúrósan rám néz, majd további szó nélkül sarkon fordul, és elindul a csapata után.

– Hé! – kiabálok utána dühösen.

Vivien akármilyen, de pillanatnyilag mégiscsak az én nőm. Az egyik. De ennek az utóbbinak nincs jelentősége. Az én szeretőimet ne sértegesse még a Pusztító sem.

– Sejttem, hogy kire gondolsz! Teljesítettem Wolf végakarátát, te!..

Adtam neki kulcsot az Elefántcsont toronyhoz! De eszében se volt eljönni! Francokat érdekli őt! Nem is kívánt semmit! És nem is üzent! Nem is fog, ismerem annyira a nőket!

Vee pedig itt van, te barom!

Ez az utóbbi jelző egy kicsit erős volt, utólag én is érzem, ahogy már kimondtam. Csak valahogy mintha még mindig rajtam lenne valami a vérszomjból, hiába szórakoztam Viviennel végig az előző éjszakát. Tehát ez az ára annak, hogy megszabadultam a személyiségem leggyarlóbb részétől – az embertől. Ez a vörös köd már sosem fog elmúlni teljesen, sőt, valószínűleg tovább erősödik majd, ahogy az emberi emlékeim végleg elkopnak. És az igazi szerelmem most már mindig csak a kard marad. Tyejal sem találkozhatok így. Ezért nem volt ott az ébredésemkor. És egyhamar nem is fog eljönni. Ha egyáltalán. Mi csak a jelenben létezünk mindig. De ebben a jelenben aligha vagyunk már pár.

A Pusztító megáll, és lassan kihúzza a hüvelyéből a Léleklátót. Várható volt – őt sem lehet büntetlenül sértegetni. Hát akkor most meghalok, egy barbár lelkületű vámpírlányért, akit alig ismerek. Nem ám Tyeért, és még csak nem is Wolf „titkos” szerelméért. Tehát a lehető leghülyébb módon. Ezek szerint ezt érdemlem. Talán jobb is így – érzelmileg ismét elveszítek egyszerre mindent. „Solo Icewind és az érzelmek” című operett paródia.

De nem harc nélkül – ennyi szórakozás még kijár nekem is. Az én kezemen is megjelenik a Szívkereső. Két mágikus kard egymással szemben – kész vagyok meghalni egy barát kezétől. Ürügyet keresek arra, hogy ismét máshogy manifesztálhassam magam?

A Kaszások már mind átmentek a vibráló kapun.

Vivien hirtelen lehuppan a homokba, és elkezd torkaszakadtából kacagni. Csapkodja maga körül a talajt, és harsányan röhög. Mindketten értetlenül nézünk rá, majd lassan kezdünk ráébredni a helyzet abszurditására. A Pusztítónak se velem van baja. Elrakjuk a fegyvereinket. Nem kérünk egymástól bocsánatot – nincs miért. Ő búcsút int, és távozik a katonái után. A kék izzás kialszik.

Vivien még mindig szinte fuldokol:

– Értem még soha... nem... ha-ha-ha... rántott kardot senki... ha-ha!

Valahogy nem találom azt, amit mondott, annyira nevetségesnek. Inkább sírni lenne kedvem. Szegény Vee... akiért nem állt ki soha senki... tehát ezért tanultál meg így harcolni.

Odamegyek hozzá, és felemelem a földről. A szemébe nézek. Megrázom egy kicsit.

– Én megtettem, érted? És megteszem újból. Ahányszor akarod.

Már nem nevet. Gyengéden szájon csókolom. Rám pillant.

– Hát még így se...

9. fejezet

Terra Infinita

Mielőtt bármi mást tennék, visszamegyek a tornyom internet szobájába – hátha kaptam valami fontos üzenetet. A zűrzavaros létsíkkal kapcsolatos szándékaim már most világosak, de a további lépések pontos megtervezéséhez nem árt minden információt begyűjteni.

Vivient nem vihettem fel magammal, őt kidobtam a még mindig alvó kémrel együtt Zzarng létsíkjára, az egyik főtemplomba. Nem mintha bárki megtilthatná neki ide a belépést, de ez a torony csak Tye Semahé és az enyém. Vagy most már inkább csak az enyém, mert ő aligha látogat meg többé. Wolf egykori szerelmének is van ide kulcsa – de neki csak az internet szobába, és az is csak távoli kapcsolatként működhet, személyesen nem jelenhet meg – minek? Valahogy újabban állandóan ugyanaz a refrén kísért.

...ne kérdezz kedves, nincs már mit – akit keresnél, már nem lakik itt...

Amúgy hagyjuk végre a fenébe ezt a kitalált „titkos” jelzőt, mert engem kezd kifejezetten idegesíteni. Wolf se gondolta soha komolyan – hol a „szerelmet” nem, hol a „titkost”. Ragyogó példája volt annak, hogy szeret lehet egy férfi két nőt egyszerre, ha nem is ugyanabban az értelemben. Én, Solo Icewind, nyíltan kimondhatom az igazságot, hisz úgy is a múltba vészett minden – oda, ahol a magunkfajta entitások nem léteznek.

A kulcsot becsületből kapta tőlem, és nem más miatt. Wolf részéről ez ugyanis valóban ritka értelmetlen játék volt, két okból is. Az első, hogy ez a lány nem való játékszernek, amit Wolf is ugyanúgy láthatott volna, ha veszi magának a fáradságot. De hát mit várok én egy olyasvalakitől, aki félig-meddig ember? Eszetlen fajta. A másik az, amit a gyakorlott pókerjátékosok tudnak a legjobban. Ha egyszer nem lehet elképzelni olyan kombinációt a kezekben, ami reálisan nyeréssel kecsegtetne, azonnal be kell dobni a lapot. Ha nem ezt teszed, abból mindig csak baj van. Pozitív csodában nem szabad reménykedni, ez nem a nyerők jelszava. Hát ott aztán minimum isteni közbeavatkozásra lett volna szükség, hogy bármi értelmes kiszüljön belőle. Persze Solo akármelyik manifesztációja cselekedhet irracionálisan, és ő élt is ezzel a lehetőséggel.

A becsület nem szenvedhet csorbát, tehát kegyeletből megteszem, amit kell. A kulcsot odaadtam, más elvégzendő dolgom ezzel kapcsolatban nincs. És vélhetőleg nem is lesz soha, mert úgysem fogja merni használni. Nem ítélem el érte – mintha bárki felett valaha is ítéletet mondanék

bármikor – mi vagyok én, bíró? Mint halandót, meg is értem – elveszítheti azt a keveset is, amije most biztosan megvan, cserébe valami olyasmiért, amiről halandó nem is nagyon álmódózhat ugyan rendes körülmények között, csak nem egyértelmű, hogy ez számára inkább vonzó lehetőség, vagy ijesztő fenyegetés.

Altalában minden Solo manifesztáció kardtávolságra tart magától szinte minden nőt, de Wolf közvetlenül a halála előtt mintha közelebb engedte volna a halandó lányt, számomra nehezen érthető megfontolásból. Egy darabig tiszteletben tartottam a döntését, de most felmosom a padlóról, amit fel kell. Persze sejtem, hogy milyen pozitív csodában gondolkodott. Lehet, hogy megcsinálom helyette, mert az speciel nem tűnik lehetetlenségnek, és ugyanúgy értek hozzá, mint ő, vagy jobban. De nem a halandó lány miatt fogom megtenni.

A lány pedig veheti úgy, hogy bármennyire is pártolója vagyok „hivatalból”, az egyenesen felé irányított Szívkereső ott van köztünk, így nem jöhet hozzám közelebb három lépés távolságnál. Saját jól felfogott érdekében.

Persze mennyivel vagyok különb Wolfnál? Annyival, hogy az én első számú pártfogoltam nem ember, hanem vámpírnő, és máshogy hívják? Hm. Legalább nem halandó, még ha egyszerűbb léleknek is tűnik Wolf kedvencénél. De hátha tévedek. Na meg az évszázadok során ez sokat változhat. Ami nekem csak egy pillanat. Majd most beszélgetni is fogunk egy kicsit – ismerd meg felebarátodat címszóval, miután már... mindegy, hagyjuk.

Az egész pókerhasonlat egyébként onnan jut eszembe, hogy látok a postafiókomban egy meghívót – ugyanoda, ahol a múltkor jártam az álomban. Gondolkodás nélkül elfogadom, ráklikkelve az Igen gombra. Nem azért, mert pókerezni van éppen kedvem, csak sejtem, hogy ők sem elsősorban azért hívtak meg. És már az is jelent valamit, hogy most nem megkérdezésem nélkül átrántottak, hanem rám bízta a döntést, hogy kíváncsi vagyok-e az összeövetelükre. Naná, hogy igen!

...örvény...

Most nem a pókerasztalnál találom magam, hanem valami társalgóféleségben. A megvilágítás nem verőfényes, mint a játéktérkében, hanem sejtelmes félhomály. A teremben kávézó asztalok kényelmes székek-

kel, a sarkokban fotelok és kanapék. Az előttem lévő falon egy furcsa rajz – sok-sok szegmensre osztott kör, amelynek egyes részei különböző színárnyalatokban pompáznak. Az egyes tónusok néhol alig térnek el egymástól, mégis tisztán kivehető a határ. Megpróbálom összeszámolni a körcikket, de hamar feladom. Ugyanis észreveszem, hogy az egész rajzolat mintha folyamatosan áramlana kifelé, azonkívül az egyes cikkek is osztódnak és méretüket változtatják. Vajon mit ábrázolhat?

– Solo Icewind Úr, ha nem tévedek? – udvarias hang hátulról.

Megfordulok. Velem szemben egy szimpatikus vörös hajú fiatalember – vajon hány éves valójában, háromezer? Vagy inkább háromszázezer? Tekintve a helyet, ahol vagyok, bármi elképzelhető. Még az is, hogy ő tulajdonképpen hüllő, vagy egy óriásrovar, csak most ezt a formát vette fel, a jelenlévők kedvéért. Külseje hanyag eleganciát tükröz – halszákamintás nadrág, makulátlanul tiszta fehér ing, sötétszürke selyem nyakkendő, mindez nyitott felső inggombbal, és enyhén kilazított nyakkendőtartással. Ez az egyik múltkori pókerjátékos a távoli sarokból. Ők beszélgettek csendesen mindenféléről. Azt hitték, hogy nem hallom. Kezet ráz velem:

– Üdvözlöm a Terra Infinitán. Nevem Garth Cullen, de szólíts csak Garthnak.

– Solo. Mi az a Terra Infinita?

Átmegy tegeződésbe.

– Jártál már itt többször is, csak nem ezen a részén. Ez az Aranykör saját létsíkja. Ha tárgyalni, beszélgetni vagy egyszerűen játszani hívunk valakit, ide hívjuk. A többi létsíkhöz képest ugyanis ez téren és időn kívül van. És ami a legfontosabb, ez a létsík csak önmagában áll – nem szaporodik, és nem ágazik el.

– A szingularitási pont.

Kicsit mintha zavarba jönne.

– Hát... van aki így nevezi. De honnan tudsz te ilyeneket?

– Néha szoktam olvasni. Tudod, nekünk vámpírlordoknak rengeteg a szabadidőnk.

Ismét körülnézek.

– Ha nem tévedek, ez a kaszinó pihenőszobája. Így van?

– Igen. Ja, ha inni vagy enni akarsz valamit, vagy lenne bármi egyéb kívánságod, ott a bárban megrendelheted.

Elmosolygom magam.

– Egyéb kívánságok... kérhetek például meleg fürdőt három fiatal széplánnyal?

– Hát persze.

Úgy mondja ezt, mint a világ legtermészetesebb dolgát. Folytatja:

– De ha nem elég három...

Nem hagyom befejezni. Fapofával közbevágok.

– Á, nem. Három az optimális. Mindig úgy szoktam.

Valójában most egy se kéne, de valamiért ismét morbid hangulatom támad. Újdonsült ismerősöm felvonja a szemöldökét, én pedig zavartalanul folytatom.

– És miben kell fizetnem?

Értetlenül néz.

– Mi nem használunk pénzt. Nem tudtad?

– Egy kaszinóban felettébb érdekes megállapítás. Akkor miben játszottok?

Most az ő szája húzódik mosolyra.

– Létsíkokban, mi másban?

.....

– Látod ezt a kört? – mutatja Garth az általam imént tanulmányozott rajzolatot.

– Elég nehéz nem észrevenni.

– A végtelent csak ebben a sémában lehet felosztani. Minden játékosnak egy-egy körcikk. Azon belül minden létsík az ő kísérleti terepe.

Kezdek mindent érteni. És azt is, amit még Wolfnak mondott Zzarn az Aranykör totalitárius törekvéseiről. Hogy megbizonyosodjak a sejtéseimről, felteszek még pár kérdést.

– Volt már olyan, hogy kiirtottatok teljes civilizációkat?

Ez kissé kényelmetlenül érinti.

– Nézd, a Világegyetemen belül senkinek nincs „életbiztosítása”. Kivéve pont a magadfajta entitásokat és egyetemleges istenségeket.

– Atlantisz?

– Igen. Volt egy kis kataklizma. De átmentettük a tudásukat, – teszi hozzá sietve.

Még nézem egy kicsit a kört, majd visszafordulok hozzá.

– Jól sejtem, hogy azért kalauzolsz te, mert elnyertél valamelyik játékon?

Zavartan toporog.

– Szóval jól.

A mágusok se különbek az embereknél – ők is azt hiszik, hogy ha hallgatnak, eltitkolhatják a választ. Holott minden mozdulatuk, tekintetük, lehetük elárulja őket. Különösen, amikor egy vámpírlorddal állnak szemben. Nem beszélve arról, hogy néha a hallgatás a legbeszédesebb.

Végre megszólal.

– Ne érts félre. Figyeltem, amit csinálsz, és tetszett. Őszintén. Sokat tudok segíteni, csak mondd meg, miben. A meghívó nem csak egy alkalomra szól – ezentúl bármikor idejöhetsz az otthonodból.

Ezt jó tudni. Rosszabbul is alakulhatott volna, ha jól meggondolom. De még van mondanivalóm.

– Kedves Garth. Ma nem akarok játszani, valahogy nem vagyok formában. Ezért ha segítenél, visszaröptetsz a tornyomba.

Már emelné is a kezét.

– Állj! Csak pár dolgot még. Ha arra fogadtál, hogy Solo Wolf beleszeret-e abba a lányba, nyertél. Ha arra is, hogy belehal-e ebbe, vesztettél. Nem ebbe halt bele. Én öltem meg, hogy megszülessek.

Rázza a fejét, és mondana valamit, de könnyörtelenül folytatom.

– A negyvenkettő pedig úgy jön ki, hogy ugye van a hármasszorzó. Annak van pozitív és negatív oldala, vagy egyesek térnek és hipertérnek hívják. És létezik ugye a hétfátyol tánc elv, bár sok más néven is emlegetik. De neked tudnod kell.

Leesik az álla, majd rácsap a homlokára.

Megveregetem a vállát.

– Majd ráérsz ezen merengeni. Én most mennék.

Felocsúdik a zavarából.

– Persze, persze...

... örvény...

10. fejezet

A támaszpont

– Vee, hol tanultad meg az altatóvarázst?

A kérdés nagyon is helyénvaló, mert ez nem az a tipikus vámpírképesség. Mi nagyon jól értünk a tudatbefolyásoláshoz, és egyenként persze kiadhatunk mentális parancsokat mély alvásra is – minden alanynak külön-külön. De területre hatóan nem, ez nem a mi specialitásunk.

Kicsit eltérve a tárgytól – egészen megszoktam, hogy Veenek szólítsam őt. Valahol hallottam nevének ezt, vagy nagyon hasonló változatát, valami fontos összefüggésben. Vagy valószínűbb, hogy még Wolf hallotta, ezért nem jut eszembe olyan könnyen nekem. Akárcsak Wolf egykori szerelme, ő sem az, akinek elsőre látszik. A csiszolatlan modor és kegyetlen vonások mögött rejtőzik valami más is. Abban már egészen biztos vagyok, hogy a vámpírlány jóval öregebb százévesnél, amilyennek először néztem. Amióta velem van, mintha leomlott volna egy fal. Valamiért szerencsét hozok a nőknek, csak egyik se marad mellettem. Talán mert nem is igénylem.

Vivien most már szokott mosolyogni, nem is olyan ritkán. Valahol egy vicc – úgy tűnik, a vámpírnőkkel is úgy lehet leginkább összejönni, ha bármilyen lehetőséget kihasználva azonnal lefekszel velük, és még a nevüket sem kell ehhez ismerned. Abból lehet tartós és tartalmas kapcsolat. Akárcsak a földi nőknél. Abból viszont soha, ha megpróbálsz velük először beszélni – rossz a lépéssorrend, így sem a beszélgetés nem fog összejönni, sem semmi más. Azt hiszem, ez volt Wolf tévedése is. Ha akart valamit, lelkiismeretfurdalás nélkül használnia kellett volna a mentális parancsot és a vámpírcsókot – a lány utólag nem bánta volna, erre van egy fogadásom. Persze lehet, hogy nem is akart semmit. Vagy ő se tudta, mit akar. Mint ahogy néha én sem tudom. Csak sokkal ritkábban.

Például most sem ez a helyzet. Tisztába kell jönnöm azzal, pontosan milyen erős és tartós Vee varázslata. Vonakodva válaszol:

– Azt hiszem, apám tanította... talán még gyerekkoromban. Emberkoromban, úgy értem. Régen volt, nem emlékszem.

– Arra sem, ki volt az apád? Él még?

Felrúg egy csipetnyi homokot a levegőbe. Ingatja a fejét.

– Nem tudok semmit. Valahogy olyan hirtelen...

Leül a földre, és a tenyere közé fogja a fejét. Letelepszem én is mellé, és megsimogatom a haját. Felém fordul, és mintha kissé könnyes lenne a tekintete – nem vérkönny... félvampír lenne csak?

– Mondd, miért törödsz te velem? Csak egy gyilkos harcos vagyok. Pénzért ölök, főleg. Máshoz nem értek.

Megvonom a vállam.

– Miért, kivel törődjek?

Elmosolyodik, ismét. Megint rám néz.

– Olyan hihetetlen.

Megfogom a kezét. Hagyja.

– Vee... romantikázni ráérünk később. Előttünk az örökkévalóság, szerintem bele fog férni. Viszont fontos most tudnom valamit. De Bruelle gróf hálósobája fent van a legmagasabb kastélytoronyban. Ablakon rácsok, és nekünk különben is túl keskenyek a nyílások. Mégsem lesz gond. Pontosan megterveztem, hogyan jutunk be oda.

De sokkal könnyebb lenne, ha közben az egész kastély, vagy legalább az a része aludna, és nem ébredne fel közönséges zajokra. Meg tudod csinálni?

.....

– Idd meg ezt. Gyógyszer. Ha kiköpöd, saját kezűleg küldelek át a Halál Birodalmába, ahonnan éppen hogy kiráncigáltunk.

Átnyújtom az éledező kémnek a teli kupát. Nagy nehezen sikerül felülnie, és két kézre fogja, hogy ne remegjen annyira. A Nap éppen lement, de nem gyújtunk fényt – mi kiválóan látunk a csillagok adta beszűrődő szórt halvány világosságban. Barlangokba nem mehettünk – nem tudhatjuk biztosan, melyikben bújnak meg a démonpapok, és melyik biztonságos. Mást találtunk ki. Ez egy elhagyatott emberi sátor, ahonnan nem menekültek el a lakók elég gyorsan. Az orkok sem, akik lemészárolták őket. Ha hinnék az igazságban, azt mondanám, utolérte őket a megérdemelt bosszú. De mivel nem hiszek, csak annyi a véleményem, hogy egyik társaságnak sem volt valami kedvező a szerencséje.

Undorodóan néz fel rám, szeme tele iszonyattal, ahogy megérzi a szagot.

– De ez...

A Szívkereső kibukkan a köpenyem alól.

– Igen, friss vér. Sajnos nem emberi. Orkokat kellett ölnünk, hogy megszerezzük neked. Múltányolhatnád az érdekedben tett erőfeszítéseinket, különösen, hogy ezt itt – suhintok egyet a karddal – nem használhattam, mert... mindegy.

Közben rájövök, hogy felesleges tudnia. A penge felszívta volna az életető nedvet.

A torkához tartom a kardot.

– Szóval iszol, vagy nem?

Borzalmasan félhet. Nincs időm vele lelki életet élni, sajnálom. Még ma éjjel szükségem van rá. És nem ilyen állapotban.

Ezzel együtt még mindig habozik.

– De én... én nem... hol van Edward?

Vivien elveszíti a türelmét.

– Szerintem végezz vele. Még azt sem fogja fel, hogy már rég nem ver a szíve. Használhatatlan fajankó.

Ehelyett eltüntettem a fegyvert, befogom a kém orrát, és egy mozdulattal leöntöm az egész lét a torkán. Egy része visszafolyik, és szétcsorog a ruháján. Nem baj, hadd szokja, velünk sok ilyenben lesz része.

Próbál kapálózni, és gurgulázó hangokat hallat, de érdemben nem tehet semmit. Egy idő után abbahagyja. Tekintete meglepett.

– Jé... tényleg jobban érzem magam... nem is tudtam, hogy az ork vér...

– ránéz Vee sokatmondó arcára, és elhallgat.

A szívéhez kap, vadul tapogatózik, majd térdre rogy és üvölt.

– Neeem!!!

Nem képes meghatni. Azt hiszem, Wolf is tudott rendkívül kíméletlen lenni, ha a helyzet úgy diktálta – úgy rémlik, ezt balgaságból meg is írta annak a halandó lánynak valami levélben. De velem nem veheti fel a versenyt. Sejtettem, hogy a fickó valahogy így fog reagálni, ezért jó messze mentünk minden olyan helytől, ahol bármi értelmes lényt felzavarnánk. Milyen jól tesz néha egy kis előrejelzés.

– Vivien, itasd meg vele a többi is. Ha tiltakozna, rád bízom a megoldást.

A lány kivillantja a legszebb vámpírmosolyát.

– Aztán tudod, mit kell tenned. Én addig sétálok egyet odakint – meg-nézem, tényleg nem figyelt-e fel valami vagy valaki erre a visítésra.

.....

Ha minden igaz, a kastély felső szintjein mindenki alszik. Az odalent elterülő udvaron sajnos nem, tehát óvatosnak kell lennünk. Vivien csak kezdő varázsló lehetett. Ahhoz képest tőle nem is rossz eredmény. Csak a torony tetején álló öröket kellett azonnal elhallgattatnunk, más módon – az efféle altatás nem hat rögtön, és akkor meg egyáltalán nem, ha a kiszemelt célpont gyanút fog, és tudatosan ellenáll. Négyen voltak – elkerülhetetlen áldozatok. Kettővel Vivien végzett – gyorsan és szakszerűen. Elbírta volna mind a négygel, de nekem kellett repülve felvinnem Veet és az új vámpírharcosomat is, így csak egy pillanattal később kapcsolódhattam be a rajtaütésbe. Úgy tűnik, eddig minden a terv szerint megy.

Odafordulok a két társamhoz.

– Szerintem lakmározzatok, amíg lehet. Addig újra ismertetem a haditervet. Ha valami nem egyértelmű, most szóljatok.

A szeretőmnek nem kell kétszer mondani. A katona kicsit bizonytalan, de aztán ő is nekilát.

– A legegyszerűbb lenne most lemenni a csigalépcsőn, és egyenesen besétálni a bohóckirály hálójába. Csakhogy van egy kis probléma. A gróf mindig is kissé paranoiás volt, ezért azt a tömör gránit ajtót, ami ide vezet felfelé, mindig bezáratja, minden őrségváltáskor. Köreteszre, kívülről. Nehogy a felvigyázók elhagyhassák a helyüket. Én sem tudom betörni. Az Álmodó teleport mágiajának sem veszem hasznát, mivel azzal csak olyan helyre lehet utazni, amit már ismerek, és sosem voltam bent.

A torony külső ajtaja szintén zárva van, kulcsra. Tehát ott van kulcslyuk. Egy igazi vámpír alapképességeihez tartozik a köddé válás, ezért kellettél te – rábökök Jonathan mellére.

Már szerét ejtettük a bemutatkozásnak.

– Nos, tisztán vámpír itt csak egy van, mint tudod. Igaz, Vee?

A lány bólint. Ki kellett szívnia a katona összes saját megmaradt véré, hogy végleg megszüntesse a béklyót, amely egykori testéhez kötötte. Állítólag a fickó nagyon élvezte. Ezt el is hiszem – a vámpírcsók nyújtotta élmény erősebb némely orgazmusnál. Már nem ódzkodik annyira a kö-zénk tartozástól.

– Tehát ködalakban beszivárogsz a lenti kulcslyukon, fellebegsz a toronyba, visszaveszed az anyaginak látszó formadat, és elhúzod azt a rohadt reteszt. Energiád elég hozzá, ezért vedeltetünk veled annyi vért.

Felém fordul. Bajszán vörös cseppek.

– Az embervér finomabb, – közli örömmel a legújabb felfedezését.

Mintha nem tudnám. Folytatom.

– Fent alszik mindenki. Ha lassan csinálod, és nem csapsz nagy zajt, nem fog feltűnni semmi senkinek. Én az ajtónál várok. Viviennek fent kell maradnia, mert időnként a lenti örök jelet váltanak a fáklyákkal a fent lévőekkel. Utána felmész Veehez, és leváltod – rá lent lesz szükségem. Egy dologra vigyázz – amíg az ébrenlévők között mozogsz, maradj az árnyékokban, nehogy észrevegyen valamelyik mágiahasználó. Amikor fent leszel, akkor pedig ne mulaszd el, hogy visszaintegetsz a fáklyával. Ha bármit elszúrsz, te végleg megszűnsz létezni, mi meg kezdhetjük az egészet előlről. Világos voltam?

– Ühüm.

Még mindig eszik.

először lassan és álmosan, motyog valamit, majd hirtelen feltámasztja magát a könyökére, körülpillant, és máris ordítana. Ekkora tüdővel jó messzire elhangzik, ez nem lenne nekünk most túl jó. Kár, hogy nem képes rá. Ugyanis egyenesen a szemébe nézek, és mentális parancsot adok ki, kimondva:

– Csend!

Így csak tátog. Benyúl a párnája alá a törért – micsoda biztonsági intézkedések. Felőlem akár fejszét is tarthatna ott. Azzal is pont ugyanannyit érne. Kinyújtom a kezem. Erőlködne, de cefetül nem megy. Végül odapottyantja a halefet a tenyerembe. Ő most már csak zavaró tényező ebben a szobában. De meg kell tudnom tőle valamit – hátha még hasznát veszem.

– Jól figyelj, te elfuserált nemesutánzat. Választ akarok kapni tőled néhány kérdésre. Kétféleképpen járhatok el. Vagy kiszedem belőled parancsszóval – ez amolyan barkochba lenne, hosszú, unalmas, és semmi garancia, hogy megkérdezek minden olyat, ami nekem valóban fontos lehet. De azért megpróbálom a legjobb teljesítményt elérni. A végén akkor meghalsz ettől – a Szívkeresővel finoman megkarcolom a nyakát, éppenhogy kibukkan pár vércsepp. Ez némileg fájni fog. Jól bírod a fájdalmat?

A másik megoldás, hogy csak az engem érdeklő témát szabom meg, és te mondasz el önszántadból mindent, amit tudsz. Így nem fárasztjuk egymást feleslegesen. És a vége...

Vivien kecsesen odalibben az ágyához, és végigsimít a nyelvével a seben, miközben a keze érzékenyen benyúl a hálóing alá. A gróf felnyög a gyönyörtől. Vee vigyorogva arrébb lép.

– Szóval, ha a lányt választod, emeld fel a bal kezéd. Ha a kardot, akkor a jobbat. Életben nem hagyhatlak, sajnálom. Ha haboznál, közlöm veled, hogy én mindig betartom az ígéreteimet – a jókat és a rosszakat egyaránt. A rossz neked az, hogy ígérem, hamarosan meg fogsz halni. A jó, hogy tiszteletben tartom a választásodat – megkaphatod a Halál szép alakját is. Nos?

Nagyon nem tűnik boldognak. Nem csinál semmit.

– Nincs ám időm előadást tartani a döntésképtelenség következményeiről. De azt is megígérem, hogy ha azonnal nem kapok választ, te magad fogod kívánni a halálodat. Utoljára kérdezem.

Felemeli a bal kezét.

– Bölcs döntés. Akkor mesélj. Hol van a herceg, és hogy lehet vele kapcsolatba lépni? Szerintem tudod. Ha van valami közelebbi hírad a démonpapokról, orkokról, vagy élőholtakról, szintén szívesen meghallgatom.

|||||

[illegible]

Ülkü=ülke: a tényszerűség. Nagyszerű. Most felelték elvileg

[illegible]

Düvidne faevay, cov, cæstas, nœm, elæg, itt, cœmmine. Komplette bodœnœnœt.

Mr. Tolson. I call the attention of the committee to the fact that the bill is not a bill for the purpose of the committee's jurisdiction. It is a bill for the purpose of the committee's jurisdiction.

9 9 9 9

11. fejezet

Wolf hagyatéka

...álom...

...ez nem az én álomom... Nem látom, de érzem, hogy a szemem barna. Solo Icewindé szürke. Ez itt bizony Wolf. Ezért figyelem az egészet valahogy kívülről. Ráadásul némafilmként, hang nélkül. Viszont azt érzem, amit ő érezhetett, nekem nagyon idegen ez a világfelfogás. Ezek nem az én gondolataim. Vajon ez most árnyéklétsík, vagy valamelyik valódin folytatja emberként? Döntéshelyzetben volt, és azt is megtehetette, hogy nemet mond a Mesternek. Akkor Zzarngnak nincs saját létsíkja, Solo Icewind nem létezik, Wolfban magában pedig több az emberi vonás, mint valaha. Ha megtehetette, a kvantumfizika szerint valahol meg is tette. Kérdés, milyen valószínűséggel. Szerintem nem elég nagygal. Akkor ez egy olyan álom, amely nyomtalanul el fog tűnni... Pedig szép...

Igen, nagyon szép, szinte földöntúlian. Mármint az a halandó lány. Nem is gondoltam volna. Vagy csak Wolf látta ilyennek? Inkább az utóbbi. Ha én lennék ott, talán csak csinosnak találnám, mint még vagy másik tizedt ugyanabban a teremben.

Egyenesen Wolfhoz megy, és kérdez tőle valamit. Valami nagyon közheyeset. Hallani nem hallom, de érzékelem a hangulatot. Miért van olyan sejtésem, hogy igazából nem azért ment oda? Valami egészen mást akart mondani, valószínűleg olyat, ami Wolfnak nem esett volna feltétlenül jól. Utolsó pillanatban valamiért meggondolta magát. De ha már ott volt, gyorsan úgy tett, mintha célja is lett volna. Már meg is kapta a választ – abszolút pontosan és lényegretörően. Azért Wolf is Solo manifesztáció, még ha hozzám képest gyenge is volt, és érzелgős is.

A lány nem megy el azonnal, még toporog egy kicsit, minden ok nélkül. Nem, nem ezért jött oda. Wolf nézi, de valamiért nem érzek benne semmi örömet. Inkább valami végtelen szomorúságot, amelynek nem értem pontosan az okát. És mintha a feje is kezdene megfájdulni – gyarló emberi test...

Kész, álom vége, felébredtem. Nézem a hálósobám boltíves mennyezetét. Természetesen ez is a torony legtetején van – csak jóval magasabban, mint a néhai grófé. Szeretem a reggeli kilátást a havas hegyekre.

Jó kis hagyaték maradt itt nekem Wolf után. Mi mindent kell még rendbe tennem? Nem fogom tudni magamnak megspórolni azt a fáradságot, hogy megértsem...

.....

Lemegyek az internet szobába. Ideirányítottam a Wolf kisfiát tanító „programozó korrepetitor” postáját is, egy külön mappába. Így tudom megoldani, hogy távoktatást is végezzek a két vérengzés között. Mintha a Földön lennék. Holott ott engem csak akkor lehet megtalálni, ha éppen azt akarom.

Érdekes felvetés lehet, hogy miközben abszolút nem érzem magaménak a halandó lány ügyét, a kisfiú nagyon a szívemhez nőtt. Egy vámpírlord, aki örökbe fogad egy ember gyereket. Na ilyen se volt még.

Talán Wolf kislányával is így leszek, csak még túl kicsi, hogy érdemben bármire megtaníthassam. Ahogy elnézem, talán nem is fogom – másban tehetséges. Vagy egyszer a kardforgatásra. De ez még messze van – neki.

Az ex-nejem mégis kivetette a hálóját a „szoftveres fiúra”, aki én vagyok, mert egyre gyakrabban próbál engem kulturális programokra hívni, úgymond barátságból. Persze, Wolf emberi lénye egy tízéves házasság után pontosan tudta, mi ennek a folytatása. És erre kivételesen én is emlékszem, erős élmény lehetett, maradandó károsodással.

Nem is vele van a baj, hanem mert menthetetlenül elrabolná az összes időmet. Azt az időmet, amit egyedül töltök ugyan, de közben a kisfiúnak teremtek tartós értékeket. Legalábbis remélem.

Aha, itt egy progi – valami miatt nem működik, nézzem meg. Sokkal kevésbé vagyok képzett, mint amilyennek kiadom magam, de gyorsan tanulok. A vámpírok már csak ilyenek... Meg is van a hiba – az egyik egészszámos változót Stringnek definiálta a kisrác. Átírom Integerre. Kicsit sok az If elágazás. Biztos, hogy lezárta mindegyiket? Tabulátorokkal beljebb lökdösöm a sorokat, hogy az If és az End If utasítások egy magasságba kerüljenek. Igen, egy End If hiányzik. Beírom. A For ciklushoz pedig rossz helyen van a Next, ezért az egész összegabalyodik az If-ekkel. Áthelyezem. Az „i” változónak nem adott kezdő értéket. Ide nem is feltétlenül szükséges, de így tisztább. „i=1”. És ha már úgy is erre járok, a progi elejére egy „Option Explicit”, és az összes deklarációt kidobni az

eljáráson kívülre. Nem én találtam ki, a könyvben olvastam, hogy ez a profi módszer.

Jó, futtassuk le. Működik. Mentés, küldés csatolmányként, pár magyarázó szó kíséretében. És persze gratuláció, mert maga a program nagyon jópofa. Nna, ez gyorsan ment. Akkor csináljunk mást. Ha már meg akarom érteni Wolfot, meg kéne nézni azt a mappát, amit még ő hozott létre. Már gondoltam rá, csak valahogy sosem jutott rá időm. Jó, ne halogassuk tovább.

Hopp, bejövő üzenet. Ki az? A kisfiam – ilyen gyorsan? Biztosan épp ott ült ő is a gép előtt. „Kösz, apa!” Jajj... Még egy. „Bocs☹. Kösz, Sanyi!☺” Rendben. Kilencévesen tudja, mi a konspiráció. Még hasznára válik egyszer.

Na, vissza a birkáinkhoz, ahogy mondaná Anthony Crawford.

.....

Micsoda zűrzavar... egy csomó kép. Van köztük emberekről készült is, de egyik sem a földi létsík lakóiról. A halandó lányról? Nincs. Persze, miért is lenne? Egyik Solo manifesztáció se szokott soha gyűjteni fényképeket sem a nőiről, sem az alkalmi szeretőiről, de még a „titkos szerelmeiről” sem, legyenek azok halandók, vámpírlányok, varázslónők vagy bármi egyéb. Az ok egyszerű: ha már társként elfogad valakit akár egy percre, nem éri be kevesebbel, mint a nővel magával. És inkább a lelkére tart igényt, mint bármi másra.

Meg is van – itt ez a levél. Igen. Pont erre tett ajánlatot. Nem semmi. Eljutott idáig? Feleségem már volt egypár, csak Wolfként manifesztálva kető is. Na nem egyszerre. De ilyen javaslatra nem emlékszem még egyre. Mit tudhat ez a nő? Ez ugyanis több, mintha feleségül kérte volna. Persze a halandók nincsenek ezzel tisztában. Ismét az értékrend különbözősége.

Vajon mit válaszolhatott? Aha, itt egy másik levél. Most nincs ideje, de majd feltétlenül. Wolf, és te ezt elhitted. A nők nem nagyon teljesítik az ígéreteiket, nem úgy, mint Solo, vagy az effajta Sötét Oldal. A Fény többnyire csalfa és megbízhatatlan, vagy legjobb felállásban is esetleges. Amikor pedig időt kérnek... Te tudhattad volna a legjobban – ugye nem az első ilyen tapasztalat? Az a másik is soha be nem gyógyuló sebeket hagyott maga után, nem tanultál belőle? Várhattál volna az örökkévalóságig.

Persze te tényleg megtehetted volna, ha nem inkább a kardot választod. Ezért mondtál a Mesternek igent? Te nem győzni akartál, hanem meghalni. Mindkettő sikerült. Én meg megörököltem tőled a halálos játsz-

mákhhoz való vonzódást. Csak nálam ez olthatatlan vérszomjival párosul, és még nem sikerült megölni senkinek. Pedig sokan próbálták.

Azt hiszem, mindent értek már. Van itt még valami? Ja, még egy elküldetlen levél. És ennyi. Címzett? Igen, ez az ő neve. Valami kép van benne, szöveg nélkül. Én elküldöm, kit érdekel. Már úgylis mindegy.

...ne kérdezz semmit, nincs már mit – akit keresnél, már nem lakik itt...
Most és mindörökké.

.....

Még meredek egy darabig a képernyőre. Majd behozom az elmentett állandó meghívót a Terra Infinitára. Mi lenne, ha most tényleg odamennék a bárhoz, és kérném azt a meleg fürdőt? Hány lányt rendeljek? Kettőt? Hármat? Többnek nincs értelme. Jobban szeretek adni, mint kapni. Magyarázata egyszerű. Amit kaphatok, megszerzem úgy is, ha valóban szükségem van rá. Adni pedig csak az képes, aki valódi erővel vagy hatalommal rendelkezik. És három nőnél többel tisztességesen egyszerre foglalkozni – az már inkább munka.

Egy darabig játszadózom az egérkurzossal az Igen gomb felett, majd hagyom az egészet. Nem vezetne le semmit. Sokkal jobb lenne, ha Tye...

Elmosolyodom:

– Hallak ám. Kívánságaim ritkán teljesülnek ennyire gyorsan.

Leguggol a székem mellé, és a térdemre teszi a kezét. Megsimogatom.

– Azt hittem, sosem látlak többé.

– Miért?

A térdemre hajtja a fejét.

– Hát... hol is kezdjem? Nem zavar, hogy vannak más kapcsolataim?

Egyenesen a szemembe néz.

– Ennyire szoktál rám figyelni?

– Valamit rosszul mondtam?

Sűrűn bólogat.

– Neked nincsenek szeretőid. Csak voltak és lesznek.

Fogom a fejem:

– Ó, hát persze! Csak a jelenben élünk. És most jelen van.

Ismét bólint, majd feláll, és elindul a lépcsőn felfelé. Még menetközben ledobja magáról a fürdőköntösét.

– Ha csak beszélgetni akarsz egy nővel, azt is jobb meztelenül. Nyíltabban mondasz ki bármit.

– Tudom, Tye.

Megyek utána.

.....

– Tye, magyarázz el nekem valamit.

A kérdéseket, amelyeket készülök feltenni, nem is intézhetném jobb helyre – hiszen Tye Semah a Tiszta Szerelem entitása.

– Hallgatlak.

– Átnéztem Wolf hagyatékát, és érteni vélek sok mindent. De valahogy mégsem teljes a kép. Talán nem vagyok tisztában az alapvető fogalmakkal.

Kuncog.

– És én vagyok a te két lábon járó enciklopédiád?

– Hiába nevensz. Ebben a témakörben feltétlenül.

– Akkor kérdezz.

Felülök az ágyon.

– Van egy sor nagyon hasonló kifejezés, de mégsem jelentik ugyanazt. Azt hiszem, keverem az árnyalatokat. Nagyon hálás lennék, ha úgy magyaráznád el, hogy én is megértsem. Wolf talán értette, de ebben sem vagyok egészen biztos.

– Hát... nem lesz könnyű, – tréfálkozik. – Nos?

– Jó, sorolom, miket szoktak mondani a nőknek: szerelmes vagyok beléd, szeretlek, nagyon szeretlek, imádlak, kedvellek, bírlak, nagyon kedvellek és még tovább. Ezek mind szinonimák, de valahogy mégsem. Mi a különbség?

– Miért, Solo Wolf mondott valami ilyesmit a földi lánynak? Melyiket? Kíváncsivá tettél.

Ő is felül. Ettől egy kicsit elállna a lélegzetem, ha lélegeznék egyáltalán. De a szemem egészen biztosan ragyog. Remélem nem vörösen. Türelmesen kivár, míg összeszedem magam, ajkán elégedett mosoly árnyéka.

– Egyik levelében azt írta, hogy szereti, a maga módján.

A Máguslány felsóhajt.

– Hát jó. Elmondom. Jól figyelj.

.....

Tye már rég nincs itt, de még mindig foglalkoztatnak az általa kifejtett gondolatok. Nincs okom, hogy kételkedjek a szavaiban.

Szóval szerelmesnek lenni csak egy vonzalom, önmagában tűzforró, de illékony. Gyors láng, amely megölhet. Vagy boldoggá tehet, pár pillanatra, nem tovább. Ha nem társul hozzá más is.

Kedvelni, imádni és bírni valakit nem jelent semmit, és minden ilyen szó akkor válik igazán semmitmondóvá, amikor hozzátessznek valami jelzőt. A „nagyon szeretlek” annyit jelent, hogy „kicsit jobb veled, mint nélküled, de rohadtul nem fogok beledögleni, ha most azonnal eltűnsz a fenébe az életemből”.

Ugyanis szeretni valakit nem lehet nagyon, vagy kicsit. Igazán csak egyféleképpen tud szeretni bárki. A maga módján.

Hát, Solo Wolf, akkor nyugodj békében. Jobb neked így.

Kellemesebb vámpírnak lenni, mint embernek. Este várnak az Arénában, hacsak Leslie nem üzen valami rendkívülit. De ilyen hamar nem hiszem. A végső győzelemhez túl hamar lenne, az meg nem valószínű, hogy egykönnyen kudarcot vallana. Rám pedig csak az utolsó fázisban lesz ott szükség.

Jó lesz ismét megforgatni a kardot. A vörös köd... for all eternity...

12. fejezet

A Fegyvermester

Még körülbelül félóra a viadal kezdetéig. Jó lesz bemelegítésnek. Itt nem kellene megölnöm senkit – bár a legszívesebben... sosem volt a vörös köd még ennyire erős. Üvölteni tudnék. Soha nem szoktam ilyet csinálni, de most türelmetlenül sétálok fel-alá, és a kard már a kezemben, bár ilyenkor még semmi értelme. Passzióból suhogtatom a levegőben, hogy a penge csak úgy süvít, újra és újra elismételve az untig ismert harci figurákat, és vérszínű rajzolatokat metszve az ürességbe.

A verseny után átmegyek majd Lesliehez, és ott aztán levezethetem az összes indulatot – bármi okozta is azt. Magam sem tudom, dühös vagyok valamiért, ideges, csalódott, vagy egyszerűen rám tört a vámpírörület. Nekem nem feladatom közvetlenül részt vennem a hódító csatákban. Az én szerepem sokkal inkább az igehirdetés, nekem kell majd felállítatnom Zzarnig templomait ott, ahol a démonistenét akarták volna.

Miért gyűlölöm én most ennyire az egész világot? Márpedig ha Solo Icewind gyűlöl valamit...

De nem is igaz. Nem gyűlölöm Tyet, nem gyűlölöm Veet, nem gyűlölöm Wolf kisfiát. Mást sem gyűlölök igazán, csak annyira elegem van az egészből... Főleg a halandókból – úgy, ahogy vannak! Na jó, csak a felnőtt halandókból... De köztük most nehezemre esne akár csak egy kivételt mondani.

Persze a mai verseny kicsit különleges – a kiírás szerint pont itt számíthatok most a közönséges halandókra a legkevésbé. Jól van, Solo, lehigadsz... a gyűlölet elvakít... és nem is ezeknek szól... sőt egyáltalán senkinek. Az a baj, hogy nemcsak Wolfot értettem meg, hanem egyúttal Edward már szintén halott öccsét is, a Sötét Lovagot... nyugodjon békében mind a kettő...

Francokat kellett nekem kutakodnom. Miért kérdeztem annyit? Azt értem el, hogy én is érzem a fájdalomukat. Egyik sem az enyém, de így kivétíve is rettenetes. Nem baj, mindjárt másvalakinek fog fájni. Csak nyugalom. Hidegvér. Mindjárt...

Gong...

.....

Nem bírom megállni, hogy ne jeges szél kíséretében lépjek be az Arénába. Az ellenfelem meg is hökken, majd elindítja azt a bizonyos gladiátoriskolában oktatott támadást, csak a meglepettség miatt kissé bizonytalan lábakon. A szabványos előredőfés helyett hirtelen elhatározással vágással próbálkozik. Az irányváltás miatt a támadásban nincs se erő, se sebesség. El se talál, ahogy kiforgok a pengéje elől. A Szívkereső hegye körívben lendül, és mélyen végighasítja az arcát a sisak által fedetlenül hagyott résen, kis híján megfosztva őt a szeme világától. Következő mozdulattal kirúgom a fegyvert a kezéből.

Az újabb harcos egyszerűen szívszúrást kap, egy óvatlan pillanatban leeresztve a pajzsát. Egy pillanat az élet... de ennél tovább is életben tartom, amíg a segítség meg nem érkezik.

Ereimben gyilkos mámor tombol. Még!! Kard fel a magasba tisztelgésre, és újabb jeges széllokés.

Hoppá. Sötét elf nemes! Mithril páncélzat és két borotvaéles penge! Végre valami komoly – itt meg lehet halni! Vadul nekirontok, nem törődve azzal, hogy köztünk itt ő a hírhedtebb. Talán nem is emlékszik, mikor vesztett párbajt. A pengék vadul cikáznak, de most ő sem bír rajtam ejteni akár egy karcolást. Végül a combjába kap egy döfést, és nem tud tovább harcolni. Eldobja a fegyvereit, és megadóan felemeli a kezét.

A lelátókról hatalmas üdvörlég. Igen!! Üdv a Harc Istenének!

Egy erdei elf. Könnyű mágikus bőrpáncélzat, kecses mozgás, és művészi kidolgozott tőr kard az ő kezében is. Kerülgetjük egymást, majd elkezdem lassan hátrafelé szorítani. Nem fogom fel ésszel, hogyan sikerül elérnie. Gyors és pontos szúrás. Átjárja a jobb tüdőmet. Huhh, ez fáj... Még szerencse, hogy nincs szükségem levegőre... De feladom, jogos a győzelem. A fenébe...

Gyorsan rendbe hoznak, még felül is kerekedek egy másik hírhedt harcoson, de az utána jövővel már nem bírok. Ma valahogy jobb a felhozatal... vagy velem van baj... Hála a Szívkeresőnek, nagyon gyorsan regenerálódok, de ez mégsem így az igazi... Amúgy tényleg jobbak az ellenfelek a szokásosnál – de ezt jelezték is előre... a fegyveres harcművészetek fesztiválja. Nem mindennapi esemény...

Még végigharcolom valahogy az összes mérkőzést. Azt se tudom, mi lett a végeredmény. Ólmos fáradságot érzek, és semmi mást. Közöny. Nincs szükségem semmire... pedig nekem van lelki társam... nem úgy, mint a néhai Wolfnak, aki helyett nekem jelent meg végül Tye...

Már értem, miért mondta annak idején a Máguslány, hogy mind a Halált, mind a Szerelmet megkaptam. Wolf a Halált, Icewind a Szerelmet. Amiért Wolf dolgozott meg...

Beszéljen még az igazságról, akinek van hozzá kedve... én csak ürességet érzek...

.....

– A fegyelmezetlen indulatok.

Felnézek. Egy középkorúnak kinéző bőrvértés férfi tekint le rám.

– Mi?

– Kiváló technika, gyors reflexek. Ugye vámpírlordhoz van szerencsém?

Kissé ingerült vagyok.

– Miért, tilos? Na ne mondd!

– És elégtelen önfegyelem. Mint látjuk.

A francba, érzem, hogy igaza van. A fenének törődöm én a néhai Wolf és Sötét Lovag viseltes ügyeivel. Nekem ehhez semmi közöm. Mióta lett tulajdonságom a beleérző képesség? Úgy harcolok, mintha bosszút akarnék állni valakiért. Saját magamért talán? De hát még itt vagyok.

Hagyom folytatni.

– Viszont látszik benned a benső tehetség. Egészen rendkívüli. Kezet nyújt.

– Robert Gorn vagyok, az Aréna főfegyvermestere.

– Solo Icewind.

– Hm... Solo Wolfként vagy bejelentve.

Ó, hát persze, nem értesítettem senkit a változásról.

– Nincs köztünk olyan nagy különbség...

Francokat nincs. Wolf nem bírta a kiképzést...

– Egyik feladatomban az, hogy kifigyeljem a hozzád hasonlókat. Mi nem csak gladiátor, hanem harcművész iskolát is fenntartunk. De erről az utóbbiról kevesen tudnak. Ezennel vedd úgy, hogy van oda egy meghívód. Általában abban a közeli páholyban foglalok helyet, onnan a legjobb a rálátás. Most nem hiszem, hogy alkalmas állapotban vagy ahhoz, hogy

beszélgessünk. De amikor olyan verseny lesz, amin nem akarsz szerepelni – tudod, pusztakezes harc, ilyesmi – felkereshetnél. Segítek neked tökéletes harcosná válni, abban a műfajban, amelyhez a legjobban értesz. Megtanítalak teljesen kikapcsolni az érzelmeidet a küzdelem idejére.

– Csak a küzdelem idejére? – kérdezem tompán.

A létező leghülyébb kérdések egyike. Csodálkozva néz rám.

Rázom a fejem.

– Fáradt vagyok. Bocsánat. Én most el.

Tye... ugye ott vagy...

...örvény...

13. fejezet

Ne taníts élni, ha ölni akarsz

– Kezdjük az elején. Te úgy vívsz, mintha elemi érdeked lenne ízekre szedni az ellenfelet. Olyan, mintha mindig valódi ellenséget képzelnél az éppen szemben álló helyébe. Miért?

Sóhajtok.

– Talán valóban így van. A világnak az a része, amelyet ismerek, tele van ostoba kötöttségekkel. Mindig csak a lényeg sikkad el.

A legrosszabbak a halandók.

Ironikusan megjegyzi:

– És a legjobbban a vámpírok?

– Nem, dehogy. De szinte minden halandó csak az élvezeteket hajszolja. Az, aki megtagadja őket saját magától, úgyszintén, mert ő meg az önsanyargatásban leli örömét. Ami talán még rosszabb.

Beszélgetni nem lehet értelmes dolgokról senkivel, mindenki rohan valahová, nehogy lekésse a saját temetését. Meg rengeteg pénzt igyekeznek gyűjteni, biztosan azért, hogy a legdrágább koporsót vehessék meg maguknak. Mire ez sikerül, általában már használatba is vehetik.

Gorn bólint.

– Aha. Értem. És te gyűlölöd az értelmetlen konvenciókat. Csak úgy alaptól, vagy valami különös okod is van rá?

Van-e rá különös okom? Van. Megint értéket látok veszni. Persze lehet, hogy az az érték soha nem létezett, csak Wolf akarta észrevenni ott, ahol nem is volt jelen, legfeljebb nyomelemekben. Egy biztos – kimondatlanul maradtak olyan szavak, amelyek talán részeivé válhattak volna az örökkévalóságnak. És miért? A rohadt konvenciók rohadt betartása miatt. Egy értékes valaki felett úgy fog eljáráni az idő, hogy semmiféle nyomot nem hagy maga után a létezésben. Már maga az esély kétségbeejtő. Kicsit olyan, mint megfogni egy könyvet, belelapozni, majd véletlenül beleejteni a tűzbe. Pedig az az egy oldal érdekes volt. És egyetlen példány volt belőle. Ezzel együtt az egész könyv még lehetett csapnivaló. De sosem lehet tudni. Belepottyantani egy gyémántot az óceánba... gyémánt volt, vagy csak üvegyöngy? Csepp a tengerben...

– Látom, hogy van. Nos, az első lecke: bizonyára azt várod el tőlem, hogy megkérdezzek, mi az. Akkor közlöm: engem fikarcnyit sem érdekel. És jobb, ha úgy veszed, hogy senki mást sem. Ha van az indulataidnak konkrét okozója – ezt nem tudhatom – akkor hidd el, hogy őt a legkevésbé. Őt gyűlölöd?

– Nem.

– Szereted?

– Nem.

– Ha az ellenfeleidet akarod megbüntetni a vélt vagy valós sérelmeidért, eleve hátránnyal indulsz velük szemben. Mielőtt elkezded a harcot, dönts el magadban, hogy élni akarsz, vagy ölni.

Ha az első, akkor dobd el a kardodat, vonulj egy kolostorba, és ott aztán kedvedre meditálhatsz a világ elfuserált berendezkedésén. De ne taníts senkit élni, ha ölni akarsz. Főleg saját magadat ne. Majd a Halál Birodalmában vagy a Pokolban – kinek mi jut ki – kielemezod, mit lehetett volna másképp.

Itt és most pedig nem az a fontos, hogy te élj, és hogyan, hanem hogy az ellenfeled meghaljon. Az Arénában elég, ha csak simán veszít, de általában ölnöd kell. Ugye az a kard sem azért készült, hogy díjakat nyerj vele a ringben?

– Nem.

Nem vagyok túl bőbeszédű, attól tartok.

– Akkor arra összpontosíts, hogyan tudod a leggyorsabban elérni, hogy az ellenfeled vagy meghaljon, vagy a földön fetrengjen tehetetlenül. Nem bosszút akarsz állni, érthető? Csak nyújtd a tudásod legjavát. Nem azért, mert bizonyítani akarsz bármit akárkinek, hanem a harcért magáért. A Harc Istene szempontjából lényegtelen, melyik nyer. Ő csak a harc milyenségét értékeli. Ha az ő pártfogása fontos, ezt helyezd minden más fölé. Őt hidegen hagyd mind az esetleges kötődéseid...

...a kötődés megbénít...

- ...mind az esetleges ellenszenveid.

...a gyűlölet elvakít...

– Eddig világos?

Bólogatok. Akár én is mondhattam volna. Mint a Sötét Harcosok Szövetségének egyik tagja.

– Te törkarddal harcolsz – igazi arisztokrata fegyver, jó az ízlésed. Már csak azért is, mert kiválóan alkalmas az általam tanított elvek bemutatására. A mágikus pengédet most hagyd, ott a falon találsz elég jó minőségű darabot. Válaszd ki, amelyik a leginkább a kezedre áll, és a gyakorlatban is látni fogod.

– Támadj meg!

Csóválom a fejem.

– Sokkal gyorsabb vagyok egy embernél. Nem a varázskard miatt. Mindegy, milyen fegyver van a kezemben.

– Aha, persze. Szerintem pedig csak félsz. Semmirekellő szájhős.

Mi van?

– Tudod, vannak olyan vámpírok, akik azt hiszik, hogy csak mert azok, amik, képesek legyőzni egy valamirevaló ember harcost. Holott ti egy elpuhult faj vagytok. Túlságosan bíztok a képességeitekben.

Szóval túlságosan... egy közönséges vámpír még csak-csak, de ő egy avatárral áll szemben. Elkapom a tekintetét. Azonnal elhallgat. Na igen. A torkához emelem a kard hegyét... és már repül is ki a kezemből. Csak színlelte a hatást. Engem pedig váratlanul ért a keresztbeütés a ruhaujjából kicsusszanó kampós törrel.

– Lecke egy. Tényleg túlságosan bízol a képességeidben. Így győzött le az erdei elf is. Amikor elkezdett hátrálni, rögtön rámasztál. Emlékszel arra a pengelendítésedre jobb felé? Egy pillanatra teljesen nyitva maradt a tested. Ő kitért szintén jobbra, és keresztbeszúrt. Fel se fogtad, mi történt, láttam. Mert ugye csak abban gondolkoztál, hogy találd el minél keményebben. Holott nyilvánvaló volt, hogy ugyanolyan ügyes, mint te. Meg se tudtad karcolni. Miből gondoltad, hogy egy berszerker rohammal elkaphatod?

Az az igazság, hogy egyáltalán nem gondolkoztam. Ott volt a szemem előtt a vörös kód, ráadásul pont előtte kerekedtem felül egy másik párbajhősön. Ő még híresebb is volt. Az az üdvívalgás... igen. Eufória...

Ismét mintha olvasna a gondolataimban.

– Lecke kettő. A jövő sosem a múlt mechanikus kivetülése.

Különösen számomra. Akinek se múltja, se jövője. De ezt ő nem tudhatja. A vámpírlordot meglátta bennem, de a Solo név nem mond neki semmit.

– Tehát hiába győzol le akárhány bajnokot, elvérezhetsz egy pancser ellen. Tudod hányszor szokott ez előfordulni?

Lecke három, ami ugyanehhez kapcsolódik: ha egyszer veszítettél, ne akarj azonnal revánsot venni. Ha így teszel, nem a tudásod fog harcolni, hanem a semmivel nem indokolt bizonyítási kényszer. Emiatt görcsös leszel és ideges, pont akkor, amikor a legnagyobb szükséged lenne az összpontosításra.

Na szedd fel a kardot, és próbáld meg még egyszer...

14. fejezet

Furcsa szövetségek

Ezt se hittem volna. A Harc-Isten templomában állok. A papok inkább hasonlítanak lovagokra, mint szerzetesekre. A falakon mindenhol fegyverek, zászlók és pajzsok. A sarkokban üres lovagi páncélok.

- Igen, ennek az istennek vagyok a harcos-papja, – mondja Gorn. – Ezért nem hatott rám a vámpírdelejed. Minket nem lehet irányítani sem parancsvarázslatokkal, sem különféle tudatrablásokkal. Im-múnisak vagyunk a félelmen alapuló mágiára is.

Ezt jó lesz az eszemben vésnem. Teljesen logikus, hogy a vámpírtekintet nem hatásos mindenkivel szemben. Solo Wolf is kitapasztalhatta, amikor egy másik létsíkon ki kellett cseleznie egy helyi fekete mágust. Ha csak a különleges képességeken múlt volna, és nincs ott Buchanan, mint segítőtárs, akkor már ott feldobta volna a talpát. De valahogy annyira megszoktam, hogy elég a szemébe néznom valakinek, hogy teljesen az uralmam alá hajtsam, hogy berögződéssé vált. Az Arénában nyilván nem próbálkozhattam ezzel, mert ez a fajta technika speciel nem engedélyezett. Még itt sem. Pedig Prosperity városállam befolyási övezetében szinte mindent szabad, mert az itt főistenségként tisztelt Sors úgy véli, mindenki úgyis azt kapja tőle, ami kijár, tehát feleslegesek bármilyen korlátozások.

Ennek megfelelően a Jólét Városában a közbiztonság hihetetlenül RONDA, kivéve a nemesi negyedeket, az utcák koszosak, és itt gyűlik össze a Sötét Birodalom minden söpredéke – az éppen pénzszerűében szenvedő kalandorok, szerencsét próbáló bárdok és trubadúrok, üldözött közellenségek. Ha jól belegondolok, én is azért járok ide, mert néha jól esik söpredék módjára viselkednem. Szépen kiengedni az ösztönöket, és aki bűjt, aki nem, meghalni könnyű, a feltámadás pedig csak a kiválasztottaké. Természetesen az utóbbiak közé tartozom. Tisztességtelen játék? De-hogy. Ők is pontosan tudják, mit vállalnak. Felteszek a fegyvermesternek egy kérdést:

– Milyen a Harc Istene? Akkor számíthatok a segítségére, ha áttérek a hitére?

Gorn ingatja a fejét.

– Nem. Mindenfajta harcot értékel, ha lát benne szépséget. Nem fontos, hogy milyen ügyért harcolsz, neki az lényegtelen. Csak az számít, hogy hogyan. Az én figyelmemet akkor irányította rád, amikor a sötét elf nemessel vívtál. Félelmetes híre van. És tőled eltérően nem törődik azzal, hogy ne vegyen el életeket csak sportból. Neki mindegy. De te úgy rontot-

tál neki, mint egy forgószél, nem foglalkozva azzal, hogy rajtad kívül senki sem számított a győzelmedre.

– Bevallom, én sem.

Összecsapja a tenyerét.

– Ez az! Amikor láttad, hogy veszíteni fogsz, mégis felvállaltad az összecsapást! Itt irányult rád az Isten szeme. Ezt a magatartást szereti. Amikor semmivel sem küzdesz rosszabbul a Halál árnyékában, mint ha csak egy veszélytelen gyakorlás lenne a barátoddal.

A Halál árnyékában... csak ott küzdök *igazán* jól. De ezt megtartom magamnak. Halálos játszmák... amelyekbe Tye szerint általában bele is halok. És akkor majd manifesztálom magam újra, valamilyen más alakban.

A mostani megjelenésem annyiban szokatlan, hogy Wolffal van egy közös részünk – nevezetesen a vámpírlény. Ezért a legtöbb emléke is velem van, csak egyeseket nem tudom értelmezni, és egy sor másokban képtelen vagyok felidézni minden részletet.

– A Harc Istene nem követel kizárólagosságot. A jellemeddel szemben sem támaszt semmiféle követelményt. Neki áldozhat bárki, aki betartja a lovagias küzdelem íratlan szabályait. Nem szűrhetsz senkit hátba, és senki elől nem hátrálhatsz meg, mert elveszíted a jóindulatát. Amíg viszont megvan, mi tanítunk téged győzni, hogy tetteiddel hozz dicsőséget annak, akit tisztelünk és követünk.

– Tehát ez egyfajta szövetség. Sosem gondoltam volna, hogy pont a Harc Istenével kerülök ilyen kapcsolatba.

Gorn elmosolyodik:

– Sosem tudhatod, milyen furcsa szövetségekre sarkall a mindenkori jelen. Nem biztos, hogy ez az egyetlen.

A jelen... amelyben létezem.

A harcos-pap látja rajtam, hogy mennem kell.

– Még pár szót búcsúzóul. Csak tanácsok.

Tiszteletteljesen meghajolok.

– Szívesen fogadom új szövetségesem bármilyen útmutatását.

– Akkor figyelj rám.

A belépőd nagyon hatásos, te is láttad. De csak egyszer, vagy olyan ellenfél ellen, akit már legyőztél valamikor ugyanúgy. Ne használd több alkalommal ugyanazon a viadalon.

Milyen igaza van. Vannak olyan dolgok, amelyek elinflálódnak, ha állandóan forgalomban vannak. Hány egykori káromkodás lett az irodalmi nyelv elfogadott részévé? Vagy mikor ér többet a nők által olyannyira kedvelt „szeretlek” szó – nemrég beszéltünk erről Tyejal. Ha mindennap elismétlik unottan tízszer, vagy pedig csak egyszer hangzik el, talán alig hall-

hatóan? Vagy mennyit érne a Solo Wolftól kapott fehér rózsa, ha minden nő kaphatott volna belőle, és nem csak azok, akik tettek is érte valamit?

Biztosan ugyanúgy van a félelemkeltéssel is – mert a jeges szél nyár közepén...

– Más: lehet, hogy tévedek, de téged mintha valamiféle küldetés vezérelne, hogy győzni akarj. Felejtsd el. Nem győzni kell akarni, hanem a lehető legkeményebben harcolni. Akkor a győzelem megjön magától. És mellékesen a küldetésed is teljesül. Egyébként elbukod mindkettőt, menthetetlenül.

Csak tedd a dolgod, a küldetésed is teszi a magáét – nem kell vele külön törődnöd, csak elvonná a figyelmedet.

Küldetés? Hát csak egyfelét tudok elképzelni – Solo Wolf által megálmodott pozitív csodát. Valóban szép lenne megcsinálni. Bármelyik Solo manifesztációhoz méltó. De az a „díj”, amit talán ő áhított magának, nekem érdektelen. Maga a diadal lenne az. És nem ehhez az Arénához van köze. Az a játszma sokkal halálosabb...

Megköszönöm az aranyat érő szavakat, és elbúcsúzom. Már kifelé tartok a templomból, amikor még utánam kiált:

– Még egy dolog! Ne feledd: a temetők tele vannak hősökkel!

15. fejezet

A Herceg

Sok olyan világ van, amely történelmének valamelyik pontján egyik vagy másik országban egy nagyon fiatal valakinek jut véletlenül a korona. Az ilyen uralkodóknak egyetlen közös vonásuk van – szinte soha nem alakul a sorsuk átlagosan. Van, akit azon nyomban eltesznek láb alól. Van, aki nagy hódító lesz. És volt olyan is, aki féktelen kicsapongásai miatt lett híres. Ezek az utóbbiak nagyon sokszor vérrel vegyültek, nem is akárhogy. Vajon ez a tüsi sötétszőke hajú óriás, aki éppen előttem áll, melyik kategóriába tartozik? Földi mércével nézve van vagy tizenhét éves, de szabad szemmel is látszik, hogy nem mindennapi fizikai erőt örökölt valamelyik ősétől.

Nem tudja, hogy barát vagyok, vagy éppen most készülök arra, hogy megszabadítsam az anyagi lét béklyóitól. Tartása ugyanakkor nyugodt, nem próbálja rángatni a bilincseit, amelyekkel odaláncolták a tömlöc falához. Felesleges is lenne, a nemesacél csak felhorzsolná a csuklóit. Önfegyelme, az van. Talán inkább, mint nekem. Az a vörös köd időnként előjön, és akkor olyat kell cselekednem, ami enyhén szólva is furcsán hat. Vagy akkor annak látszik.

Mielőtt idejöttem, egy darabig még elidőztem az Elefántcsont toronyban. Kavarogtak a fejemben a gondolatok, aztán valamilyen indíttatástól vezérelve letiltottam annak a halandó lánynak a kulcsát, akinek egy szívesseget ígértem, Wolf iránti tiszteletből. Akkor egy kicsit úgy éreztem, most szegem meg az ígéretem, de ez valamiért nem váltott ki belőlem semmilyen lelkiismeret furdalást. Teljesen indokoltnak látszott.

Utólag rájöttem, hogy tényleg az. Nem megszegtem bármit, hanem éppen fordítva – teljesítettem. Mellettem könnyű meghalni – tehát a legjobb, amit tehetek, hogy távol tartom magamtól, amennyire csak lehet. Bezárok minden ajtót, és nem mondok többé neki semmit, így el is fogja felejtetni, hogy Solo Wolf valaha létezett.

A Földre amúgy is ritkán jövök már – csak amikor szükséges Wolf játszmáinak a befejezéséhez és a fia segítéséhez. Három ilyen befejezetlen játszmát hagyott maga után. Ha mind a hármat megnyeri, a korlátlan szabadságához korlátlan hatalom is társult volna, emberi fogalmak szerint. Megnyerem neki én. A lánnyal egyik sincs kapcsolatban, így vele vége mindenfajta párbeszédnek. Értelmetlen, unalmas és fárasztó. Különben is, a Sötét Harcosok Kódexének Első Parancsolata a *Ne erőltesd!* Ha ezt minden hadvezér betartja, jóval kevesebb lenne a vesztes csata.

De most itt van dolgom.

– Megtiszteltetésem, hogy kiszabadíthatom, Nagyméltóságú Valfor Herceg.

Utálkozó fintort vág.

– Hogy kerültem ide? A koronázási ünnepséget készítettük elő, és akkor...

– Ó, a koronázás... az megtörtént.

Csodálkozva emeli rám a tekintetét. Aztán belehasít a felismerés.

– Az átkozott de Bruelle! Tudtam! Meg fog ezért lakolni! Vissza kell foglalni a trónt!

A düh szikrái lobbannak a szemében. Én viszont ismét kezdek morbid lenni.

– Ja... persze. Jut eszembe. Az is megvolt már. Vee, mutasd meg neki.

Vivien vigyorogva magasba emeli a gróf levágott fejét, a hajánál fogva. A legszebb az egészben, hogy az áruló arcán még mindig ott az ájult gyönyör. Hát nem a legrosszabb halál volt.

Én teljesítem az ígéreteimet. Feltéve, hogy nem erőszakkal vagy női, esetleg mágikus bájjal próbálják belőlem kicsikarni. Ugyanis ezt az utóbbi fajta technikát is az erőszak egyik fajtájának minősítem. Legutóbb az ismerős fehér mágusnőm akart olyasféleképpen elérni valamit. Sajnos kénytelen volt kitapasztalni a Sötét Oldal abszolút fölényét. Aztán később rájött, hogy nem is tettem vele olyan rosszat. Igen, mi irányítjuk a Világot, a Kard Urai, a Fénynek pedig pont annyi ereje van, amennyit engedünk neki megtartani. És ez így van jól.

Az ifjú nemes még mondana valamit, de nincs se időm, se kedvem tartani az udvari etikettet. Modortalanul közbevágozok, miközben belenézek a szemébe, hogy ne kapálózson:

– Két választása van, Felség. Az első az, hogy megpróbálja saját maga rendbe hozni királysága dolgait, mindenfajta segítségünk nélkül. Nem nehéz megjósolni, hogy akkor a legjobb esetben nemsokára ugyanitt fog kikötni, valószínűleg a jelenleginél érezhetően rosszabb állapotban. De járhat ennél sokkal cefetebbül is. Azon kívül – ami lényegesen fontosabb – ez nem esik egybe a terveinkkel. Tehát ha így dönt, megtakarítom Önnek ezt a szenvedést, és megparancsolom a harcosainknak, hogy azon nyomban végezzék ki. Majd azt mondjuk, a Gróf Úr tette. Mert azt mégsem hagyhatjuk, hogy a fővárosában templomot emeljenek egy démonistennek, csak mert Ön a tapasztalatlansága miatt elveszíti majd ellene a háborút.

A testén végigfut a borzongás. Ennek ellenére még mindig erőlködik, de abban a pillanatban abbahagyja, ahogy a szemem színe vérvörösre vált. Igen, tudok rémületet kelteni, ha éppen azt akarom.

– Azonban meg kell monddjam, Felség, hogy ez a megoldás, akárhány vonzó előnnyel is rendelkezik – például a körülményeket tekintve, én is rátelepedhetek a trónjára – távol áll a legésszerűbbtől. Ugyanis az össze gyűjtött értesüléseink szerint Ön nem kis népszerűségnek örvend a köz emberek körében, ami aligha mondható el megboldogult de Bruelle barátunkról vagy akár rólam, akit itt nem ismer senki. Tehát az ajánlatom:

Megszervezzük Önnek, hogy az a hír keljen szárnyra, hogy Ön valóban elmenekült a kastélyból, nem pedig gyanútlanul belesétált az áruló legelső kelepcejébe. Majd szövetségeseiket keresett, – teátrálisan meghajolok, – ezek lennének mi. És győztes hadsereg vezéréként tért vissza otthonába, hogy karóra tűzze a gaz gróf fejét a vár falán. Mint győztes, nem köteles senkinek magyarázattal szolgálni. Aki mégis igényt tartana ilyenre, majd megkapja a Nagymestertől, akár ugyanebben a kellemes helyiségben, megfelelő külsőségek közepette.

A herceg szemében értelem szikrája villan.

– Látom, hogy érti. De hogy ne legyenek illúziói, a hadvezérem lesz a valódi úr.

Lesliere mutatok.

– Ön azt teszi, amit a Nagymester mond, nem hősködik, és nem önállósodik. Ha így jár el, a végén Önt megkoronáztatjuk, mi pedig egészen másfajta templomokat hagyunk itt hátra. Ezek az Ön számára érintetetlenek, de a világi hatalom dolgába nem sokat fognak beleszólni, legfeljebb további segítséget kaphat rajtuk keresztül, ha igényli. A sivatagban rendet teszünk, és az Ön érdeméért tüntetjük fel. Így a saját népe szemében ünnepezt király lesz, egészen addig, amíg meg nem feledkezik a valós helyéről.

– Elfogadja?

Gyanakodva ugyan, de bólint, nem lévén jobb választása.

– Akkor üdvözlöm az új terjeszkedő birodalmunk nagyhatalmú Helytartójaként.

Szeme elégedetlenül rebben, de csak ennyi.

– Higggye el, hogy sokkal nagyobb megtiszteltetésben részesül, mint Ön azt most gondolja.

Végül is, valóban megtarthattam volna a királyságát magamnak is. Kár, hogy számomra ez kevés.

16. fejezet

Kártyavetés

A Máguslány az asztalomnál ül, és valami pasziánszfélét rak ki egy általam ismeretlen kártyafajtából. Tréfálkozni próbálok:

– Jövendőt mondasz?

Felnéz rám. Tekintetében nincs ott a megszokott pajkos vidámság.

– Nekünk nincs jövendőnk.

Rakja tovább a lapokat.

– Csak a jelen...

Hümmögök, és letelepszem az asztal túloldalára.

– Hát a jelenem úgy néz ki, hogy három valós létsíkot forgattam fel, ebből kettőn Zzarnng zászlai lengenek, egyen pedig az Aranykör az úr.

Ismét rám néz.

– Nem. A jelened úgy néz ki, hogy itt ülsz velem szemben, és nem jut eszedbe semmi fontos.

Sóhajt egyet, és összekeveri a lapokat.

– Nem jött ki?

– Minek kellett volna kijönnie?

– Hát, nem is tudom. Csak van valami célja a létezésünknek?

Feláll az asztaltól. Odasétál hozzám, és a vállamra teszi a kezét.

– Pont a miénknek van a legkevésbé, Solo. Mi csak vagyunk, öröktől fogva, ahogy maga az Univerzum is. Láttad, itt játszottam valami kártyajátékot. Meg nem tudnám mondani, hányadszor. Minden lehetséges kombináció ismerős, legfeljebb nem emlékszem mindig pontosan mindegyikre. Neked nincs néha ugyanilyen érzésed?

Elgondolkozom egy pillanatra. Majd válaszolok. Csak két szót:

– Veled soha.

Magához ölel:

– Nagyon kedves tudsz lenni, ha akarsz, Solo Icewind Vámpírúr...

– Igazat mondok.

– Tudom. Mert te *nem* emlékszel mindenre. Újraélheted ugyanazokat az élményeket, mintha most történnének veled először. És téged mindig másképp hívnak. Voltál Solo Wolf, voltál Solo Thornbridge, most vagy Solo Icewind. És mi leszel legközelebb?

Az arcán legördül egy könnycsepp.

– A kártyák megmutatták?

– Igen, nemes lordom.

– És el is árulod nekem?

Ingatja a fejét.

– Nem tehetem. Ha megmondanám, abban a pillanatban ismét elveszítenél. Hány évezred múlva találnál rám újra?

– De hát úgysem maradhatunk együtt örökké.

Mélyen belenéz a szemembe.

– Nem, Solo.

– Mennyi időm van még hátra?

Nem szól semmit.

Legyintek.

– Persze. Ezt sem mondhatod meg.

Megnyerem még Wolf játszmáit?

Csend.

– Erre sem válaszolhatsz?

Újabb könnycsepp... gyűlölöm az egész világot ezekért a könnyekért...

– Én nem. De te magad igen. A válasz benned van.

.....

Később, amikor Tye már nem volt ott, szokásomhoz híven átnéztem az elektronikus postámat. Meglepetésemre találtam benne egy furcsa levelet. Nem állt benne semmi, csak ez a két szó: Sokszirmú Napvirág. Feladó ismeretlen.

Sokszirmú Napvirág... Igen. Miért is nem jutott ez az eszembe korábban...

17. fejezet

Sokszirmú Napvirág

– Solo Icewind Úr?

Ott állok a Terra Infinita kaszinójában elhelyezett „napóra” előtt, ahogy magamban korábban elneveztem. De a Garth által kitalált leírás valóban találóbbr – kételyem sincs, hogy ő rendelt ide. Itt kivételesen nekem ajánlottak szívességet. Azért érdekes – végig lehet élni úgy az örökkévalóságot, hogy szívességeket mindig csak férfiak kínáljanak fel, nők soha? Mert szerintem Soloval ez a helyzet, akármilyen is a pillanatnyi második neve. Végig lehet élni úgy az örökkévalóságot, hogy minden nőben csalódjak? Kiben így, kiben úgy. Erre is igen a válasz. Csak fokozatok kérdése. Tye Semah nem sorolható ide, hiszen majdnem istenség ő is.

Hátrafordulok.

– Igen.

– Kövessen kérem, Garth Cullen Mester már várja.

A kísérem valószínűleg a játékbarlang személyzetéhez tartozik. Feltehetőleg mágustanonc, más nem is lehet. A kora miatt nem hagyták azonnal belépni az Aranykörbe, de ígéretesnek tarthatták, ezért megadták az engedélyt az állandó itt tartózkodásra. Cserébe különféle kiszolgáló munkákat bízhatnak rá, egyfajta tandíjként. Valahol korrekt.

Kivezet egy folyosóra, majd átmegyünk egy teleport kapun. Ahol találjuk magunkat, inkább egy irodaépületnek néz ki, de nincs benne sürgésforgás, az egész kong az ürességtől. A tanonc odavezet egy tárgyaló elé.

– Legyen szíves, fáradjon be. Cullen Mester azonnal itt lesz. Addig esetleg kér valami frissítőt, vagy egyebet?

Majdnem kicsúszik a számon, hogy ha már így megkérdezi, és még beleférne az időbe, akkor most kérném azt a bizonyos meleg fürdőt lányokkal. A fekete humorom ezek szerint változatlan. Akkor még nincs nagy baj. Persze visszafogom magam. Ehelyett egy másik poént nyögök be. Kissé elcsépeltem, de megteszi.

– Köszönöm... sosem iszom... bort...

Ez egy híres mondás egy nem kevésbé híres földi filmből. Nem jön be. Teljesen komoly képpel hajol meg, és távozik. Hát igen. Miért is gondoltam, hogy pont a Földről származik? Vagy pont abban a korban arra járt?

Sok időm nem jut arra, hogy ezen morfondírozzak, mert kisvártatva megjelenik Garth – most a változatosság kedvéért világoskék nadrágban, és nyakkendő nélkül. Szimpatikus halandó lehetett valamikor, bármi volt is

a valódi faja. Viszont az ilyen korú mágusok egyikére sem használnám már ezt a jelzőt. Mint ahogy magamra sem. Ránk ugyanis nem értelmezhető.

Wolfot például sokan tartották kedvesnek, holott a kedvesség szikrája sem szorult belé, sőt, még az együttérzés fogalmával is problémái voltak. A becsületességet tévesztették ezzel össze. A halandók többségének ugyanis lövése sincs arról, mit jelent ez a szó. A nőkre például tökéletesen jellemző egy tévhit a férfiakról. Hogy azok szinte mindig csak azért kínálnak fel nekik bármit is, mert remélik megkapni tőlük az egyetlen ellenszolgáltatást, amit a nők maguk értékesnek tartanak számukra. Pedig ez sajátkezüleg kiállított bizonyítvány arról, hogy más értékük nincs is. Vagy ez sincs.

Az erkölcsi logika is jól meg van csavarodva – mivel emberi fogalmak szerint nem szép dolog szexuális örömet kérni cserébe bármiért – hm... külön kérdés, hogy mitől erkölcstelenebb másnál, de mindegy – így jogos elfogadni, amit adnak, csak úgy. Hiszen „ki akarták használni” szegénykét. Igaz, hogy nem kért senki semmit, de biztos gondolta.

Holott lehet, hogy az a bizonyos férfi csak minimális tiszteletet és figyelmet várt volna el. De már nem fog, mert a történetek után *már ő* nem tudja tisztelni a nőt, aki – vele ellentétben – valóban szemérmetlenül kihasználta, és rosszabbik esetben még gúnyt is űzött belőle. Számára inentől kezdve értéktelen kacat, és valóban maximum egyvalamire jó. Ha jó egyáltalán. Hányszor játszódtott le pontosan e szerint a kotta szerint ez a hülye kisopera?

Tényleg totális annihilációs szőnyegbombázás az egyetlen gyógyír az ilyen mentalitásra? Valamelyik gyengébb energiaszintű létsíkon akár el is intézhetném a földi emberiségnek, nem nagy fáradság. Azt hiszem, ehhez elég lenne az is, ha akár most azonnal szépen megkérném rá ezt a kedves fiatalembernek látszó ősmágust.

De hát nem vagyok ember, hogy ilyet tegyek. Mi vámpírok nem szeretjük a tömegpusztító fegyvereket. Milyen ironikus ez is.

.....

Nem tetszik Garth arckifejezése – valahogy feszült és feszélyezett, mintha valami olyasmit kellene tennie, amihez nincs igazán kedve. Leül, fészkelődik, leejt valami jegyzetet a földre, felveszi. Keresi a tárcáját, ahová betehetné, rájön, hogy nincs nála, majd kissé remegő kezekkel belegyömöszöli a bal nadrágzsebébe. Elkezd ismét valamit keresni, míg végül legyint és abbahagyja. Ehelyett csettint egyet az ujjával, és a kezében

megjelenik egy fura kék színű cigaretta, amelynek a vége azonnal parázslani kezd.

Értetlenül szemlélem a bénázását. Jobban csinálja, mint Crawford, de nem sokkal, mert a cigarettavéggel szinte azonnal sikerül kiégetnie a nadrágját, ahogy véletlenül kiejti a kezéből. Káromkodik egyet, újabb csettintés a ruhadarab rendbehozására, majd végre beszívja és kifújja a füstöt. Ettől egy kicsit megnyugszik. Valami nagyon rosszat kezdek sejteni.

A homlokára csap:

– Jaj, meg se kérdeztem. Nem kérsz ilyet? Jobb, mint a marihuána. Erősebb annál, de teljesen ártalmatlan.

Határozottan valamelyik Monthy Pythonos produkcióban kezdem érezni magam. Csak azt is tudom, hogy ez most biztosan nem az. De amit ez itt összezagyvál. Kit érdekel, hogy mennyire ártalmas, amikor egyikünk sem halandó. Kizárt, hogy bármelyikünk elhunyon tüdőrákban vagy májzsugorban. Ezeket mind csak azért hablatyolja el, hogy minél tovább ne kelljen a tárgyra térnie.

Kezd nagyon elegendem lenni. Áthajlok az asztalon:

– Garth! Csak egy kérdés: mennyi időm van hátra Solo Icewindként?

– Figyelj, félreérted...

Rájön, hogy most szólta el magát. Csodálkoznia kellett volna.

– Nem hiszem, hogy bármit félreértenék. Világos választ kérek. Most. Utána tiéd a szó, felőlem beszélhetsz akár napokig a cigarettafajtákról, vagy bármi másról. Nos?

Várakozóan hátradőlök.

Megköszörüli a torkát, majd rekedten:

– Kialkudtam neked még pár földi évet. Legalábbis azt hiszem.

18. fejezet

Vee és Veeh

A hallgatás hosszúra nyúlik. Cullen láthatóan nem tudja, hogyan folytassa. Pont úgy néz ki, mint egy kisfiú, aki rosszat tett, pedig nem akarta, és ez most nagyon kínos. Végül aztán alig hallhatóan elsuttogja:

– Borzalmas volt a lapjárás...

Aha. Tehát ahogy elnyert valamelyik létsíkhalmazzal együtt, úgy el is veszített. Hát a póker az ilyen. Aki rosszul játszik, az biztosan veszít. Aki jól, annak azért elkel egy kis szerencse is. Különben ő is ugyanolyan biztosan veszít. Meg kéne tanulnom profi módon pókerezni – pont nekem való ez a felállítás. Meghalni könnyű. És nincs igazság. Sem ellenszer. Ahogy kell.

Elkezdem unottan piszkálni a körmeimet.

– Tehát tőled nincs több segítség. Nem mintha eddig sokszor felzavartalak volna a legszebb álmodból, hogy mentsd meg azonnal az irhámát.

Annyit azért megkérdezhetek, kinek veszítettél el?

Krákog.

– Hát éppen ez az.

Az ajtó felé fordul.

– Gyertek be!

– Hé, – megbököm a vállát az asztalon át. – Búcsúzóul kaphatok egy állandó belépőt a pókerszobába is, éles játékhoz?

Meglepődve néz rám. Majd sűrűn bólogat. Azt hiszem, ezzel kiengeszteli majd a lelkiismeretét. Miért teszek én annyi jót mindenkivel? Főleg olyanokkal, akik nem érdemlik meg. Morbiditás a köbön.

Az ajtó nyílik.

.....

Felvonom a szemöldököm. Újabb ismeretlenekre számítottam, mivel nem vagyok nagyon bejáratos az igazán nagyhatalmú aranykörösök közé. Ehelyett ketten lépnek be: az egyik még csak-csak ideillik valahogy, de a másik...

Sosem láttam még Vivient estélyiben, és el sem tudtam képzelni, hogy így is tud kinézni. A haja továbbra is rövidre nyírt, de ízléses, valódi gyémántokkal díszített hajpánt fogja körbe. Ruhája sötétzöld selyem, jól illik a haja színéhez. A kezén könyékig érő csipkés kesztyű. Minden tökéletes, a sminkje is... Ez lenne az a barbár félvámpr harcoslány, akibe néha lelket

kellett öntenem? A sötét szeme kicsit vad, de ezzel együtt az egyik leg-szebb nő, akire emlékszem. Ővele szerelmeskedtem?

– Vee...

Huhh, de elhaló hangon sikerült.

A lány ragyogó mosolyt villant felém, szemében jókedv.

– Pontosítanék, vámpírlordom.

Színpadiasan kézcsókra nyújtja a kezét.

– Veeh Semaah vagyok, és öröömre szolgált megismerni.

– Solo Icew... – itt jövök rá, hogy teljesen meghülyülhettem a látványtól, hiszen ismeri a nevemet. Zavartan elhallgatok.

A lány csengően nevet.

– Ennyire tetszem? Talán még a nővéremnél is jobban?

Hogy? Persze. Már világos, miért váltotta ki belőlem a Vee becenév azt az érzést, hogy már hallottam valahol. Akkor nem tudtam hová tenni, mert nem az én emlékem volt, hanem Wolfé. És barátaim óvá intettek ettől a nőtől, aki ezek szerint szintén entitás, Tye rokona, legalább olyan veszélyes, mint én, és még mindig félvámpírként manifesztálja magát.

Nem tudom, nekem inkább kellemes meglepetés. Az arckifejezése egyáltalán nem barátságtan. Talán nem is annyira szörnyű, amit mondani készülnek nekem.

Bár... ránézek a másik belépőre, aki már helyet foglalt az asztalnál. Mit keres itt Veewyle, a nekromanta? A francba...

– Igen, jól gondolod, – szólal meg a fekete köpenyes mágus, – Vee és Veeh. Vivien a lányom volt, valamikor. Nem tartozna ugyan rád, de azért választottam a nekromanciát annak idején, hogy vissza tudjam hozni a Halál Birodalmából. Túl fiatalon ölték meg, és túl erőszakosan. Ezért olyannak kértem vissza, hogy ha akarja, bosszút tudjon állni magáért az egész Univerzumon. Ehhez kellett elnyernem Veeh jóindulatát, és azért jutott eszembe ő, mert annyira hasonló volt a neve. Meg kell mondjam, ennek az entitásnak a rokonszenvét megszerezni semmivel se könnyebb, mint a tiédet. És ugyanolyan egyszerű elveszíteni.

Most sem titkolja, hogy úgy olvas a gondolataimban, akár egy nyitott könyvben. Viszont ismét annyi mindenre fény derült...

– Azért utáltál annyira, mert a szemedben *azt* a fajta erőszakot testesítem meg?

– Jól vág az agyad. Solo szélsőségesen férfi. És az olyanok tették vele *azt*.

– Tehát nem engem gyűlöltél, hanem *azt* a férfitípust, amelyet, mint hit-ted, képviselek?

– Igen. De veled kapcsolatban tévedtem. Veet azért küldtem az utadba, hogy legyen alkalmad állat módjára viselkedni vele. Tudod, minden lehetőség adott. Látszólag csak egy profi gyilkos, nem túl intelligens, és engedelmességgel is tartozik neked, mert ő ugye csupán egy közönséges vámpír, te pedig vámpírlord és Zzarnng avatár.

Ami azt illeti, nagyjából úgy is indult, ahogy elképzeltem – azonnal lefektetted, ő meg hagyta magát. Bármelyik pillanatban megölhetett volna.

Vivienhez fordulok:

– Ezért nem mosolyogtál.

Vállat von.

– Sok minden vagyok, de a képmutatás nekem sem az erősségem. Mit vágyak jó képet annak, akit talán percek múlva kibelezek. Ne érts félre, nyílt párbajban nem biztos, hogy le tudnálak győzni – gyorsabb vagy nálam. De láttad a karmaimat.

Láttam.

– És miért nem tetted meg?

– Mert nem adtál rá okot. Szándékosan előtted vetkőztem, és én hívtalak együtt fürödni. Arra vártam, mikor okozol nekem fájdalmat. De te nagyon gyengéd voltál. Meg is leptél, olyannyira, hogy nem is élveztem igazán az első együttlétet. Annyira összezavartál.

– Tudod, hogy gyönyörű vagy? – csúszik ki a számon.

Hiába, nem változom.

.....

Érdekes, hogyan lesznek nemes ellenfelekből barátok. Veewyle, akit démonizáltam... de sosem kételkedtem rendkívüliségében. A megszállott nekromanta... aki sokkal emberibb, mint én magam.

Mindketten tévedtünk egymást illetően. Hát, nem az első eset, nem az utolsó.

A fekete mágus fanyar mosollyal kommentálja legutóbbi megjegyzésemet:

– Pont ez az a vonásod, ami engem megkevert. Szinte soha nem mulasztasz el semmilyen alkalmat arra, hogy bókot mondj egy csinos nőnek, bárki legyen is az. És ha vevő rá, jönnek a kétértelmű mondatok, majd valahogy az ágyadban köt ki a legtöbb.

Rázom a fejem.

– Hát hagyományos értelemben nem vagyok hűséges típus, de...

Vivien vigyorog, ezért önkéntelenül máshogy folytatom a mondatot.

– Szóval, soha nem hagytam el az egyik nőt egy másik miatt.

Vee itt kacagja el magát hangosan. Amikor abbahagyja, nagy nehezen kinyögi:

– Persze, mert mindig megtartod a régit is, nemde, vámpírlordom? Vagy úgy lenne helyesebb mondani, vámpírlordunk? Nekem nem gond, szerintem Tyenak sem. Még hány nőd van?

Nevet tovább. Kezdek teljesen összezavarodni. Mit is akartam eredetileg mondani?

– Eeee... Jó, előlről. Soha nem bántam a nőkkel rosszul.

Veewyle szórakozott arckifejezéssel kitámasztja a kezével az állát. Majd végigsimít a tenyerével az arcán, mintha ellenőrizné bőrének simaságát. Ez berögzült reflex lehet még halandó korából. Mert nagyon kevés nagyhatalmú férfi varázsló borotválkozik. Vagy szakállt növesztenek, vagy mesterségesen leállítják a szőr növekedését. Időpazarlásnak tartják a műveletet ugyanis. Fura, hogy az időt általában éppen azok tartják a legnagyobb értéknek, akik végtelen idővel rendelkeznek. De így van.

– Miután Vivien mesélt rólad, utánanéztem. Valóban igaz. Ölni öltél nőket is, sokszor, de mind indokolt volt, és sosem a személyes sértődéseid miatt. Ugyanakkor egyetlen nőt nem használtál ki, és nem aláztál meg. Megnéztem azt a játékot is, amit azzal a halandó lánnyal játszottál, nem jut eszembe a neve.

Megmondanám, de... én sem emlékszem már pontosan, rájövök. Valahogy úgy működik a tudatom, hogy megkérdezésem nélkül kidob az azonnali emlékezetemből minden olyan részletet, amit nem vél fontosnak. Évszázadokig tudhatok fejből egy számkombinációt, ha tisztában vagyok azzal, hogy még kell használnom, de egy egyszerű női név... csak azért, mert már aligha fogok vele találkozni. Pedig nem is volt hosszú... azt hiszem.

Nem baj, a Wolf-féle email üzenetben benne van a címe, talán abban szerepel. Bár nem tudom, hogy miért lehetne még rá szükségem.

– Veewyle Mester. Attól, hogy valaki halandó, még nem játékszer. Wolf is valószínűleg addig játszott volna vele, amíg pontosan megállapítja, hogy ha az emberi lény feleségül kéri, azzal jót tesz-e vele, vagy rosszat. Solo létében egy pillanattöredéknyi epizód, a lány esetében az egész élet. Tehát nem a saját kockázatát kellett mérlegelnie.

Neki már nem volt ideje a végső döntést meghozni. Vagy talán éppen hogy meghozta, és belehalt. Ami Solonak csak egy másik manifesztaáció születése, Solo Icewindé jelen esetben.

Mindenesetre nem zárta le a történetet, a végéről hiányzott a pont. Én csak odatettem.

Elgondolkozva mered valahová.

– Igen, nem szeretted a befejezetlen ügyeket...

De én nem erre voltam kíváncsi. Mind Solo, mind a vámpírlord fogalmai szerint a lány művelt egy sor olyan kihágást, amiért nálam már valamelyik ékkövémben pihenne a lelke. Talán évezredekig, amíg véletlenül újra a kezembe akadna, és egy gyenge pillanatomban kiengedném.

Egy vámpírlordot nem komolyan venni a legjobb esetben halál, de lehet több évszázados rabszolgaság is. És majd utána halál. Egy átlagos vámpírlordnál. Csakhogy Solo nem tart rabszolgákat, büntetni pedig csak olyat hajlandó, akit méltó ellenfélnek tart. Vagy aki gyereket ölt – bár az nem büntetés, inkább extermináció.

Amire viszont ő érzékeny, az a neki tett ígéretek betartása. Hát az a földi lény itt sem remekelt. És ha valaki egy apró ígéretet nem tart be, hogyan lehet tőle elvárni, hogy tiszteletben tart bármit is? Hogyan fordíthatsz neki hátat?

– Lezártam a felé vezető kapukat.

– Igen, de semmilyen módon nem toroltál meg semmit. Én megtettem volna. Kéred a lelkét? Egy szavadba kerül.

– Nem viselek gyűrűket, Veewyle Mester.

A szemembe néz.

– Ha viselnél, nem segítettem volna Garthnak elérni a küldetésed elhajtását. Sem egyebet. De átadom neki a szót. Hadd mondja el ő.

19. fejezet

Felkérés

Úgy látszik, Cullen mást se csinál ma, mint a torkát köszörüli. Észreveszi, hogy kicsit neheztelve nézek rá, ezért bocsánatkérően int a kezével, majd maga elé varázsol egy vizes poharat, amelybe mohón belekortyol. Félremehetett, mert elkezd köhögni, és igyekszik nem visszaköpni az egészet az asztalra. Veewyle csak a fejét csóválja, Vivien közben pofákat vág.

Garth végre összeszedi magát.

– Szóval, van egy másik magas rangú mágus. Nekromanta, mint Veewyle, és ilyen irányú kutatásokat folytat. Újabban a szellemvilág érdeklili különös hangsúllyal.

Rád azért esett a választás, mert te vagy az általa jelenleg elérhető legerősebb szellemként. Egyszerre vámpírlord – vagyis vérmágiát használó kegyetlenül erős szellem már a definíciónál fogva, és egy egyetemleges entitás. Erődet bizonyítottad már azzal, hogy képes vagy helyi isteneket ölni.

Ferde mosolyra húzom a szám:

– Szóval, túl jó vagyok ahhoz, hogy egyszerűen békén hagyjanak.

– Mindig is így volt, nem? – szúrja közbe Veewyle. – És jól éreznéd magad, ha valóban békén hagynának egyszer?

Van benne igazság.

Garth folytatja:

– Mint tudod, az Univerzum rengeteg létsíkból áll. De van két pólusa. Az egyiket éppen eléggé ismerjük, hiszen elfoglaltuk és belaktuk. Ez a Terra Infinita. Itt van minden energia forrása. A másíkról, a Semmíről nem tudunk szinte semmit. Az minden energia elnyelője.

Ez jól hangzott. Rájön ő is, és kényszeredetten nevetgél.

– Elnézést, csak olyan kényes az egész...

A mi pólusunkhoz esnek közel az önállóan életképes létsíkok, a Semmíhez az Árnyékvilág.

– Ühüm. Tehát vissza a Semmí Peremére. Kellemes perspektíva. Felejtés Italt adnak?

Vivien odaáll a hátam mögé, és elkezd érzékeny masszírozni a vállamat. A legtöbb férfi imádja. Én nem szeretem annyira, ha engem gyúrnak, de tőle elviselem.

– Téged is el foglak felejteni, kedvesem, azt tudod? Megkerestek majd Tyejal?

A lány kezei megállnak.

– Ó, engem is meg akarsz tartani? Irántam is érzel valamit?

Vihog a hátam mögött.

– Nem örökre.

Ez bizony varázssige. Ugyanaz, amit kimondtam, hogy megidézzem Tyet. Veeh Semaah abbahagyja a bohóckodást. Megkerüli az asztalt, és a szemembe néz.

– Ennyire kellek?

Arckifejezése teljesen komoly.

– Nagyon jó volt téged magam mellett érezni a harcban. Úgy, mint Tyet lelkileg. Nem vagytok vetélytársai egymásnak. Másban vagtok jók.

Kinyújtom a kezem. A lány elfogadja. Még mindig komolyan néz rám, ragyogó szemekkel.

– Szépeket mondasz, Solo Icewind.

Legyintek.

– Dehogy. Bármelyik földi nő már végigkarmolta volna a pofámat egy ilyen mondatért.

Válaszul ő is legyint.

– Á, a földi nők! Mit törödsz te velük? Tele vannak birtoklási vággyal. Mit érnék egy olyan Soloval, akinek nincs jobb dolga, mint állandóan a közelemben ténferegni?

Tye sincs vele nagyon másképp, hidd el. Csak olyan tragikusan fog fel némely változásokat.

Garth köhint egyet. Tényleg eltértünk egy kissé a tárgytól.

– Ha esetleg szüneteltetnétek egy kicsit az évődést. Még nem mondtam el a lényegét.

Léteznek olyan világok is, amelyeknek nem egyértelmű a besorolása. Ilyen például a Halál Birodalma. Nem tudjuk hová rakni a koordináta rendszerünkben. Én úgy tudom, hogy az a mágus, aki pillanatnyilag felügyeli a te létsíkjaidat, ezeket szeretné pontosabban feltérképezni.

Ehhez a te segítségedet kéri.

Kéri? Okos. Persze miért is ne lenne az? Minden valamirevaló varázsló tudja, hogy Solonak nem lehet parancsolni. Tehát felkérés. Mire?

– A Felejtés Itálát felejtsd el.

Na ezt már megint sikerült jól megfogalmaznia. Vivien más körülmények között már prűszkölne a nevetéstől, de még mindig a szemembe néz azzal a csillogó tekintettel.

– A francba!

Ismét felfogta maga Cullen is.

– Mindegy, sosem voltam jó beszélő. Szóval nagy kalandot ajánl neked. Ez jár bizonyos hátrányokkal és előnyökkel. Veewyle elmondja a többit.

Elhangzott minden szó, és a szobára rátelepedett a sűrű csend. Mindenki arra vár, amíg megemészttem, és összegezem az ajánlat lényegét. Vivien a kezemet simogatja. Garth matat a leszakadni akaró ingujj gombjával – mintha nem tudná azt is azonnal rendbe rakni. Veewyle hol a lányát nézi, hol engem. Nem nehéz kitalálni, mire gondol. De nem tűnik gondterheltnak, inkább filozofikusnak.

Nem könnyű. Azokra a bizonyos létsíkokra nem léphetek be a jelenlegi manifesztációmként. Vámpírból valódi szellemmé kell válnom. Ott persze ennek nem lesz jelentősége, csak például a Földön így akkor is problémás lesz a megjelenésem, ha valamiért szükséges. Ezt mondjuk aligha tehettem meg Wolf kisfiával. Éppen nemrég újságolta el nagy örömmel „Sanyi bácsinak”, hogy megtanult mozgóképeket komponálni.

De Garth és Veewyle erre is gondoltak. A kisfiú 18 éves lesz kilenc földi év múlva. A küldetésem ekkor kezdődne – ha nem szól közbe semmi, ami égetően sürgőssé teszi hirtelen. Sőt, kicsikarták a Nekromantából azt is, hogy a végén visszaállítsa az eredeti állapotot. Jobban szeretek vámpír lenni, mint teljesen testetlen szellem. Persze a különbség csak az energiaszintben van.

Tulajdonképpen akár el is vállalhatom. Kalandnak egészen rendkívüli lesz. Azért van még néhány kérdésem.

– Mi lesz, ha visszautasítom?

Vivien megcirógatja az arcomat.

– Szerintem nem fogod.

– Ha ilyen szépen kéred. És akkor megtarthatlak? Apád mit szól hozzá?

Veewyle felsóhajt.

– Ha úgy egy évvel ezelőtt teszed fel nekem ugyanezt a kérdést, ott helyben zombit csinállok belőled. De most a lányomra bízom a döntést.

Veeh Semaah keze a nyakamra csúszik.

– Most előnyben vagyok. Leszedem a fejedet, mielőtt előrántanád a kardot.

– Ez kétségtelen. És akkor ki fogja végigjátszani ezt a kis mókát?

– Mmm. Nem azért mondtam. Csak eltűnődtem, hogy gondatlanságból engedted ide a kezem, vagy ennyire megbízol bennem.

Előjön belőlem a szokásos morbiditás.

– Egyik sem. Csak szeretem a halálos játszmákat. Ez itt leginkább a földi orosz ruletthez hasonlít. Jut eszembe, még azt sem próbáltam. De az is lehet, hogy igen, és veszítettem.

Mialatt beszélek, a kard hegye már a hasának feszül az asztal alatt. Mit ér néha a kis figyelem elterelés...

– Vee... Apropos. Biztos, hogy gyorsabb lennél?

A vörös vadmacska doromboló hangot ad.

– Jó pár leszünk mi, Solo.

Elveszi a kezét.

– Megtarthatsz.

Egyszerre mondjuk ketten:

– Nem örökre.

20. fejezet

Elveszett levelek

Vissza az Elefántcsont toronyba. Tehát van kilenc évem. Végig kellene gondolni, mi fér bele.

Finom kávéillat. Tye ismét az asztalnál ül, és rakosgatja ugyanazokat a kártyákat.

– Kérsz? Most főztem.

– Tudod mit, kivételesen... nosztalgiázzunk.

Hoz nekem is egy csészével.

– Földi brazil?

– Nem. Sötét Birodalom. Tengeren Túli Terület.

Érdekes, hogy az egész Sötét Birodalmat bejártam keresztül-kasul, de sem a szigetvilágról, sem a Déli Tengeren túli kontinens részről nem tudok szinte semmit. Néha befutnak kósza hajók egzotikus fűszerekkel és borokkal, de aztán ennyi. És így van vele a legtöbb Prosperityben szerencsét próbáló kalandor is. Mintha a két világ valahogy elkülönülne egymástól.

– Mit mutatnak a kártyák?

– Hogy egész jóban vagy a nővéremmel. Több férfit ölt meg, mint te nőt. Nem baj, ha tudod.

– Most zsörtölődsz?

Odajön hozzám.

– Nem. Csak hiányozni fogsz.

– De hát még...

Mesélnék a kilenc évről, de ő csak lesüti a szemét és visszamegy a kártyaasztalhoz.

Nem tudok semmit hozzáfűzni. Szó nélkül lemegyek az internet szobába, otthagya a félig teli csésze kávéját. Amúgy is csak az illúzió kedvéért...

.....

Na mit kaptam ma?

Á, ezer év, ezer év. Anthony Crawford professzor. Mit is ír?

Van olyan létsík, ahol Solo Wolf túlélte? Nem vállalta be a végső összecsapást. Ezt nehezen hiszem. Nem, dehogy. Mégsem egyedül kellett végigcsinálnia, így időben eldobhatta a Semmi Kardját. Tökéletes. Tehát egyszerre létezőnk azonos létsíkhalmazban. Bár ez miért is lenne baj?

Nem, nem ez történt. Halott, halottabb nem is lehetne.

Érdekes, hogy vannak néha olyan pillanatok, amikor már úgy érzed, hogy minden jóra fordul. Az ismert világok nem is olyan gonoszak, a szépség nem is annyira éjjeli, a Fény nem is annyira csalóka. Aztán minden a helyére billen. A halandók minden egyes világa főleg a szenvedésről szól és egymás semmibe vételéről. Minden fontosabb. A szépség csak éjjel az, mert a Nap kifakítja a színeket, és kietlen sivataggá égeti a földet. A Fény valójában lidércfény. Mint szinte mindig. Felvillan előtted, elkápráztat, és eltűnik. Ha követed, beleveszel a mocsárba.

A prof csak egy levelezést küldött át. Elkerülte a figyelmemet, mert Wolf nem a saját gépén tárolta, hanem egy publikus szerveren, a magánfiókjában. Valahonnan középről kezdődik – látszik, hogy volt előzménye. Vajon hová tűnhetett? Aha, sejtem a szövegből. Kitérőlhette. Aztán valamiért újra kezdte – irracionalitás.

Végigolvasom. Romantikus lélek lehetett. Vagyis a halandó részét nem menthette meg semmi az enyészettől. A halandók között a romantika egyenlő a halálos ítélettel.

Az okkultista nem írt kommentárt. Talán csak azt akarta, hogy tudjam. Lehet, hogy azt hitte, hogy így egyszerűbb lesz hosszú időre elszakadnom a földi létsíkoktól. Ugyanis ennek a párbeszédnek is vége lesz hirtelen. Pedig beleillene egy lovagregénybe. Vajon miért? Hát pont ezért, mi másért. Hideg zuhanynak szánta? Az néha jót tesz.

Csak Crawford sem gondol végig soha semmit. Ez Wolf levelezése, nem az enyém. És a múltból való. A kezem lassan elkezd zongorázni a billentyűzeten. Én csak a jelenben létezem. „Select all”. Enter. Ki van jelölve az egész. Kezem rátéved a Delete gombra.

Egy másik kezet érzek a vállamon.

– Tye?

– Mit csinálsz?

– Éppen megszabadulni készülök a múlttól.

Ujjam felemelkedik. Csak egy leütés, és a leírt szavak eltűnnek majd a Semmibe. Ahová eleve valók. A Terra Infinitához közeli létsíkokon semmi keresnivalójuk.

„...az elmúláshoz elég egy mozdulat...”

– Várj!

Értetlenül fordulok hátra.

– Mire?

Látom a Máguslány arckifejezését. Kezem leereszkedik.

– Mióta állsz a hátam mögött?

- Elég régóta. Csak annyira belemerültél. Nem szabad...
- Mit nem szabad?
- Megsemmisíteni a szépséget... mert ez... szép...
- Te annak értékelnéd? Én csak egy ömlengésnek. Feleslegesen érzelmes, és merőben hiábavaló. Ezzel az erővel a pusztába is kiálthatott volna.

Megfogja a kezemet. Szeme haragos. Szinte sziszeg:

- Nem. Töröld. Ki.

Ellök magától.

- Majd egyszer megérted, Solo Icewind Vámpírúr!

Tenyérmozdulat felülről lefelé... szikraeső... zuhanok valahová a nemlétbe...

21. fejezet

A kard íve

...álom...

Először Tye arca... Végtelen Szépség... a szépséget akartam megsemmisíteni...

...

Egy városi utcán vagyok. Sötét van. Egy öreg férfi botorkál hazafelé, enyhén részegen. Tudom, kicsoda. Ez volt Wolf mostohaapja. Amíg Wolf csak embernek hitte magát, évekig gyötörték vele a rémálmai, holott már rég nem volt ott.

Hát jó. Jeges szélfuvallat végig az utcán. Pedig meleg nyári este van. Kilépek az árnyékból, és elindulok felé.

– Mi a fene... – káromkodik, megborzongva a hidegtől. Megtántorodik. Több pia van benne, mint először hittem.

Nincs sok ideje gondolkozni.

– Találkozunk a Siralomvölgyben!

A kard széles ívet ír le és eltűnik, ugyanúgy, ahogy előbukkant a semmiből. A férfi a torkához kap. Bámul vizenyős szemekkel, miközben az ujjai közül bugyog kifelé a vér. A szemébe nézek. Mentális emlékeztetés.

Hörög, és előrenyújtja a kezét. Szemei kigúvadnak. A vér szökőkútként tör elő. Az utcán már nincs senki. Csak ő. A Siralomvölgy az egyik hely, amit később meg kell látogatnom. Ott majd megölöm még egyszer.

...

Egy másik utca. Egy nő száll ki az autóból. Róla is tudom, hogy kicsoda. A vezetői ülésről kikászálódik egy zömök férfi is. Egyszerű feladvány. A kezemben terem egy tör. Semmi mágia, valódi nemesacél. Katonai darab. Odadobom majd ennek a bálgúnárnak, és mentális parancs. A többit elvégzi ő.

Jeges szélfuvallat.

– Anya, fázom!

A hátsó ülésről kimászik egy kislány. A kezem megáll a levegőben. Ezt megúsztad, te szajha. Valakinek szüksége van rád. És az a valaki egy gyerek. A tör eltűnik a köpenyem alatt. De egyvalamit...

A nő lassan megfordul. Csak ő lát. Mert így akarom.

– Anya, félek!

Mentális üzenet: a Siralomvölgyben majd még találkozunk.

– Anya, mit nézel?..

– ...s...semmit. Igazán semmit.

És valóban. Előtte csak az üres éjszaka.

...

Harmadik utca... Valahol a város szélén. Két nő – egy fiatalabb, és egy öregebb. Tipikusan az, akit vén boszorkánynak szokás nevezni. A fiatalabb támogatja az idősebbet, mert anélkül valószínűleg eldőlné, mint egy homokzsák, annyira be van állítva.

Valami értelmetlen hablatyot motyog az orra alá. Gyereknevelési elvek... el kell ismételni százszor... hogy rögzüljön... nem a mi fajtánk...

Aha, ismét van valaki, aki „nem a mi fajtánk”. Jeges szélfuvallat.

– Vöööh... – hördül fel az öreg banya.

Mentális emlékeztetés. Nem józanodik ugyan ki, de kinyújtja felém a görbe ujjú kezét.

– Sátánfajzat...

A kard pont a nyelve alá szúr. Azonnal kirántom.

– Ne!! – kiabálja a fiatalabbik.

Suhh... egy felületes vágás végig az arcán.

– Hogy emlékezz.

Térdre esik a holttest mellett, és sírva fakad. Már nincs mellette senki...

...

Ismét Tye arca:

– Így akarod Wolf lezáratlan ügyeit elintézni? Még kit ölsz ma meg?

– Belekerültek a kard ívébe.

– A kard íve... Biztosan igazad van. Csakhogy... ha az igazság létezne, nem lenne élet. Mind megölnénk egymást. Hallottál olyanról, hogy megbocsátás?

Eltüntetem a kardot, amely valahogy ottmaradt a kezemben.

– Persze, Tye. És akiknek megbocsátottak, ismét elkövették ugyanazt. Aztán megint. És megint. Mert mindenki megbocsátott. Én nem büntetek. Ítélet nélkül ölök. Ahogy nekem tetszik.

A hangja végtelenül szomorúvá válik.

– Ám legyen, Solo Icewind Vámpírlord. Ha felébredsz, a gépeden hagytam neked egy üzenetet. A nővéremmel jó pár lesztek. Sok szerencsét...

...a szikraesőn keresztül is látom, hogy zokog...

22. fejezet

Tye levele

„Kedves Solo Icewind Vámpírlord,”

Már rosszul kezdődik. Ha így indítok egy levelet, az valószínűleg üzleti jellegű, különös tekintettel a hivatalos megszólításra. Vagy valami nagyon komolyat akarok közölni, és egészen biztosan nem kellemeset. Ha nekem írnak így magánlevelet, akkor egész bizzar a helyzet, mert feltehetőleg valóban minden nem létező kedvességemre szükségem lesz, hogy azon nyomban ne a kardhoz kapjak. Persze a Máguslány esetében ez fel sem merül.

Viszont egészen biztos vagyok benne, hogy elveszítem. Főleg a vörös ködnek köszönhetően. Hát Tye, nem örökre. Amúgy sem érdemeltelek meg.

Ez meg egy hülye megállapítás részemről. Mintha nem tudnám, hogy a párkapcsolatok sosem aszerint alakulnak, ki mit érdemel. Inkább szerencsejáték, mint akár a póker. Abban egész könnyű nyerni, ha rájössz a nyitjára. De itt? Á!

„Anthony küldött neked egy másik üzenetet is. Hasonlót. Utólagos engedelmekkel beleolvastam.”

Persze, nincs jelszóval titkosítva semmi. Hiszen csak én járok erre. Már csak én.

„Te úgy is ki akartad törölni az egészet. Nyugodtan megteheted. Volt az asztalodon egy pendrive, amit sosem használtál.”

Ezt még Wolf kapta ajándékba. Csakhogy ő maga mindig is jobban szerette az újraírható CD-ket.

„Átmentettem rá, és elvittem. Megőrzöm neked. Talán egyszer egy másik manifesztációnak szüksége lesz rá.”

Érdekes gondolat. Nem is olyan ésszerűtlen. Wolf valóban vonzódott ahhoz a lányhoz, efelől semmi kétségem. Emberek... furcsa észjárású lények. Mindent túlbonyolítanak, és elkövetnek egy csomó badarságot.

A legfőbb átkuk az a nyúlfarknyi életük. Semmire nincs idejük. A párkapcsolatokban sincs másként. Nincs idő megvárni az igazit. Mert egy-kettő, három, hopp a koporsó. Kampec. Hányszor fordul elő az, hogy összezekerül ugyan az igazi pár, de nem szinkronban? Az egyik kilencven éves már, a másik csak harminc. Volt valamelyik földi létsíkon ilyen költő, pont így járt. Talán egy évig lehetett boldog. Amíg végigég egy gyufaszál.

De hogy Wolf miért felejtette el, hogy ez mind rá nem érvényes? Fiatal halandó nők mindig lesznek, a Földön is, és még számtalan helyen, ahová ugyanúgy bejáratos volt. És egy-egy csak akad mindig köztük, aki elég intelligens is ahhoz, hogy szót tudjanak érteni, ha nem is tökéletesen. Vagy ez tényleg ennyire ritka? Na mindegy. Főleg, hogy a tökéletesség eleve nem létezik. Na meg a tökéletes lényt csak csodálni lehetne, szeretni nagyon nehéz. Tye sem az, csak nagyon közel áll hozzá.

Wolf pedig mindig annyi évesnek nézhetett volna ki, ahánynak éppen akar. Nekem például tetszik ez a huszonöt éves forma. Ezt meg is tartom erre a kilenc évre. Nincs szükségem arra, hogy úgy tegyek, mintha öregednék. Nem tartok fenn kapcsolatokat közönséges halandókkal. Semmilyeneket.

„Azért olvasd át, ha az értékes időd megengedi.”

Némi rejtett gúny. Pont én szoktam azon kiakadni, hogy a halandóknak soha nincs idejük a valóban lényeges dolgokra. Minden fontosabb. Jó, átolvasom. Még egy kis adag édeskés szirup talán nem mérgez meg.

„Ahol a szokásos halandó allűröket vélted látni, szerintem egészen más rejtőzik. Nem vagyok annyira tévedhetetlen, mint te, elvégre csak egy nő lennék.”

Ismét egy túske. Hogy ne játsszak profétát. Jogos valahol. Na jó, levelet egy kicsit félre. Mi van abban az olyan érdekesítő Anthony-féle üzenetben?

.....

Végigolvastam.

Miért nem hallgatok Tye Semahra? Szinte mindig neki van igaza. Nem fogom kitörölni, ennyi érzés van a vámpírban is. Az előzőt se.

Wolf rájött valamire. A lány azért játssza a vagányt, mert valószínűleg életében nem simogatta meg senki rendesen. És már nem is várná el, csak viszonyuljon hozzá valaki úgy, mint szeretnivaló emberhez. Óriási a szeretetétisége, kompromisszumokra is hajlandó, mert elsorvadna anélkül. Emberek...

A tüskés maszkja alatt pedig egy nagyon kedves kislány rejtőzik, aki fél előbújni az ágy alól. Bántotta vajon valaki? Nem mostanában, régebben. De hát Wolf sem azért lett ilyen, mert felnőttkorában bárki... illetve aki akkor megpróbálta, az már nem fog próbálkozni semmivel.

És mit tesz erre Wolf? Amikor felfogja, hogy mi a helyzet, mást se csinál, mint simogatja. Na nem szó szerint, bár nem csodálkoznék, ha az is előfordult volna, teljesen ártatlan hangszúllyal.

Annyiban jól járt vele a kislány, hogy Wolfot soha nem érdekelte, hogy egy nővel volt-e testi kapcsolata. Mint ahogy engem sem érdekel – egyszerűen és könnyen hozzáférhető örömök. Attól nem viszonyult a nőkhöz se jobban, se rosszabbul.

Na most mit csináljak vele? Végül is, ha akarom, manifestálhatom magam ismét emberként. Talán megteszem. Talán nem. Talán csak sok év múlva. Talán egy másik létsíkon, ahová kaput fogok neki nyitni. Majd. Annyi „talán”. Csak egy a biztos: ártani nem kívánok. Talán sikerül. Ismét morbid vagyok. Talán az a legjobb, ha kiparancsolom a kard ívéből. Néha nem árt egy tabula rasa. Kapni fog egy rózsaszín rózsát egy haiku kíséretében. Ha abból nem ért, magára vessen.

Viszont nem olvastam még el Tye levelének a végét. Na folytassuk...

„Ha veszed magadnak a fáradságot, eldöntesz majd mindent, amit el akarsz dönteni. Saját belátásod szerint, én már nem kívánok beleszólni. Mint ahogy másba sem. Nem jövök vissza. Ebben a kilenc évben nem.”

Remek.

...a gitár zengett, a dal rikoltva szólt –
nincs lelki társad, és soha nem is volt...

Nem mintha nem lennék meg lelki társ nélkül is. Solo Icewind vagyok, szerelmem a kard, kísérom a jeges szél.

„Még egy fontos dolog – amit átéltél az elmúlt órákban, nem álom volt. Hagytam, hogy a tudatalattid oda vezessen, ahová az ösztöneid irányíta-

nak, és ott tedd azt, amit a leginkább meg akarsz tenni. Látni akartam az igazi arcodat, Solo Icewind Vámpírúr. Láttam. Nem vagy Wolf. Nincs melletted helyem. Veeh jó párod lesz.

Nincs bennem irántad harag – olyan vagy, amilyen. Te se haragudj rám. Más manifesztációkban még biztosan találkozunk. Mint mindig. És nem örökre.

Tye”

Gyomrom görcsben. A kezem elengedi az egeret. Beletemetem az arcomat a tenyerembe. Egy darabig így ülök, és nem jut eszembe semmi, de semmi...

Solo, nem ülhetsz így a végtelenségig...

Miért nem?..

Ezt a miértet most egyáltalán nem érzem tréfásnak.

23. fejezet

Vörös Requiem

– Garth, szeretnék kérni tőled egy szívességet. Van a Terra Infinitán olyan szoba, ahol kettesben maradhatok valakivel?

Rögtön látom, hogy valami egészen másra gondol, mint ami miatt felvettem.

– Nem hálószoza. Ha ilyen kell, azt én is tudok szervezni magamnak. Egy tárgyalóféleség, de úgy szeretnék odajutni a „vendégemmel”, hogy ne sétálgassak semmiféle folyosókon, hanem eleve ott...

Elneveti magát:

– Mindig ilyen csekély kérésekkel fordulsz hozzám? A bár szolgáltatásait igénybe vettél már legalább? Sok érdekességgel tudnak szolgálni, ez nem olyan, mint amit a Földön megszoktál.

Legyintek.

– A bár majd ráér máskor. A hangulatom nem éppen szórakozni vágyó. És a kérés sem olyan csekély. Mélyvörös berendezést kérnék – a drapériától kezdve az asztal színéig.

– Mit akarsz ott csinálni?

– Csak elbeszélgetni valakivel. Nem kellemesen. De nem fog vér folyni. Ott legalábbis nem. Gondolom, itt biztosítható a teljes diszkréció.

Egy kicsit habozik.

– Ööö... hát persze. Ami itt nem oldható meg, az sehol másutt sem. Meg tudod nekem mutatni mentálisan, hogyan képzeled?

Arról van szó, hogy ha már valamit elkezdtem, akkor be is kellene illően fejeznem. Szóval az ösztöneim arra vittek, ahol Wolfot mint embert megfélemlítették, megalázták, vagy elárulták. Amikor még nem volt tudatában a teljes hatalmának.

De csak addig vándoroltam, amíg a Máguslány bírta cérnával. Pedig lenne itt még egyvalaki. Neki igazi különlegességet szántam. Személyesen egy haja szálát sem görbítem majd. Megteszi nekem ő maga. Vörös Requiem Wolfnak.

Tye úgyis elment. Ezt mégsem érzem cserbenhagyásnak. Van olyan, hogy az ember, vagy bármely más tudatos lény képtelen elviselni a látványát, illetve akár a pusztá gondolatát annak, amit művel a párja. Holott

tulajdonképpen nem tesz semmi rendkívülit. Csak kiosztja mindenkinek azt, amire rászolgált. Ahogy ő látja. Így volt vele az a karthágói hadvezérrel azonos nevű fiatalember is, akivel végül mégsem beszéltem – már nem láttam értelmét. Nem véletlenül.

Érdekes, a halandó lány elviselné-e. Megjegyeztem most már a nevét, ezek szerint érdemes. Megőrzöm az emlékezetemben. Egészen egyedi személyiség lehet. Olyan, akiből csak egy van. Bár az is egészen biztos, hogy semmire se jó egy Solo Icewind típusú férfinak. Helyesbíték: vámpírlordnak.

Ha őt valóban bántották, egy fáradsággal elintézhethetném az ő múltjának kísérteteit is. Egy szavába kerülne. De a legjobb, ha egyszerűen távol tartom magam tőle. Ez nem az én játszmám. A jelenlegi manifesztációm pedig túl veszedelmes neki. Majd talán egy másik... máskor és máshol.

Aki viszont biztosan élvezné az előadást, az Vivien. Egyre jobban kedvelem, csak egy dolgot furcsállok körülötte. Teljesen természetellenesnek tűnne, ha megjelenne bármilyen ürüggyel az Elefántcsont toronyban.

Annál még a halandó lánynak is több esélye lett volna egyszer odalátogatni. Ha belegondolok, mutathattam volna neki ott egy pár dolgot – főleg az internet szobámban.

Wolf azért nem volt semmi. Szándékosan nyitva hagyta neki az ajtókat, de a lány nem vette a lapot, csak nem vette. Gondolom, csapdát gyanított. Pedig Solo nem zár senkit ketrecbe.

Szóval a legvégén szinte erőszakkal áttuszkolta a kislányt a bejáraton, talán még a vámpírképességek is bevetésre kerültek, ezt nem tudom biztosan. Mindenesetre gyanús. És ha a levelezés igaz, itt megszűnt a lányban a félelem. Hát, ha velem találkozna, szinte biztos, hogy újjáéledne.

Na mindegy. Vivient beveszem a Vörös Requiem színdarabomba. Majd elhárítja az esetleges zavaró tényezőket.

.....

Sötét utca. A ház előtt megáll egy autó. Látszólag minden ugyanúgy van, mint minden este. Bent égnek a villanyok, és kihallatszik a TV hangja. Valami újabb valóságshow. Hihetetlen, az emberek mennyire igénytelenek. Nekünk, vámpíroknak aligha jutna eszünkbe erre pazarolni a drága magánidőnket. De persze mindig az pazarolja a legjobban, akinek a legkevesebb van belőle.

A házban csak a nő férje van. A TV előtt alszik, nagyon mélyen. A gyerekek itt már felnőttek, és kirepültek a fészekből. Nem lesz olyan gond, mint az árulóval. A nő leállítja a kocsit, és kiszáll, hogy kinyissa a garázsajtót.

Jéghideg széllokés. Ez most erősebbre sikerült a szokásosnál, majdnem ledöntötte a lábáról. De jobb is így. Odarohanok.

– Asszonyom, nem esett baja?

Segítőkésszen kezet nyújtok. Gépiesen megfogja anélkül, hogy gondolkozna.

...örvény...

.....

Velem szemben ül a vérvörös szobában. Fogva tartom a tekintetét. Nem tud se megszólalni, se megmozdulni. Az asztalon különféle akták. Nem tartott sokáig megszerezni, mivel tudtam, hol keressem. Bementem Viviennel együtt a megfelelő helyekre, és szépen megkértem a személyzetet, hogy csináljanak nekem másolatokat. A mentális parancsok hatására mindent készségesen teljesítettek, majd visszarakták a papírokat a helyükre. A másoltakat. Az eredetieket megtartottam. Vivien közben ködös hártját varázsolt a kamerákra, és kinyitott minden olyan zárat, amihez nem volt meg a kód. Ironikus, hogy egy primitív köreteszt nem tudott így eltolni, de a kód megfejtése mágikusan még könnyebb, mint a hekkelés. Tele van minden gondolati lenyomatokkal.

Aztán a közreműködők persze elfelejtettek mindent, még azt is, hogy ott jártunk.

– Szóval az okmányok itt vannak összegyűjtve egy helyen. Holnap már egészen máshol lesznek. Nagyjából életfogytiglan az érvényes törvények szerint. Megpróbálhatod megkenni a bíróságot, de felesleges – ők is a mi kezünkben vannak. Megpróbálhatsz eltűnni a balfenéken, de nem fogjuk hagyni. Látod, itt van nálam az útleveled is. Valamint minden egyéb személyes iratod.

Ugye tudod, miért történik veled ez?

Tudnia kell, a külsőm miatt. Wolfét vettem fel, ideiglenesen. Hadd higgye, hogy ő végzi ki, személyesen.

– Rémlík, hogy miket terjesztettél rólam, mi? Egészen befolyásos körökben is. Pedig végig tudtad, hogy az egyik felének az ellenkezője igaz, a másik pedig egyszerűen rágalom. De voltak vitáink, amelyeket nem sike-

rült megnyerned. És ezt nem tudtad nyugodt lélekkel megemészteni. Tehát éltél az alkalommal. Úgy vélted, jogodban áll büntetni. A Félelem Istennőjének jó híve lennél. Vagy az is vagy. Pontosabban mondva, voltál.

Szemében rémület. Hát igen, már nem az Istennő kegyeltje.

– Csak a lényeknek nem jártál utána, pedig hasznos lett volna. Akkor tudnád, hogy vámpírlord vagyok. Talán akkor nem követed el azt az ostobaságot. De úgy hallottam, ez nem az egyetlen hasonló eseted. Mondhatni, az életviteled, hogy belerondíts mások életébe, csak azért, hogy megmutasd, milyen magasra jutott nulla vagy. Sokan tapsolnának most nekem, ha az előadás nem lenne zártkörű.

Kényelmesen hátradőlök. Garthtól úgy kértem, hogy az én karosszékem az ergonómia csodája legyen, az övé pedig olyan, akár egy kínpad. Kifinomult kegyetlenség. Általában nem a stílusom. De ide ez illik. Nagyon is.

Vivien közben a sarokban ácsorog, és elmélyülten vizsgálhatja a körmeit. Most csak egy kicsit engedte ki, de így is látszik, hogy feketék és borotvaélesek.

– Kiadhatnék neked egy mentális parancsot, hogy végezz magaddal. De azt szeretném, hogy a saját belátásod alapján tedd meg. Különbén mész a börtönbe. És ott sem fogsz különbejáratú luxuscellát kapni. Viszont otthon biztosan van egy éles borotvád, Vivien majd segít megkeresni. Ha nagyon nem megy, megteheti a körmeivel is, helyetted, de meg fogom kérni rá, hogy ilyen esetben nagyon lassan és fájdalmasan intézze.

Ha ezzel megvagytok, lányok, akkor két választást tudok neked ajánlani – egyik sem fáj nagyon. Sőt, ha szépen megkéred Veet, némileg ért az érzéstelenítéshez is. Látod, jobb vagyok hozzád, mint te akartál hozzám lenni.

Szóval, a legegyszerűbb, ha elvágod a torkod. A párom majd megmutatja, hogy kell.

A „párom” szóra Vivien érdeklődve felnéz, és elmosolyodik. Majd visszatér a karmai tanulmányozásához.

– Ha ettől nagyon viszolysz, Vee készít neked finom habfürdőt, pont ahogy szereted. Látod, ezt is tudom. Ebben az esetben az ereidet kell felvágnod. Ne kerestbe, az úgy nem jó. Hosszában, csuklótól könyékig, mindkét kezeden. Aztán csak élvezd a fürdőt. Nem fogsz szenvedni. Csak nem hagyhatok élni egy ilyen patkányt, túl sok embert tennél még tönkre.

Most visszadoblak az otthonodba. Még meg is vacsorázhatsz, és elszívhatod az utolsó cigarettádat. Vee veled megy, hogy ne essen bajod.

Szép álmokat.

A falba szerelt kvadrfon hangszórókból fültépő erővel megszólal Nazareth „Expect No Mercy”-je. Imádok stílusos lenni.

MÁSODIK RÉSZ:

Káprázatok és igézetek

24. fejezet

Régi barát

Vannak olyan helyek, amelyeknek a hangulata mindig változatlan marad. Ilyen az okkultista prof amerikai lakása is. Ugyanaz a viharvert berendezés, kiégett foltokkal tarkított dohányzóasztal, szerteszét dobált papírok, ki tudja milyen feljegyzésekkel, és persze az örökké bekapcsolt számítógép. Ezer éve nem beszéltünk.

Szinte minden férfira jellemző, hogy ha egyáltalán tart bármiféle bizalmat, sokkal szívesebben fogad azzá egy nőt, mint egy másik férfit. Teljesen logikus. Ugyanis ha két férfi beszélget egymással, ez a legtöbbször vagy vég nélküli sztorizásba torkoll, vagy panasznappá torzul, legyen az egyoldalú, vagy kölcsönös. Sebnyalogatás...

A harmadik változat a dicsekvési verseny – főleg arról, ki hány nőt tett a magáévá az utóbbi egy héten. Ha ez a téma, akkor valójában feltehetőleg egyet sem, és ez mindkét férfira áll. Ezért szóbeli „hőstettekkel” pótolják. Mintha ez olyasvalami lenne, aminek van bármi jelentősége. Ezzel az erővel dicsekedhetnének azzal is, ki hány szendvicset fogyasztott el reggelire. Emberek...

A két férfi – hacsak nem valami nagyon konkrét téma kerül terítékre – nagyjából azonos módon gondolkodik. Rendes körülmények között nincs szükségem arra, hogy egy hozzám hasonló valaki visszaigazolja az eszméimet, és ismételve meg azt, amit úgyis hallani akarok.

Ha egy nő mondja el a véleményét, az más. Ezért volt ennyire értékes Tye társasága. És ezért nem fog soha eljönni az Elefántcsont toronyba Vee. Mert vele sok mindent lehet csinálni – nagyon is jól – csak nem bíz-nék rá egy apró titkot sem. És egyszerűbb lélek annál, mintsem az észjárása érdekelne.

De Tonyhoz nem azért jöttem, hogy társalogjunk a világi hívságokról. Nagyon is konkrét kérdéseim vannak. Mint aranykörös mágus, talán tud segíteni. Minden tudásmorzsa értéke felbecsülhetetlen. Erről jut eszembe – vicc, hogy az emberiség neves filozófusai évezredekken keresztül vitatkoztak arról, mi az elsődleges – az anyag, vagy a tudat. Az Álmodók Rendjének magasabb rangú papjai pedig végig röhögtek rajtuk. Mert egyik sem igaz. Csak egyetlenegy építőelem van, és az az információ. Ebből áll össze minden.

Tony végre visszajön a konyhából a szokásos jeges whiskyjével. Mit szerethetnek az emberek ezen az italon? Égető már a bűze is. Persze a prof meg a vértől hányná el magát. Bár erre azért nem vennék mérget.

Vér mellesleg most sincs számomra, de nem is kell, tele vagyok vele, hála a Wolf-féle leszámolásoknak. Köszönöm, Tye. Ironikus.

Ismét elkezdi tömni a pipát. Mint mindig. Ismétlődő szertartások. Talán azért, hogy évezredek át is megőrizze a saját arcát. Nekünk halhatatlannak sem mindig könnyű.

– Tony, mit tudsz egy Garth Cullen nevű mágusról?

Elmosolyodik, nem minden huncutság nélkül az arcán.

– Hát... amit nagyjából mindenki. A saját műfajában roppant hírhedt figura. Azt beszél róla, hogy teljesen véletlenül lett varázsló. Valami kockajáték-féleségben rájött, hogy tudja befolyásolni a dobások eredményét. Valódi természete hazárdjátékos. A halandó világokban is fel szokott bukanni, de sosem marad sokáig egy helyben, mert igen gyorsan kitiltják minden kaszinóból. A Terra Infinitán nem tud csálni.

Becsületére legyen mondván, piszkos trükkök nélkül sem játszik rosszul. Csak nem mindig van szerencséje.

Specialitásai az illúzió, a telekinézis, az anyag transzformáció, és a valószínűségek befolyásolása. Az utóbbi miatt a Sors-papok vérdíjat tűztek ki rá a Sötét Birodalomban, és ott jó pár évezrede nem is mer megjelenni.

Harci mágusként senki nem tudja, mire képes, mert nem nagyon csillogtatja ezt a tudományát.

Amúgy nem tartják rossz fiúnak. Inkább bohém élvhajász, aki a légynek sem ártana, ha nem muszáj.

– Hány éves?

Az okkultista vállat von:

– Mindent én se tudhatok. De már akkor kétes híre volt, amikor beléptem az Aranykörbe. Igazi ősmágusnak túl komolytalan, de ezzel együtt gyanítom, hogy nálam jóval öregebb. Csak van, akinek sosem nő be a feje lágya.

Egy kis szünetet tartok.

– És a Nekromantáról? Nem árulták el a nevét.

Crawford lesápad. Ezek szerint jól sikerült kérdezni. Leteszi az asztalra a meggyújtatlan pipát. Egy darabig csak furcsán bámul, majd megszólal:

– Mi dolgoz vele? Már az sem tetszett, hogy Veewyle lányával hegyeszs. Tudod, hogy amíg veled van, végig egy hajszálon lóg az életed? Na nem Soloé magáé, csak Solo Icewindé. Vagy nincs jelentősége?

Védekezően magam elé emelem a tenyerem:

– Hé, hé! Lassan a testtel. Vivien semmi rosszat nem tett, ami miatt tartanom kellene tőle. Veewyle pedig egyáltalán nem olyan komisz, mint amilyeneknek beállítják.

Ferde mosoly a professzor arcán.

– Na igen. Vivien azonnal megöl bárkit, ha a pillanatnyi érdeke, vagy akár múltó szeszélye így kívánja. Majdnem mint te. Csak te azért tartod magad bizonyos elvekhez. Megteheted. Van köztetek egy óriási különbség, ha neked magadnak nem tűnt volna fel.

– És mi az? Mindketten vámpírok vagyunk, egyikünk sem halandó, mindkettőnkől idegenek az emberi érzések.

Crawford majdnem rácsap az öklével az asztalra dühében.

– Hogy lehet egy entitás ennyire ostoba! Solo mint olyan sohasem halt meg, érted?! Soha az egész nyomorult örökkévalóság alatt! Soha nem lett manifesztálva igazi HALOTT-ra!

Végre leesik. Értem.

25. fejezet

Nekromanta

– Szóval, csak hogy világos legyen. Az Aranykör tagjainak száma ugyanúgy végtelen, mint szinte bármi más a Világegyetemben. A megszámlálhatatlanság elve alól nagyon kevés a kivétel.

Elkezdem sorolni az általam ismerteket. Terra Infinita, a Semmi Városa, a negyvenkét alapentitás. Itt villan az eszembe a kérdés:

– Tony, hány mágikus alapidisziplína létezik?

– Szerinted?

– Csak nem negyvenkettő?

– Csak igen. Az egyik a nekromancia. És mindegyik élén áll egy főmágus. Mindegyik valamilyen tudatos lényként indult. Aztán ugyanúgy lett kevert manifesztáció, mint te, különféle megnyilvánulásaidban. Végül az élőlény szép fokozatosan kiveszett belőlük, szintén hasonlóan hozzád, és csak a manifesztáció maradt, többé-kevésbé tiszta formában. Voltak persze néhol személycserék is, de ez a mi szempontunkból nem fontos.

Ami viszont lényeges: itt nem egy jelenség ölt személyiséggel felruházott formát, hanem egy mágikus tudományág. A vége ugyanaz, mint Solo Icwind esetében – neked is teremtett tested van. Ez a vámpírlord sosem volt sem gyerek, sem egyáltalán ember.

Összedörzsölgetem a bal kezem ujjait. Talán még Wolf emberkorában felvett szokás. Mindig akkor csinálta, amikor mások számára bonyolultnak tűnő problémáról beszéltek, amelynek pontosan ismerte a megoldását.

– Tehát a Nekromanta jelenlegi megjelenési formája EREDENDŐEN nem halandó. Így a gondolkodásmódja teljesen idegen még a miénktől is. Bár az enyémhez ezek szerint közelebb van, mint a tiédhez.

– Igen, és ezért nem használ neveket sem. Tőled eltérően. Ezért még ne hasonlítsd magadat hozzá. A Nekromantához képest te nagyon is érző és empatikus lény vagy. Még ebben a manifesztációdban is. Pedig utánanéztem – az eddigi egyik legkeményebbnek tűnik. Vagy legalábbis közel áll ehhez.

Hát, ahogy azzal a szegény halandó lánnyal elbántam... Érdekes, hogy mind közül őt sajnálom a legjobban. Nem pedig azokat, akiket kilikvidáltam a létből. Vagy extermináltam, valahogy nem áll rá a nyelvem a „megöltem” szóra.

Megölni olyasvalakit lehet, aki hagy maga mögött valami maradandót – legyen az jó vagy gonosz. Ítélet nincs, mert minden effajta vélemény szubjektív. Igazságot nem lehet tenni, mert az is viszonylagos. Ezért mondom

mindig, hogy csak a kard ereje létezik, az igazság Fata Morgana. A kard viszont kiválóan alkalmas arra, hogy kiirtsam vele a nagyobb kártevőket. A kisebbeket eltaposhatom a csizmámmal is, anélkül, hogy odanéznék. A patkányokat nem ölik. Irtják. A csótányokat is. Mennyi mindent árul el a szóhasználat...

Persze ez így a lányra nézve sem a legjobb minősítés, hiába mondott neki Wolf annyi szépet. Sajnálni nem lehet mást, mint akit lesajnálunk. Szegénynek nevezni még inkább.

Nem kellene megfélemlítenem arról, hogy ő is csak egy ember, így a magunkfajta entitások mércéjének megfeleltetni nem túl fair.

Mindegy, durva megoldás volt egy csapásra elvenni tőle mindent, amit annak idején ajánlott Wolf – ha indokolt volt, ha nem. Mint ahogy talán nem kellett volna végighasítani annak a másik nőnek az arcát sem. Persze még a vörös ködön át is vigyáztam, hogy csak a bőrét karcoljam meg. Két hét alatt nyoma se marad.

Viszont ha jól belegondolok, engem semmi nem kötelez arra, hogy elnéző legyek bárkivel szemben. A feldobott lehetőségek figyelmen kívül hagyása sem marad következmények nélkül sehol, és ez nem miattam van így.

– Jó, persze, rohadt kemény lehetek.

Inkább rohadt, mint kemény. Ahogy a dolgok állnak.

– De engem továbbra is a Nekromanta érdekel, és nem a saját jellemzésem. Bevallom, eddig nem ijesztettél meg. Mi olyan szörnyű körülötte? Mit érdemes még róla tudnom?

Tony végre észreveszi magát, és elkezdi keresni a gyufát. Most nem próbálkozik meg a tűzidézéssel, az már a múltkor sem ment neki tökéletesen. Hiába, mindenhez egyformán jól nem érthet ő sem.

Persze nem találja. Nem tudok rajta segíteni, mert a tűzgyújtás nem tartozik az én erősségeim közé sem. Feladja.

– Mit is kérdeztél?

Azért szétszórt rendszeren. Miért pont most ne lenne az?

Megismétlem a kérdéseket.

– Szörnyű?

Sóhajt.

– Igazából semmi. Csak számára nem bír semmiféle jelentőséggel bármelyik manifesztációd létezése. Ha úgy adódik, nem áldoz fel ugyan téged – bár azt is megteheti szükség esetén – csak egyszerűen hagy elveszni. Vele nem lehet szövetséget kötni, maximum egyezséget. Mi dolgoz vele?

26. fejezet

A küldetés

Crawford mélyen hallgat. A gyufa azóta csak előkerült. Valamikor korábban leejthette, és berúgta a számítógépasztal alá.

Így most már hódolhat kedvenc szenvedélyének. Ez a másik élvezeti cikk, amit Wolf kipróbált ugyan, de sosem tudott rászokni, én meg egyáltalán nem értem, mi benne a jó. Kaparja a torkot. Az embereknel szerintem a lélegzést is zavarhatja. Mégis annyian bagóznak. Az a kislány is... A nőknek végképp nem áll jól.

Ugyanakkor, ha belegondolok, ahány nőt Wolf rövid emberléte alatt kifogott, bármilyen minőségben, mind vagy eleve dohányzott, vagy rászokott, amíg a közelükben volt. Vicces lenne, ha a lány leszokna a cigarettáról, miután dobtam.

Igen, dobtam, nevezzük a dolgokat a nevükön. Sosem voltam a partnere, mint ahogy Wolf sem, de pártfogója igen, és levettem róla a kezem.

Néha a legkíméletlenebb intézkedések a legcélravezetőbbek. Ugyanis nem vette semmi hasznát Wolf semmilyen felajánlásának, pedig ennél nagyvonalúbbat nő ritkán kap. Nekem, Solo Icewindnek pedig csak nyűg lett volna vigyázban állni, hogy mikor méltóztat kérni bármi érdemlegeset, és méltóztat-e egyáltalán. Mintha nekem tenne ezzel szívességet.

Elterelné a figyelmemet a valóban fontos kérdésekről. És azokból van most napirenden egypár. A lányról pedig... csepp a tengerben.

Az okkultista végre megszólal:

– Ha jól értem, igen érdekes utazásnak nézel elébe. A Nekromanta bizonyára több állomást is megjelöl majd. Többet, mint ahányat én ismerek. De néhányat megemlítenék, ahová szinte biztosan be fog küldeni.

Úgy lenne logikus, ha először a Pokolba indítana. Oda szerintem be fogsz tudni jutni Icewindként is – a létsík energiaszintje abszolút nem szellemi. Ebből következik, hogy viheted magaddal a Szívkeresőt. Készülj fel arra, hogy szükséged is lesz rá – azok a lények, akik oda kerülnek a Halál Birodalma helyett, nem a békeszeretetről híresek.

Teljesen egyértelmű a Halál Birodalma is, azt sem tudják hová sorolni. Még az sem világos, hogy egy létsíkról beszélünk-e, vagy egy egész halmazról. Viszont ha sértetlenül eljutsz odáig, szinte sikerre vagy ítélve. Keress meg a rokonodat, Stephen Lornt. Tudod, a Sötét Lovagot. Nem lesz nehéz, szinte mindig ott van az Istennő oldalán. Ő biztosan segít.

És ha már oda kell jutnod, azt kétféleképpen teheted meg élve. Az egyik megoldás, hogy lecsorogsz egy csónakban a Holt Folyón. Nem túl nyerő, mert útközben elalhatsz – akár örök álommal. A másik – és biztosan ezt választod – hogy leereszkedsz a Nagy Siralomvölgybe.

Közbeszólók.

– Oda amúgy is el szándékoztam látogatni.

– Jó, akkor pár tanács. A Siralomvölgyben csupa olyan szellemmel fogsz találkozni, akik kerestek valamit az életben, de nem találták meg, vagy a döntő események nem az elképzeléseik szerint alakultak. Ezért újra– és újraélik a bukásuk pillanatait, vég nélkül. Ez egy olyan kör, amelyből nincs szabadulás.

Csak az tudná megtörni az örök szenvedést, ha rádöbbenének, hogy az életben veszítettek, és elfogadnák azt. Csakhogy nem hallgatnak senkire, aki a völgyön áthalad. Ugyanis nem hallják őket. Ahhoz, hogy ez ne így legyen, szellemmé kell válnod neked is, ahogy a Nekromanta előre is vetítette.

Ez viszont járni fog néhány hátránnyal. Ebből a legsúlyosabb, hogy elveszíted a harci képességeid legjavát. Talán bántja az önérzetedet, de már Wolf és közted is volt ebben különbség, és nem a te előnyödre. Az Aranykör az embert képezte ki arra a sokféle harcművészetre és orgyilkos technikára. A vámpírlordot nem. Persze mondhatod, hogy a vámpírlord önmagában is brutálisan erős, különösen a Szívkeresővel a kezében. Csakhogy ott megszűnsz vámpír lenni, és így nem lesz nálad ez a fegyver sem.

Fogalmazzunk egyenesen – teljesen védtelenné válsz. Hacsak nem teszel valamit ellene. Én nem tudlak az útra felvértetni. De a helyedben megfontolnék két dolgot...

Elmondja. Nagyjából én is így gondoltam.

Felállok.

– Azt hiszem, mennem kell. Kilenc földi év sok időnek tűnhet az embereknek, de valójában csak egy villanás az éjben. És még meg kell nyernem Wolf befejezetlen játszmáit.

Tony is felemelkedik a székről, és kezet nyújt.

– Hát sok szerencsét. Talán találkozunk még.

– Ezt a határtalan optimizmust...

– Soloval biztosan fogok még találkozni, Vámpírlord. Az viszont nem biztos, hogy Icewindnek fogják hívni.

Elengedem a kezét.

– Igen. Nem biztos. Hát akkor...

Eszembe jut még egy kérdés.

– Tony! Nem tudom, meddig fogok kóborolni. Ugye, nem futhatok össze a Siralomvölgyben azzal a lánnyal? Tudod, kire gondolok.

– Aha. A Kihasználatlan Lehetőségek Bajnoknőjére. Mit evett rajta Wolf egyáltalán? Ki kell ábrándítsalak – az elmulasztott lehetőségek és a csukva hagyott ajtók pont oda szoktak vezetni. Persze csodák vannak. Vagy talán közbeavatkozhat Solo is. Fogalmam nincs, mi okból tenne ilyet, de hatalmánál fogva megteheti. Nem Icelwind. Hanem aki majd az ürességben vándorol. Nem tudom, hogy fogja magát hívni.

– Üresség... Azt hiszem, sejtem, mi lesz akkor a nevem. Solo Voyde.

Megrántja a vállát.

– Felőlem. És közbe fogsz majd avatkozni?

Válasz nélkül hagyom a kérdést.

Még utánam kiált:

– Garth mellelleg nagyon jó pókerjátékos! Kérd meg, hogy tanítson...

...örvény...

27. fejezet

A Hazárdjátékos

– Miért nem ezzel kezdted? – kérdezi Cullen, közben leadja a pincérnek a megrendelést. – Nekem egy Bacardit jéggel, a barátomnak pedig egy Bloody Maryt, Éjkirálynő módra.

A srác bólint, és elsiet. Garth feltűri az inge ujját. Fesztelen, mint mindig. Két felső inggomb nyitva, nyakkendő lazán átdobva a vállán, nehogy belelógjon az italába.

– Honnan szereztek mindig friss embervért az ilyen koktélokhoz... Éjkirálynő módra?

A vendéglátóm csak legyint.

– A számtalan világok valamelyikében mindig megölnek valakit. Ehhez nekünk semmi közünk, csak az élet, mint olyan, teljesen értéktelenedett. Vagy helyesebben – mindig is értéktelen volt. Ilyenkor rengeteg minden megy pocsékba.

Közben kihozzák az italunkat. Példás gyorsaság. A mágus észreveszi, hogy érdeklődve tanulmányozom a poharamat. Ez hegyikristály, de valahogy furán csillog...

– Mondtam már neked, hogy itt semmi nem olyan, mint amihez hozzászokhattál a Földön. Jégkristály. Elnyeli a meleget. Nem kell behűteni az italokat. Származhat akár a ti Marsotokról is. Újabban az emberek felfedezni vélték, hogy mégis van víz azon a bolygón. Majd ha egyszer eljutnak oda, hogy a felszínére lépjenek a Vörös Bolygónak – látod, még azt is tudom, hogy szokták becézni – komoly meglepetésekben lesz részük. Az a jég, amit ott találhatnak, nem olvad fel a hőre, és nem is munkálható meg az általuk használt fémszerszámokkal. Holott a vegyi képlete látszólag ugyanaz. Csak a kristályszerkezete merőben más. Mint a grafit és a gyémánt, tudod.

Nagyon szerethet beszélni. És szerintem neki sincs kivel. Kortyolok egyet az italomból, majd megkérdem:

– Garth, milyen színű a haja a barátnődnek?

Nekem ez persze teljesen mindegy, csak a reakciójára vagyok kíváncsi. Azonnal meg is kapom a választ, mert majdnem félrenyel, és elkezd köhögni.

– Bocsánat, – szabadkozik.

Leteszi a félig teli poharát, és megtörli a szalvétával a száját.

– Van mindenféle. Miért?

Francokat van neki mindenféle. Azt nem kétlem, hogy a bár teljes választékát végigkóstolgatta, de női bizalmasa nincs neki sem. Ezért locsog itt össze-vissza.

– Nem fontos. Térjünk vissza a kérésemre.

– Persze. Nincs semmi akadály. Belőled még azt is kinézem, hogy tehetséges tanítvány leszel. Megvan benned az ehhez szükséges hidegvér. Csak mielőtt bármibe belevágunk, tisztában kell lenned valamivel. Ha azért akarod megtanulni, hogy pénzt szerezz, felesleges. Bármely világon, ahol ilyet egyáltalán használnak, ezernyi módja van, hogy hozzájuss.

– Azt én is tudom. A Földön például a drogbárokat szoktam néha megdézsmálni. Általában nem élik túl a beavatkozást, de nem lehetek mindenkire tekintettel, nem igaz? Viszont Wolfnak volt egy rögeszméje. Azt akarta bebizonyítani, hogy emberként is tud érvényesülni. Törvényesen. Mármint az emberek törvényei szerint.

Cullen értetlenkedő grimaszt vág, miközben kiissza az itala maradványát.

– Még egy kört?

– Jöhet.

Int a pincérnek, aki készségesen bólint és eltűnik valahol a pult mögött. Visszafordul hozzám.

– Bizonyítani? Kinek? Mi okból? Ne haragudj, de ez tényleg fixa idea lehetett. Egy egyetemleges entitás nem bizonyít senkinek semmit. Két helyi istenséget mérszároltál le csak Wolfként, az ég szerelmére! Nem is a legkisebbeket azon a létsíkon! Ráadásul a Semmi Kardjával, elpusztítva a múltjukat is. Tudod, hogy ez ITT volt beszédtema, a Terra Infinitán? Pedig ezen a helyen nem szoktak mindenféle semmiségekről pletykálni. Ha ez valakinek kevés, szerintem azonnal lépj át rajta és felejtsd el azt is, hogy valaha létezett. Soha többé ne állj vele szóba. Tudom, hogy úgy is azt teszel, amit éppen jónak látsz, de ez a magánvéleményem. Hát... huhh...

Hátradől, és idegesen legyezgeti az arcát. Nem bír lenyugodni, mert egy idő után folytatja:

– Ez olyan, mint hogy ha én próbálnám igazolni, hogy meg tudom különböztetni a királyt az ásztól. Én, akit a háta mögött Hazárdjátékosnak hívnak. Nagybetűvel. Itt, a Terra Infinitán.

Kuncog.

– Aminek csak örülök.

– Akkor viszont értened kéne. Te is szeretsz hírhedt lenni. Wolf is ezt szerette volna.

– Na igen, de minek a kedvéért? Vagy inkább kinek, így pontos?

Jókorát hörpintek az újabb adag véres kockából.

– Sejteni vélem.

Cullen most már leplezetlenül vihogni kezd.

– Nő, mi? Megnézted magadnak? Csinos? Mi a terved vele?

Kicsit már becsíphetett, mert ráborul az asztalra, és úgy próbálja elfojtani a belőle elemi erővel kitörni készülő röhögést. Végül összeszedi magát, csak a szemében marad ott valami cinkos vidámság.

– Szóval figyelj: nő kedvéért ne. Egyetlen nő sem ér meg annyit. De ami a legrosszabb – ha végül eléred, amit akarsz, azt sem fogja értékelni. Nekem elhiheted. Én megcsináltam.

Ez mondjuk tény. A legtöbbjük valóban egyáltalán nem értékeli semmit, a pillanatnyi örömen kívül. Bár azért a drágakövek csillogása... csak abból meg sosem elég.

Garth folytatja.

– Ha ez a célod, nem foglak tanítani. Ha megfeszülsz sem. De ha azért akarsz nyerni, mert szereted a nyert játszmákat, az más.

– Szerinted mi Solo egyik legfőbb mozgatórugója?

– Vagy úgy. Jó, meggyőztél. Rendben. Kívánságod teljesülni fog. Nem telik bele három földi év, és te sem fogsz a halandó világokban egykönnyen olyan kaszinót találni, ahol sokáig megtűnnek.

Hozzám hajol, és bizalmasan a fülembe suttog:

– Elárulok egy titkot: ne törődj sem a pénzzel, sem az elismeréssel. Csak a játékkal. Akkor fogsz játszani igazán jól. A pénz és a hírnév pedig megjön magától.

Visszaül a székére. Még mindig mosolyog, de a tekintete már komoly.

– A nők meg könyörögni fognak neked, hogy vessél rájuk akár egy pillantást, és boldogok lesznek, ha megérinthetik a ruhád szegélyét.

Félrenéz pár másodpercre, mintha habozna, hogy mondjon-e még valamit. Aztán úgy dönt, hogy igen.

– És készülj fel arra, hogy egyetlen egy sem lesz köztük, aki akár egy kicsit is érdekelne. Aki pedig esetleg igen, az nem lesz ott. Soha.

A szemében most látom meg az évezredek mélységét.

Megcsóválom a fejem.

– Nem. Wolfnak a Földön van egy kislánya és egy kislánya, akiket a magaménak érzek. A kisfiú tudja, hogy azonos vagyok az apjával. Neki kell Wolf játszmáit megnyernem. Hogy büszke lehessen.

– Ami a nőket illeti... Wolfnak volt egypár. Mint ahogy nekem is vannak szeretőim.

– Melyikünknek nincsenek?

– Minden jel arra mutat, hogy emberi élete legutolsó szakaszában volt egy halandó kedvence is, akit valóban szeretethetett.

Az már probléma.

Leintem.

– Probléma egy szál sem. Eldobtam, mint egy játszhatatlan pókerlapot. Indoklás nélkül.

Mélyen belenéz a szemembe. Végül megszólal.

– Elhiszem neked. És megtanítalak mindenre, amit én tudok. Szólj majd, amikor kezdhethjük.

Feláll az asztaltól és visszatolja a székét.

– Most meg kell bocsátanod, de várnak a pókerszobában. Egy különleges mérkőzésre. Talán egyszer vissza is nyerlek. Nem lesz könnyű, nagyon kemény játékos az öreg. Ritkán játszik, de akkor...

Lemondóan int a kezével.

– Nem ma. Most nem lesz ott. És...

Még egy pillanatra megáll.

– Azt viszont nem hiszem el, hogy nem fájt.

Gyorsan elindul, nem hagyva nekem lehetőséget arra, hogy bármit válaszoljak.

De nem is állítottam az ellenkezőjét.

28. fejezet

A titkos tőzsdeguru

Anthony Crawfordnak vannak kevésbé ismert arcai, amelyeket nem reklámoz a széles nagyközönség előtt. A halandók egy különc kutatónak tartják, aki talán egy kicsit mélyebben ásta bele magát a parajelenségek kutatásába a kelleténél. Így ezek bizonyos fókig az agyára mentek, ami főleg feltűnő szórakozottságában és némileg furcsa szokásaiban nyilvánul meg. Ezzel együtt elismert szaktekintély, aki nem szenved hiányt a meghívásokban különféle konferenciákra, mint olyan előadó, aki érdekes színfoltot visz a műsorba. És távolról sem mindegyiket fogadja el, az nem férne bele az idejébe. Különös tekintettel azokra az arcaira, amelyekről a közönség mit sem tud.

Most nem beszélek az Aranykörben betöltött szerepéről. Van olyan oldala is, amiről szintén elég kevés embernek van tudomása. Vagy még kevesebbnek. Ugyanis tölem eltérően Tony szerintem egyáltalán nem foglalkozik a nőekkel az utóbbi időben, tehát nincs kiknek kifecsegniük a titkait. Persze hülyeségeket mondok – nálam sem fecseghetnek ki semmit. Főleg azért, mert utólag nem szoktak emlékezni a részletekre – a vámpírlét szokásos előnyei. De a prof eleve nagyon elvont figura, összesen két partneréről tudok. Az utóbbit jó ideje elküldte, valószínűleg nem sokkal finomabban, mint ahogy én intéztem a saját dolgaimat. A régebbiről elég bizarr történetek keringtek egy darabig, ugyanis az örültek házában kötött ki, majd később öngyilkos lett. Tudok olyan varázslatról, amellyel el lehet érni ezt a hatást. Hát igen, mindenkinek más a stílusa. Nekem a kard, másnak... Mindegy, ha ez történt, oka az volt rá, bőven.

Barátkozni nem barátkozik senki közönséges halandóval. Üzleti ügyeit interneten keresztül intézi, amikor csak teheti. A technokrata részét – tűzfal, kémprogram elhárító, ilyenek – szinte biztosan maga Shadowwarrior komponálta. Ő a legjobb, akit az okkultista ismerhet, a mi köreinkből. Na most, ha tényleg ő rakta fel a jelenlégtárló programokat – ezeket más létsíkokon JÉG-nek is szokták emlegetni – akkor egészen biztosan van benne fekete jég is. Az a fajta behatolás elhárító, amely fizikailag megöli a felhasználót a másik gépnél. A jegeket eredetileg nem PC-kre tervezték, hanem olyan ketyerékre, amelyeket közvetlenül csatlakoztatták rá az agyra, a magasabb hatékonyság elérése érdekében. Csakhogy Shadow mindent továbbfejleszt. Egyszer mesélt nekem az általa kitalált technológiáról. A lényeg egyszerű: olyan kódot küld vissza a támadó gépre, amely bizonyos frekvenciájú hangokat és fényeket gerjeszt, felhasználva a PC egyes

alkatrészeit. A hangokra nemcsak a hangfalait, nehogy a kikapcsolásukkal ki lehessen küszöbölni a kívánt eredményt. És természetesen az ember által nem hallható és látható tartományban. Így a szerencsétlen hacker gyanútlanul ül tovább a gép előtt, miközben mindenféle válogatott marhaságokban gyönyörködik a valós adatok helyett. Az első tünetek úgy tíz percen belül jelentkeznek – már nem is tudja, mit keresett pontosan. Félóra múlva arra sem emlékszik, hogy ő maga kicsoda. A memóriája szép lassan teljesen üresre törlődik, míg a végén elfelejt lélegezni. Kedves módszer, nekem tetszik. Egyszer lehet próbálkozni. Bátraké a szerencse. És a temetők tele vannak hősökkel, ahogy mondaná Robert Gorn atya. Aprópó, majd hozzá is be kellene ugranom.

Innen a helyzet adott. Senki nem tud az üzleti ügyeiről a pár beavatotton kívül. Pedig neki is megvan a maga legális pénzszerzési módszere ebben a világban. Ő nem öl meg senkit. Bár biztosan akadt már olyan, aki közvetve miatta ugrott le a hídról.

.....

- Megfogadtam a tanácsodat.

- Melyiket?

Nagy nehezen elszakítja magát a képernyőtől. Most is valami gazdasági híroldalt nézett. Grafikonok, adatok, kommentárok.

- Gartht illetően.

Itt már érdeklődéssel hátrafordul.

- Beleegyezett?

- Igen. De csak akkor, ha magáért a játékért teszem.

Tony elismerően csettint a nyelvével.

- Jellemző rá. Így van. Játszani csak a játék kedvéért szabad.

Vajon vonatkozik-e ez a halálos játszmákra is?

- Ha nem így teszel, úgy kergeted a győzelmet, mint egy káprázatot. Nem nézel a lábad elé, és menthetetlenül beleveszel a mocsárba. Vagy ha jobban tetszik ez a hasonlat, a szakadék mélyén leled veszted.

- Tudod, hogy majdnem úgy beszélsz, mint egy Harc-Isten pap?

Széttárja a karját.

- Naná! A legkomolyabb harc a játék. És minden harc játék is egyben. Csak a tét más. Kinek jóval magasabbnak tűnik. Kinek egyáltalán tét nélküli. Azt hiszem, felesleges mondanom, hogy mindig az utóbbiak nyernek.

Tessék, itt a válasz a halálos játszmákkal kapcsolatos kételyeimre. A halandók vajon miért képtelenek egyszerűbb kérdésekre is gyorsan felelni? Gyűlölöm, ha egy általam fontosnak tartott felvetést válasz nélkül

hagynak. Nem úgy, hogy kereken megtagadják a válaszadást – ilyet én is szoktam néha – hanem amikor úgy tesznek, mintha meg sem hallották volna. És ha nyíltan egyértelmű figyelmeztetést kapnak, talán akkor és ott figyelembe is veszik, de legközelebb újra eltáncolják ugyanazt. Vagy valóban ilyen ostobák, vagy engem néznek madárnak. Az előbbi a saját bajuk, az utóbbiért hivatalból kijár a kard a torokba. Ami szintén a saját gondjuk, végső soron.

Mellesleg ez volt az egyik oka, hogy miért szabadultam meg attól a lánytól ilyen kurtán-furcsán. Tulajdonképpen még kedves is voltam, a körülményekhez képest. Wolf lelki társnak szánta, de a fenének kell olyan lelki társ, aki nem akkor beszél veled, amikor te azt szeretnéd, hanem amikor éppen nincs jobb dolga. Ami igen ritkán adódik, mert minden fontosabb. Az egyetlen igazán hűséges társam a kard. Mindig így volt, és így is fog maradni.

– Tony, Wolfnak nem a póker volt az egyetlen befejezetlen játszma.

Kérdően felvonja a szemöldökét. Mivel nem szól semmit, folytatom.

– Ahogy látom, éppen hasonlóval foglalkozol.

Gépiesen hátrapillant a monitorra.

– Na ne mondd. Solo mint tőzsdejátékos? Viccelni tetszik.

Rezenéstelen arccal nézek vissza rá.

– Persze. Viccelek. Úgy szoktam. Ezzel a számmal indulok az idei humorfesztiválon.

Tényleg elneveti magát.

– Ne haragudj. De ez már a perverzió határát súrolja.

– Sosem voltam ellenzője a perverzióknak. Kérdezd meg a nőimtől.

Kezd felbosszantani. Ebben a rohadt kilenc évben nincs idő ilyen tiltolizásra.

– Solo, ha pénz kell...

Rácsapok a kezemmel a dohányzóasztalra.

– Annyi helyi pénzt szerzek, amennyit éppen akarok, te csökkent agyú! Te is tudod, hogyan!

Azonnal rádöbbenek, hogy a „csökkent agyú” azért túlzás volt, különösen a professzor esetében.

– Bocs, ez egy kicsit erőse sikerült. Nem állt szándékomban.

A prof tágra nyílt szemekkel bámul maga elé. Aztán felnéz.

– Hát igen...

Az asztal lapja végig van repedve.

.....

– Tulajdonképpen ráfért már az egész helyre egy kis felújítás.

Az asztal felülete már vadonatúj polírozással ragyog, és az egész szobára alig lehet ráismerni. Még a tapétát is kicserélte. Mindezt persze pár egyszerű varázslattal. Tud ő, ha akar.

Crawford látja a csodálatot a szememben, ezért hozzátold még némi magyarázkodást.

– Tudod, a rendrakással az a baj, hogy teljesen mindegy, naponta kétszer végzed, vagy egyszer egy évben. Mindkét esetben minimum félóra, és maximum félóráig marad fenn.

Ezzel egyidejűleg lesodorja a nadrágszárával az asztalról az eddig a szélén egyensúlyozó üres poharat. Apró darabokra törik a padlón.

– Na ugye megmondtam.

Egy mozdulattal eltünteti az üvegszilánkokat.

– Ezzel az erővel össze is rakhattad volna, – jegyzem meg kissé epésen.

– Á, úgy is untam már!

Egymásra nézünk. Mindkettőnknek a Gyaloggalopp jut eszünkbe. Egy darabig együtt röhögünk, majd Tony, a nevetéstől könnyes szemeit törölgetve, megkérdezi:

– Szóval mit akartál tudni a tűzsdéről?

29. fejezet

Sötét Inkvizíció

Elefántcsont torony. Éjszaka. Kint süvít a vihar. Nem alszom. Képtelen vagyok rá. Persze mondhatni, hogy mint vámpírnak nekem ébren is illene lennem. Szép, csak az igazsághoz nincs semmi köze – ugyanúgy alhatok éjjel, mint nappal. Vagy egyáltalán nem, ahogy teszem azt éppen most.

Crawforddal megállapodtunk a kiképzési menetrendben. De nem emiatt vagyok természetellenesen éber. Amikor már menni akartam, kezembe nyomott egy vastag borítékot. Azt mondta, Wolf írásai vannak benne, ő nem tudja mi, és valószínűleg megvannak valahol egy számítógépen is. Csak minek őrizgesse ő. Legyen nálam minden.

Hát nincsenek PC-n. Van benne egy kézzel írt napló, és egy másolat egy levélről. A naplóban főleg kósza gondolatok, és a végén egy kérdés – bárki is találja meg, mondja el az egész világnak a történetét. Közvetlenül az összecsapás előtt írhatta. Rendszerben van, Wolf, ezt a játszmát is megnyerem neked. Sokan fogják majd olvasni. A kilenc évbe belefér. De ez hagyján.

A levél egy lánynak szól. Talán meg se kapta, a szövegéből ítélve. Vagy ha igen, nem volt folytatása. Mint ahogy többnyire soha nincs, ha egy férfi a beszélgetéssel kezd. Nem tudom a lányt beazonosítani, talán később a napló segítségével sikerül. Ha ez egyáltalán fontos. Nem ez, ami ébren tart. Van a levélben pár elejtett mondat. Olyasvalamiről szól, ami nem az ember emléke, hiszen nem élt a földi középkorban. Nem is a vámpírlordé. Tehát csak Soloé magáé lehet. Aki sokszor használhatta a Felejtés Itálát, tehát az érzelmi töltésű régebbi emlékeit nem lehet a hagyományos módon előhívni. És ehhez fűződhetnek érzelmi töltések, mert én magam nem emlékszem. Sötét Inkvizíció... az eljövendő utazásom szempontjából felbecsülhetetlen értékű lehet, ha ez a szervezet esetleg valahol még mindig létezik, és sikerül kapcsolatba lépnem velük. De hogy?

Jó, játszunk nyomozót. Én, Solo Icewind nem tudom, de Solo Wolf tudta. Tehát még Wolf korában törlődött. Kénytelen leszek végigolvasni a naplót.

Semmi. A fene egye meg!

.....

...francokat semmi. Egyetlen egy alkalomkor lehetett egyáltalán. Amikor menekült az Árnyékvilágból. Csak nem tulajdonított neki jelentőséget. Minden gondolatát lekötötte Tye Semah. Meg a napló folytatásából ítélve, egy kicsit a halandó lány is. A régmúlta már nem is gondolt.

Csodálatos. Nem elég, hogy jól megbonyolította az életét azzal a „titkos szerelmével”, nem elég, hogy más lánynak is írt valamikor nagyjából ugyanez idő tájt egy eléggé kétértelmű levelet, még a földi középkorban is ottmaradt egy romantikus történet. Botcsinálta szívtipró, wazze... mintha nem lenne fontosabb dolga.

Persze min csodálkozom – biztosan akkor is emberre voltam manifesztálva, ráadásul vámpír beütés nélkül, és nem is Wolfnak hívtak, hanem valami Sergio atyának, vagy minek.

Egy pillanat... ezt a nevet most kitaláltam, vagy?..

Gondolati lenyomatok, hát persze! A napló tele lehet érzelmi lenyomat maradványokkal. A levél úgyszintén. Némelyet intuitíve is megérezem. De csak halványan és bizonytalanul. Jól van, Solo, a logikád még mindig működik. Tehát a nyom megvan. Kérdés, ki tudja világosan kiolvasni. Mert én nem.

Vivien? Hát, ha a zárok kódjait is látta, akkor ezt is, teljesen simán... Kell neki erről tudnia? Tony aligha tartaná jó ötletnek.

És maga Tony? Nem. Ha rendelkezne ilyen képességgel, már akaratlanul is megtette volna. Akkor ki még?

Veewylenak gyerekjáték, és még rosszabb felvetés, mint a lánya.

Wyel? Kétlem. Nem az ő műfaja.

A Máguslány lenne az igazi. Ő meg nem jön kilenc évig. Kiváló. Igazi nyerő kombináció.

Miért maradok mindig magamra pont akkor, amikor valóban segítségre van szükségem?

.....

...hogy én mekkora egy tökkelütött barom vagyok! Ott van az orrom előtt a megoldás. Nem látok a szememtől, esküszöm.

Most már nyugodtan el fogok aludni.

.....

...álom...

– Látja, ott van a bázisuk, – mutat a tisztt a katonai térképre.

Igen, látom. És azt is, hogy hol vannak a rakétalövegeink.

– Tudja, a levegőből nagyon nehéz lett volna őket leszedni ebben a katonában. A helikoptereket hamar észreveszik, és kilövik őket vállról indítható Stingerekkel. De ebből a pozícióból... Egyszerű hővezérlésű típust fogunk használni, a robotrepülőgépek túl költségesek.

– Igen. Ágyúval verébre. Művelet kockázata?

A tisztt habozik.

– Hát csak annyi, hogy nincs utánpótlás. Tehát azonnal meg kell semmisítenünk mindent. Mert ha nem...

Türelmetlenül közbeváágok.

– Ne magyarázzon triviális dolgokat. Nem fogunk tudni elég gyorsan kerekoldani. A Napnál is világosabb. Tizenketten vagyunk itt, ők odalent vagy kétszázan. Nem adjuk könnyen magunkat, de esélyünk egy az ezerhez. Jól látom?

A hadnagy vigyázzba vágja magát.

– Igenis, Thornbridge ezredes!

– Hagyd most ezeket a formaságokat. Elit kommandós egység vagyunk, éles bevetésen. Inkább mondd meg: félsz?

– Egy kicsit.

Hát a hangod ennél jobban remeg. De nem baj, tiszteletre méltó, hogy fegyelmezed magad. És sokkal jobban félnél, ha tudnád, hogy a parancsnokod neve most nem John, hanem Solo Thornbridge. Akinek mindegy, hogy túléljük, vagy nem. Halálos játszma ígérete...

– Van, amit még esetleg tudnom kell, katona?

Egyik lábáról a másikra topog, majd kinyögi:

– Van egy falu a tűzvonalban.

Vagy úgy. A hővezérlés nem fog válogatni.

– Megpróbálta őket elküldeni onnan valaki?

Csodálkozva néz rá.

– De hát Ön személyesen beszélt az egyik lánnyal úgy egy órája.

A francba. Mentem a helyzetet, ahogy tudom:

– Nem erre gondoltam. Utána csináltatok még valamit?

Közben az agyam lázasan dolgozik. Mit mondhattam neki? Azt nyilván nem, hogy itt vagyunk vendégségben a tengerentúlról, és kicsit megritkítjuk a helyi fegyveres lakosságot. Tehát valami olyasmit, hogy itt maradni veszélyes, de az ok pontos megjelölése nélkül. És nem hagyhattam sok

gondolkodási időt sem – annyit igen, hogy gyorsan eltakarodhassanak a lövedékek útjából, de annyit nem, hogy bárkinek legyen elég ideje jobban körülnézni, és bemérni minket.

– Nem, uram. Nem adott ilyen utasítást.

– És elmentek?

– Nem, uram.

Tehát nem voltam meggyőző. Vagy a lány volt buta. Ez már soha nem fog kiderülni.

– Lövegek készen?

– Igen, uram.

Ránézek az órámra.

– Most van hajnali három óra harmincöt perc. Hajnali három negyvenkor minden egységnek tűz a kijelölt célpontokra. Teljes megsemmisítésig. Vagy amíg a rakétakészlet tart.

– Igenis, uram!

– Lelépni!

A tiszt sarkon fordul, és kiset továbbítani a parancsot. Ha a falubeliek túlélnek, több szerencsájuk volt, mint amennyi esze annak a lánynak. Az értelmetlen pusztulás ígérete...

...felébredek...

30. fejezet

A templom

Ismerős város. Jártam egypárszor itt is. Különböző korokban és létsíkon. Mindig egy kicsit másképpen nézett ki, mint a legutóbb. De így még soha. Ez itt egy híres templom. Itt ölt meg valamikor Solo Wolf néhány perc alatt két helyi istenséget. De nem erről híres. Az csak a Terra Infinitán volt szenzáció, itt senki nem emlékszik arra, hogy ezek az istenségek valaha léteztek, és nem tudják, mi történt ezen a helyen. Csak turistalátványosság. Felnézek a tetejére – kupolába szúrt kard. A markolatán egy galamb, és frissnek tűnő vércseppek csillognak a pengén. Csak dísz – rubinkövek. De a Nap visszatükröződő sugaraiban nagyon élethűek. Béke, amelyet Kard őriz. Igen.

Belépek. A papok összesúgnak, és szétrebbennek. Egyenesen az oltárhoz sétálok. Felemelem a kezem. Az oltárból vörös ragyogás indul felfelé.

– Audienciát kérek.

.....

– Igen ritkán tisztelsz meg a figyelmeddel.

A belső szentélyben ülök, kényelmes párnákon. Az egész berendezés nekem valamiért a Római Birodalom hanyatlásának korát idézi. Micsoda tivornyák voltak... vajon ott mi lehettem? Solo Maximus? Nem hiszem, ő nemigen vett részt ilyeneken. Solo Franc Tudja Ki.

– Aha. Néha foglalkod neked egy létsíkot, néha csak úgy körülnézek, mit lehetne még megkaparintani. Csupa móka, kacagás.

Zzarnng fanyarul mosolyog.

– A hatékonyságod valóban figyelemre méltó. De a rólad szóló hírek enyhén szólva aggasztóak.

Kinyújtózom.

– Konkrétan mi?

– Nem is tudom, hol kezdjem. Ugye lecserélted a párodat. Egy olyan társat, aki tűzbe megy érted, egy olyanra, aki bármikor széttép.

Tye tűzbe menne értem? Ezt azért erősen kétlem. Bár talán csak a női nembem ingott meg az amúgy is törékeny hitem, és már ő sem kivétel. Pont akkor nincs velem, amikor a legnagyobb szükségem lenne rá.

– Azt hittem, örülni fogsz. Vivien egy félvállpír. Mellesleg harcostársként bámulatos.

– Hát persze. És nemcsak harcostársként, így van?

Elérkeztünk az örök problémához. Mennyi bizalmat előlegezhetek meg egy nőnek? Valószínűleg erre a legbölcsebb válasz, hogy senkinek semennyit. Az efféle hozzáállással csak egyetlen gond van – ha eszerint járok el, én sem várhatok jobbat a magam számára senkitől.

– Minden tiszteletem a tiéd. De Vee esetében én döntök. Mint ahogy bármely más nőm esetében is. Ha tévedek, megfizetem az árát. Mint ahogy megfizette Solo Wolf a halandó lánnyal, az tényleg jókora mellélövés volt. De te ebből csak profitáltál. Én pedig kijavítottam a hibát.

És amíg Vivien a párom, hidegen hagy, hogy ki vagy mi is ő.

Az istenség felkacag.

– Mindig is védted az aktuális szíved hölgyeit. Amit a legtöbbjük azzal köszönte meg, hogy abban a pillanatban elérte, amint úgy látta, adódik egy jobb lehetősége. Kedves teremtmények.

Ne érts félre, ez valóban a te problémád. Én nem írok elő neked semmit. De aggódhatok egy kicsit az avatáromért, nem?

Elég kevés istenség törődik az avatárjaival. Szépen hangzik.

– Ami jobban zavar, hogy túl közel kerültél az Aranykörhöz. Ennél erkölcsstelenebb szervezet nincs az egész Világegyetemben.

– Persze, mert felette állnak minden erkölcsnek. Akár a Friedrich Nietzsche által megálmodott Übermensch. És a Sötét Inkvizícióról mi a véleményed?

Zzarnig ismét nevet.

– Á, Nietzsche... az a filozófus, aki azt mondta, hogy az Isten halott? És akire ő gondolt, ezen a létsíkon tényleg az. Solo Wolf elintézte.

Ezt nagyon mulatságosnak találhatja. Pedig a Halál lehet kellemes, lehet szép, lehet egyenesen gyönyörteli. De soha nem lehet mulatság tárgya. Ez valahogy súrolná az istenkáromlás határát. És Ő az az istennő, aki nem tűr semmiféle tiszteletlenséget. Még a halhatatlanoktól sem.

A vámpíristen látja a helytelenítő arckifejezésem. Nem szól ezzel kapcsolatban semmit, csak minden átmenet nélkül rátér a lényegi kérdésemre.

– A Sötét Inkvizíció, amelyre te gondolhatsz, valamilyen kapcsolatban állhatott azzal a hittel, amelyet Wolf leirtott erről a létsíkról. Ezért itt csak nagyon szórványos utalások maradtak fenn. Azok is annak köszönhetően, hogy minden jel szerint ezt a hitet komoly fenntartással kezelhették. Nem a vallási tanok védelme volt a legfőbb célkitűzésük, bárhogy is nevezték magukat.

Átnyújtom neki a levelet.

– Kiérzel belőle valamit?

Az istenség egy töredékmásodpercnyi pillantással végigolvassa az egész szöveget.

– Szépen van megírva. De ez nem szerelmi vallomás. És nem is levél valójában.

– Hát mi?

– Emlékeztető. Solo gyakran keveredett olyan kalandokba, ahol részben vagy egészben törlődött az eddigi emlékezete. Beleivódhatott a természetébe, hogy a legkülönbözőbb ürügyekkel hagy hátra üzeneteket saját magának, illetve a következő manifesztációinak.

Szépeket mondani egy nőnek ürügyként... Hát igen. Kár, hogy nem hoztam el Wolf levelezését azzal a másik lánnyal. Mindig is furcsállottam ezt a vonzalmat. A halandók között talán tényleg szépnek számított a fiatal csajszi, és talán valóban okosabb is volt az átlagnál – bár efelől nekem, Solo Icewindnek, erős kételyeim vannak. De ezek szerint nem is volt semmiféle vonzalom. Solótól idegenek a romantikus érzelmek, Wolf se lehetett vele nagyon másként. Maximum enyhe szimpátia, ami miatt a Felejtés Itala törölte a vele kapcsolatos emlékek egy részét is. Vagy miért gondolom, hogy feltétlenül pozitív érzelemnek kellett lennie? A gyűlölet, az utálat, de még az undor vagy megvetés is ugyanúgy megteszi. Kivéve, ha éppen ott és akkor egyáltalán nem gondol rá. Na jó, hagyjuk, szebb történet, ha mégis a rokonszenv volt.

Belém hasít egy olyan gondolat, amelytől égnek áll a hajam. Tye nem azért nem engedte leszedni a PC-ről azt a párbeszéd-részletet, mert a lírikus irodalom remekművét látta benne. Csak ott is lehetett egy üzenet. Nem a lánynak. Olyan, amit nem kívánt velem akkor közölni. Vajon miért? Véletlenül nem azért, mert valamilyen kulcsra van szükségem a helyes értelmezéséhez?

– És egyben egy kulcsnak is tűnik.

Összerezzenek.

– Hogy?

Zzarnng kutatóan néz rám.

– Szóval benned is felmerült ugyanez a gondolat.

– Kulcs mihez?

– Talán egy kapuhoz. Egy olyanhoz, amin nem feltétlenül okos belépni. De te úgy is be fogsz, igaz?

Megrándítom a vállam.

– Különbén hogy tudom meg, mi van mögötte?

– Nem ez a kérdés. Hanem az, hogy ez a tudás neked mihez kell. A Nekromantától nem tudlak megvédeni. Ha vele egyeztél ki, az utolsó betűig be fog rajtad hajtani minden ígéretet. Ami a dolog pozitív részét illeti: ha

viszont ő is ígért neked cserébe bármit, nem kell tartanod attól, hogy nem teljesíti. A Főmágusok nem kicsinyesek, bármelyiknek a szava a legmegbízhatóbb fizetőeszköz az egész Univerzumban.

Észreveszi, hogy tekintetem elsötétül.

– Valami baj van?

– Igen. Rosszul alkudtam. Akinek kértem azt, amit, aligha érdemli meg. Csakhogy az én ígéretem is elég kemény pénznem.

– Miért, megérdemel bárki bármit?

Ez célba talál. Egy darabig hallgatok. Zzarng szótlanul vár.

– Mire és hol használhatom a kulcsot?

31. fejezet

Mozaik

– A kápolna restauráció alatt van. Idegeneknek szigorúan tilos a belépés! Kérem, azonnal hagyja el a helyiséget!

Egyáltalán nem néz ki restaurátornak, inkább idősebb szerzetesnek. De nem is nagyon van mit restaurálni. Az egyik mozaikból kiesett pár kő, de ez minden. Még ki is van takarítva. Ami érdekes, az egész helyiségben nem látok egyetlen vallási szimbólumot sem. Fura egy szentély.

Hirtelen megváltozik az arckifejezése.

– De hiszen zárva volt az ajtó. Hogy jött be?

– Nem volt bezárva. És ezt a levelet hoztam. Sergio atyának.

Átnyújtom a borítékot. A szerzetes gyanakodva nyúl ki érte. Azonban amikor megtapintja, némileg megnyugszik.

– Igen... Nem volt zárva. Hogy is felejtettem el. Valakit vártam.

– Azt, aki ismeri a színátmenetek jelentését?

Elengedi a kérdésemet a füle mellett. Kibontja a levelet, mintha meg se hallotta volna. Végigsimítja a tenyerével, egyébként rá se néz.

Egészen másról kezd beszélni.

– Már több hete dolgozom itt. Majdnem kész vagyok a helyreállítással. De ez a mozaik mindig kifog rajtam.

Rámutat a hiányos képre.

– Az asztalon van néhány kő. Elvileg bármelyik beleillik a hiányzó két darab helyére. De akármelyeket is rakom bele az üregekbe, folyton kiesnek. Pedig itt soha nem használtak ragasztót, sem cementet.

Jobban szemügyre veszem a rajzolatot. Kettős spirál, szorosan összefonódva. Két ellenkező irányban csavart ág, kergetve egymást, de soha el nem érve. Még a kiindulási pontokban sem, holott azok azonosak. A végtelen egyik titka – a szokványos utakon járva bármilyen közel lehet kerülni a végső célállomáshoz, vagy a kiindulási ponthoz, de egyiket sem lehet sem elérni, sem akár megérinteni. A semleges nulla egyszerűen nem létezik, ez az emberek absztrakt találománya. A matematika csak közelítő képet fest a valóságról – a fókusz élesíthető, bármilyen fokozatig, de maga a festmény attól még homályos marad.

Tudom, hogy mit kell keresnem. És azt is, mi van az ábrán. Benne volt a levélben a sorok között – Zzarng kiolvasta számomra, neki nem okozott gondot. Jó kis avatár lehetek – az utolsó, aki eszembe jut, mint lehetséges segítő, a saját istenségem...

A Sötét Inkvizíció másfajta szimbolikát használ, mint az Aranykör, lényegében ugyanannak a leírására. Ez a Sokszirmú Napvirág eltérő síkú metszete. Itt nincsenek jelölve a befolyási övezetek. Viszont jelezték a dinamikus forgást – semmi sem áll soha egy helyben. Kivéve két pontot – azokat, amelyek körül az egész tekeredik. A kép borzasztóan csalóka – lapos felületen próbálja ábrázolni a negyvenkét vetületet. A különböző látószögeket a színek jelképezik, sajátos logika szerint elrendezve. Megnézem a köveket az asztalon. Elméletileg két olyan darabnak is ott kell lennie, amelyek nagyon hasonlítanak egymásra. De csak egy olyat látok. Szóval rejtvényt játszunk.

– Nem tudod kirakni.

Meglepetéssel vegyes tisztelettel bámul.

– És ugyan miért nem? Hisz ott van rengetegféle színárnyalat. Csak meg kell találni a két megfelelőt. Valószínűleg nem teljesen egyforma a méretük, csak ez nem látszik szabad szemmel. Ha lenne nagyítóm...

Félbeszakítom. Miért néz madárnak? A szeme elárulja – pontosan tudja, mi vagyok. És azt is, kicsoda ő maga.

– Nem. Az én látásomat nem csapná be. De szerintem a tiédet sem. Más a gond.

– Fogalmam nincs, miről beszélsz. Itt félhomály van, nem szabad erősebb fényt gyűjtani – kifakítaná a falakat. Csak tizedmilliméternyi eltérés, és...

– Nagyon is jól tudod, miről beszélek. Arra a fényre egyikünknek sincs szüksége. A mozaikot nem a fizika törvényei tartják össze, hanem a saját innenső harmóniája. Ha megvan a kép belső összhangja, nem esik szét, sőt, semmilyen hagyományos módon nem is bírná szétvakarni.

Tűnődve rám néz.

– És most mit csináljak veled, vámpírúr? Mindenkinek ilyen könnyen felfeded magad?

Ferdén elmosolyodom.

– Képzeld, igen. Amikor emberek között járkálok, nyíltan vámpírnak valom magam. Néha az igazság legjobb elfedése a leplezetlen kimondás. Úgysem hiszi el senki. Pláne hogy Drakula filmekben és egyéb elvont horrorokon nevelkedtek. Ezért úgy képzelik, hogy a napfény meg kell égesen, és hogy koporsóban kell aludnom, szigorúan nappal. Na meg hogy hosszú szemfogaimnak kellene lenniük, és harapással tudnék vért szerezni.

– Tény, hogy nappal valóban jobban alszom – már amikor alszom egyáltalán. De ez egyéni hóbort. A Nap pedig az embereket is égeti, sokkal jobban, mint minket. Ha fizikai testet használunk, a mi bőrünk regenerálódik. Az embereké nem. Vagy sokkal lassabban.

– Persze.

Abbahagyja a komédiát.

– Mennyire érzed magad élőholtak?

– Semennyire. Mindent tudok csinálni, amit egy ember – enni, inni, akár még szeretkezni is. Csak gyorsabb vagyok, erősebb, jobb szerető, és mélyebb a tudásom. Más kérdés, hogy az élesebb érzékeim nem mindig tesznek nekem jó szolgálatot. Ha nem tompítom le őket mesterségesen, nem bírom a fűszeres ízeket, sem a tüzes italokat. Az éles fény vakít, ezért kénytelen vagyok fényvédő szemüveget viselni. Ők meg azt hiszik, rosszul látok, és még kevésbé hitelesnek veszik a „vámírmesét”. Röhög-nöm kell.

Persze nem szoktam semmit letompítani – a világ túl veszélyes hely, hogy félvakon és süketen járkáljak benne. Inkább fájjon, ettől félek a legkevésbé.

Bólint.

– Igen. Ronda hely. És az sosem ütött szöveget a fejedbe, hogy ti vámpírok mitől vagytok ennyire emberiek? Bár ez neked lehet, hogy inkább sér-tés. Sok társad véli úgy, hogy ti vagytok a magasabbrendű faj.

– Nem minden vérszívó a társam. És vannak ember és mágus barátaim is. Mert ti sem vagytok már egészen emberek. És te is ilyen könnyen feded fel magad mindenkinek?

Hümmög.

– Látom, lenne sok érdekes témánk. De nem biztos, hogy veled szeret-ném őket megvitatni. Volt kulcsod az ajtóhoz, rendben. Észrevetted a hi-ányzó követ is, szép. De ez még kevés a mozaik kirakásához. És ahhoz is, hogy megbízzak benned. Ha az vagy, akinek gondollak, mindig más-hogy nézel ki. Hogy mehetnék biztosra? Meg tudod nevezni a hiányzó darabot?

– Igen, Sergio atya. Miért kételkedsz benne? Hisz már találkoztunk, és te is tudod, hogy a külső sokszor inkább eltakar. A lényegét kell érezned. Arra nem emlékszem, hogy hívtak engem akkoriban, de...

– Ha megmondod a kő nevét, fel fogom frissíteni az emlékezetedet. Ha nem, semmi keresnivalód nincs itt. Még nincs.

Így már értem. Újra körbenézek a kápolnában. Igen. Solonak sokféle manifesztációja van, és nem mindegyik lenne idevaló. Például egészen abszurdan festene itt Thornbridge. Viszont egészen biztosan itt is jártam már, csak nem ezzel a tudattal. De valami halvány emlék... Mikor? Milyen céllal? Mi fűzhet engem ide? Nemsokára megtudom.

– Lunaumbra. Holdárnyékkő.

32. fejezet

Fekete fény

A szerzetes egy darabig merengve néz rám, majd átnyújt a tenyerén egy olyan mozaikdarabot, amely mindvégig a zsebében lapulhatott. Igen, ez az, felismerem. Majdnem olyan, mint az asztalon lévő. Mindkettő ónix, és mindkettő mélyfekete.

– Hát akkor tiéd lesz a megtiszteltetés. Teljesítsd be a művet.

Szépen hangzik. Csakhogy ez is egy próba, lefogadnám. Ahol kulcs van, ott van egy kapu is. És ez veszettül úgy néz ki, mint két kulcs. Kettős spirál a rajzon, két ellenkező irányba csavarodva. Vagyis két különböző irányba vezetve. Itt már magamra vagyok hagyatva, erről Wolf nem ejtett egy halvány utalást sem. Vagy mert úgy gondolta, még lesz ideje elrejtteni valahová a kód többi részét is. Vagy mert maga sem emlékezett, hogyan tovább. De az előbbi valószínűbb, mert ugye nem volt annyi eszem, hogy minden írott anyagát megmutassam Zzarngnak. Itt viszont már késő bána, a meglévő információ alapján kell döntenem, itt és most.

Akkor gondolkozzunk. Miről van tudomásom? Itt ez a kétirányúság, és mit is mondott Garth? Nem pontosan ezekkel a szavakkal, de a lényeg: két pólus létezik – az egyik a forrás, a másik a megsemmisülés. Két irány, két pólus. Az egyik a Terra Infinita, a másik a Semmi. A kapuk nem vezethetnek egyik helyre sem. De van itt még valami.

A semleges nulla a természetben nem létezik. A két ónixkő is pontosan ezt jelképezi. Éppen ebben a félhomályban látszik köztük a különbség, a halvány világosság kicsit másképp törik meg rajtuk. Az egyik visszfény alig észrevehetően kékes, a másik vöröses. Valójában mindkét kő éjfekete. Pozitív és negatív nulla. Napárnyék és Holdárnyék. A kékes a Lunaumbra.

Mit tudok még? A Terra Infinita egy szingularitási pont, a Semmi ezzel a logikával a másik. Tehát elképzelhető, hogy egyiket sem lehet elérni hagyományos térkapukon keresztül. Mint ahogy valóban nem. Hiába jártam az Infinitán és a Semmiben, nem tudok Álmodó kaput nyitni egyik felé sem. Elérni nem lehet, de végtelenül megközelíteni... És ott lesznek azok a létsíkok, amelyeket nem tud hová besorolni az Aranykör.

Már csak a megoldás van hátra. Wolf csupán a holdárnyékkövet említette, a másiknak a nevét sem ismerem pontosan. Annyi biztos, hogy kinézetre majdnem ugyanolyan. Hát akkor lássuk. Ha nem próbálom ki, sosem tudom meg. Na meg kétlem, hogy az inkvizítor hagyna ezek után csak úgy simán elmenni. És arra se vennék mérget, hogy köztünk én vagyok az

erősebb. Tehát először a vöröseit – ide, a vörös spektrumú spirál legvégére.

Halk kattanást hallok. A kő a helyén marad. Rápillantok Sergio atyára, de arca teljesen rezzenéstelen. Semmi támpontot nem akar adni. Jó. Most szinte biztosan létsíkot fogunk váltani. Vajon hogy hívják a célállomást? Terra Lunaumbra? Nem lepődnék meg, ha valóban így lenne. Szóval vendégségbe megyek a Sötét Inkvizícióhoz. Hát ezzel sem dicsekedhet akárki.

Beillesztem a helyére a holdárnyékkövet is. A mozaik megelevenedik, és vakító fény csap a szemembe. Nem látok... fekete fény...

.....

Hangok valahonnan a háttérből.

– Fekete térkapuk. Csak mi használjuk. Elszokott tőlük. De kizárt, hogy komoly baja esett volna. A transzcendencia fénye sokakat megtréfál.

A szemem előtt kezd kiélesedni a kép. Egy kereveten fekszem, a mennyezet felettem tömör kő, valószínűleg gránit. Díszítés nem sok van. Elfordítom a fejem a beszélgetés irányába. Sergio atyát látom beszélgetni egy másik inkvizítorral. Az utóbbi lehet a magasabb rangú. Nem a ruházataiból ítélve, mert az teljesen egyforma mindkettőn. Csak az egész modora és kisugárzása ezt sugalmazza. Mulatságos – az Álmodók Rendjében sincsenek hivatalos rangok, csak mindenki tudja, nagyjából hová tartozik, és meddig mehet el. Ha a Rend ellenpólusa a Sötét Inkvizíció, akkor egyáltalán nem lenne meglepő, ha hasonlóan szerveződnének.

Ők is észreveszik, hogy eszméletemnél vagyok, és várakozóan néznek rám. Felülök. Teljesen jól érzem magam, csak a szemem káprázik még egy kicsit, de az is múlóban van.

A másik pap odajön hozzám. Kicsit magasabb Sergionál, haja sötét-szőke, rendezett. A szeme színe mélybarna, majdnem fekete. Stílusos.

– Üdvözöllek a Terra Lunaumbrán. Ide nagyon nehéz bárkinek önszántából eljutni, és még nehezebb innen önkényesen távozni.

Tehát a hely nevét eltaláltam. Zseniális. Vagy ami inkább hihető, valahol volt egy emlékfoszlány.

– Fogoly vagytok? Solot nem lehet foglyul ejteni.

Az inkvizítorok összenéznek. Végül a magasabbik válaszol, lassan megválogatva a szavait.

– Nem, nem vagy fogoly. Semmit nem érnél nekünk egy kötömlöcbe zárva.

Mondanék valamit, de a lelki szemem előtt megjelenik Robert Gorn alakja, ahogy utánam kiált: „...a temetők tele vannak hősökkel!” Hallgatni arany.

Az inkvizítor odahúz egy sámlit az ágy mellé, és leül velem szemben.

– Az Aranykör elmondta neked, minek vagy a megtestesülése, és még sok más egyebet is becses személyeddal kapcsolatban. De azt is elárulták, hogy miért az a neved, ami?

Felidézek mindent, amit bárkitől is hallottam Solo természetéről. Sok hasznos részlet, és még több fehér folt. A nevemről tényleg nem beszélt érdemben senki. Sokáig azt hittem, hogy azért hívnak így, mert örök egyedüllétre vagyok kárhoztatva, de ez nem igaz. Többször van társam, mint ahányszor nincs.

– Nem. Talán ők sem tudják.

– Persze, hogy nem tudják. Ahhoz, hogy rendelkezzenek ezzel a tudással, állandó párbeszédet kellene folytatniuk velünk. Csakhogy ehhez sem az Aranykörben, sem az Inkvizícióban nincs meg az akarat. Ők abban hisznek, hogy a mágia hatalma mindenható, holott a valóságnak ez csak az egyik szelete. Nem jelentéktelen, de nem is mindenre kiterjedő. Túlzott elharapózása pedig egyenesen káros. Ugyanis bizonyos szint felett könnyű megoldást kínál a legtöbb problémára. Csakúgy, mint a technológia.

– És ti valamiféle egyensúlyban próbáljátok ezeket tartani? De hisz az Egyensúly nem létezik.

Kissé ingerülten leint.

– Ezt ugyanolyan jól tudjuk, mint azok a beképzelt Terra Infinitások. Mágus köztünk is akad, szép számmal. Nem a mondabeli Egyensúly fenntartása a lényeg, hanem a sokszínűség. A skálának mindig teljesnek kell lennie. Sokat jártál a Földi létsíkokon, ugye? Tudod, hogy a huszonegyedik század fiataljai képtelenek nemhogy fejben kalkulálni, hanem megjegyezni a legegyszerűbb számokat is? Mennyi a pi közelítő értéke azon a létsíkon, ahol Solo Wolf időzött előszeretettel?

Mert azt ugye nem kell magyaráznom, hogy ezek az „állandók” mások minden egyes létsíkhalmazban? Álmodó papnak tisztában kell ezzel lennie.

Elkezdem sorolni a számokat:

– 3,14159265358...

– Elég! Te tudod. Valamikor megtanultad, és az érzelmi töltésektől mentes adatokat nem törli a Felejtés Itala, még ha hordószámra innád is. De az emberek nem. Minek? Ott van a gépek memóriájában.

Vagy láttál már magasrangú mágust gyufával tüzet gyújtani?

A Sors iróniája, de láttam. Kész katasztrófa. Az inkvizítor folytatja:

– Igazából az lenne az ideális, ha az Aranykörrel nem szemben állnánk, hanem mindenben együttműködnénk. Ami meddő remény, a túl sok egymást keresztező egyéni hatalmi érdek és ambíció miatt. Az egészben a legszebb vicc, hogy minden ilyen törekvés nem irányul másra, mint a világ megszépítésére. Az Aranykörben is, és nálunk is teljesen értéktelenek az anyagi javak. Egyszerűen annál az oknál fogva, mert nincs az a kívánság, amit ne tudnánk teljesíteni, ha valaki csupán a gazdagságban és az élvezetekben óhajt tobzódni. Így ott vannak a szebbnél szebb ideák és elképzelések, amelyek között nincs két egyforma. Amiből kifolyólag egyik sem valósul meg soha, vagy ha igen, akkor csak önmaga szánalmas paródiájaként.

Feláll.

– Na jó, hagylak egy kicsit pihenni, ez így túl tömény. Ha szükséged van bármire, Sergio atya a szolgálatodra áll.

– Miért ez a kiemelt figyelem?

– Nem jöttél még rá? Egyetlen egy entitás létezik az összes közül, amely úgy képes manifesztálódni, hogy tagja mind az Álmodók Rendjének, mind a Sötét Inkvizíciónak. Egyetlen egy, amely mágikus védelem nélkül is átmehet a fekete térkapukon a vörös és a kék irányba is úgy, hogy a manifesztációt nem öli meg a fekete fény. Ezt mellesleg tudja a Nekromanta is, aki miatt felkerestél minket – figyeltünk téged, tudomásunk van a küldetésedről.

A neved valódi jelentése: Solo, az Egyetlen. Az egyetlen kapocs.

33. fejezet

Osztás nullával

– Tudjuk, hogyan írja fel az Univerzum Egyenletét az Aranykör. Negyvenkettő végtelenszer hatványozva negyvenkettővel. Ez valóban elég jól megfogja a Világegyetem tagolódási szerkezetét. De létezik egy másik képlet is. Sokkal egyszerűbb: a nullával osztott nulla.

Sergio atya mindezt közben mondja el, ahogy lassan körbejárok a templomban. Ez ismét fekete humor, többszörösen is. A Földön létezett egy ismert poén, miszerint a Világot teremtő isten nullával osztott. Az istentől eltekintve ezek szerint tényleg igaz. Újabb példája annak, hogy a zseniális gondolatok sokszor tréfaként jönnek a világra. Míg egyszer valaki komolyan nem veszi, és nem néz utána.

A szerzetes megigazgatja a gyertyákat, kicseréli a csonkig égetteket, és folytatja a nekem szánt előadást.

– Ezt egyébként te mind valamikor tudtad. Megígértem neked, hogy elárulom, hogy hívtak téged akkoriban. Solo Aquilus. Természetesen ezt a nevedet is te találtad ki. Nem nehéz rájönni, mihez társítva. A köreinkben papi rangod volt neked is, Aquilus atya. Tulajdonképpen most is használhatod köztünk ezt a nevet, legalább olyan jól illik hozzád, mint az Icewind. És a rangodat se vonta vissza soha senki. Mivel te vagy az egyetlen kapocs, a választás a józan ész halvány visszfénye és a totális örület között, vártunk rád. Sejtettük, hogy egyszer újra megjelenysz, de előbb ismét ahhoz hasonlóan kellett manifesztálnod magad, mint ahogy akkoriban. Csak így tudjuk visszaadni neked mindazt a tudást, amivel rendelkezünk, és csak így vagy képes átérezni a céljainkat. Vagy legalább tiszteletet érezni irántuk.

Ízelgetem a nevet. Solo Icewind Aquilus... A sötétből érkező jeges szél... Eszembe jut, hogyan csináltuk ki Viviennel azt a tökkelütött marhát, akinek a szíve vére kellett a mágikus kardom megalkotásához. A többi epizód is, amikor jeges széllekéssel léptem be a képbe. Igen, mindig sötétebb is lett egy kicsit. Biztos maradt bennem valami Aquilus atyából. Újabb kaland. Újabb ígézet. Vagy újabb káprázat, ahogy tetszik.

– Hogy felejtettem el titeket?

A pap abbahagyja a gyertyák rendezgetését.

– Hát hogy? A szokásos módon. Solo egyik manifesztációja sem vetette meg a vonzó nőket. Főleg akkor nem, ha életveszélyesek. És mi nemcsak emberekkel tartottunk kapcsolatot, és nemcsak a földi létsíkokon voltunk jelen. Még csak igazi inkvizíció sem vagyunk, csak azért vettük fel

ezt a nevet, mert nagyon sok világban léteznek hasonló hangzású szervezetek, főleg az akkor és ott domináló hit védelmére felesküdvé. Vagy inkább a hozzá kapcsolódó hatalom vallási segítséggel való megtartására.

Jól belegondolva valóban. Rengeteg intergalaktikus világban ténykednek ilyen rendfenntartó erőszakgépezetek. Nehéz eldönteni, hogy a jellegük vallási vagy inkább katonai, annyira vékony a határvonal. A Sötét Birodalomban ott vannak Eternity inkvizítor-papjai. Van olyan létsík is, ahol az inkvizítorok tulajdonképpen igazságot szolgáló paplovagok, az igazság sajátos értelmezésével. A földi létsíkok pedig teljesen adottak voltak az ott egykor dívó boszorkányégetéssel. Egyik helyen sem volt tanácsos túl közel kerülni ezekhez a bájos társaságokhoz. Így, ha a Sötét Inkvizícióról ki is szivárgott valami információ foszlány, aki véletlenül meghallotta, nagyon meggondolta, hogy mennyire érdemes megtartani azt az emlékezetében.

– Hogy jönnek ide a nők?

– Rátapintottál a lényegre. Sehogy se kellene. Csakhogy nekünk vannak papnőink is. A te ügyedről annyit tudunk, hogy Carmen nővérnek hívták, és emberi mércével nagyon szép lehetett, ha valakit nem zavartak a sötét elfekre jellemző hegyes fülek és a szürkés bőrszín. Vagy talán most is szép nő, a saját létsíkján. Nem néztünk utána, mi lett a vége. Ott kialakult egy kisebb háború, amelyhez szigorúan véve nem volt túl sok közünk. De Solo...

– ...cselekedhet irracionálisan is.

– A számból vetted ki a szót. Bár nem egészen így akartam fogalmazni.

Könnyű kitalálni, hogy. Ostobán. Látszólag. Mint Wolf a halandó lánynyal. A romantika nálam többnyire csak álca, de a derék Sergio atya honnan is tudná ezt. Pedig olyannyira jó álarc, hogy sok esetben saját magát is sikerül megtévesztenem. De inkább nem kommentálok.

– Szóval a lány bajba került, de nem a mi dolgainkból kifolyólag. Valami családi viszály, ez elég gyakori ennél a fajtánál. Kértél tőlünk segítséget, de nem kaptál. Gyanúm szerint az Álmodók Rendjénél is megfordultál, de feltehetőleg éppen ott sem lelkesedett be kellően senki. És akkor mit tesz Solo – megszegi az összes létező szabályt, és közvetlenül fordul a hadseregünkhöz.

– Van hadseregetek? A Semmi Harcosai?

Furcsán néz rám.

– Eszedbe jutott? Nem hittem volna.

Rázom a fejem.

– Nem. Csak eléggé perverz helyzet, amikor létezik egy kultusz, papok nélkül. És ugyanakkor a Sötét Inkvizíció, katonák nélkül. Ráadásul a sejtésem szerint Terra Lunaumbra csak egy köpésnyire van a Semmitől. De

nem csúszik felé, mert ezek szerint itt is létezik egy stabil létsík övezet. Pont ezeket kellene felderítenem, mert a negyvenkettes képlete nem ad választ arra, hogy a kérdéses helyek egyáltalán hogyan maradhatnak huzamosan fenn.

– Hogy is adhatna? De a nullával osztott nulla igen.

.....

Ismét végigfekszem a kereveten. Sergio atya jó éjt kívánt, és elnézést kért a szegényes berendezésért. Hát igen, ez teljesen eltérő mentalitás, mint a Terra Infinitán. A fényűzés világi hívság, az élvhajászat a tehetség elpazarlása.

Még egyszer végiggondolom az elhangzottakat és megpróbálom rendszerezni a fejemben. A nulla per nulla képletben az a szép, hogy kihozhat bármilyen értéket. Abszolút nulla nem létezik, tehát két végtelenül kis számot osztunk egymással. Ezek lehetnek egyaránt pozitívak, vagy negatívak. De lehetnek olyan végtelenül kicsik is, ahol az előjel már nem értelmezhető. A végeredmény bármilyen értéket felvehet – tulajdonképpen a 0/0 a Káosz Alaptörvényének matematikai kifejezése. Bármí megtörténhet. A negyvenkettes számlálót ez nyilván nem szünteti meg. Csak olyan érdekességeket hoz be, hogy ha figyelembe vesszük a meghatározhatatlan előjelű nullákat is, akkor kilenc lehetséges kombinációt kapunk, ami elvileg megfelel a tér – kettős hipertér modellnek.

Eszembe jut az egyik kihallgatott beszélgetés a Terra Infinita pókerszobájában. Ott Garth vagy a társalgópartnere 64 dimenziós térről beszélt. Már értem, hogy jöhet ki ez a szám. Alapvetően négy minőségileg eltérő kombináció lehetséges: azonos előjelű nullák, ellenkező előjelű nullák, fluktuáló nulla egy határozott előjelűvel – itt mindegy a plusz vagy mínusz, és végül két fluktuáló nulla.

Ha mindez térben és kétféle hipertérben is létezhet, akkor a 64 a négy a harmadik hatványon. A szingularitási pontok valószínűleg a nem fluktuáló nullák osztásának szélsőséges eredményei, és pontosan meghatározható az előjelük. Ettől lesz a fekete térkapukon feléjük vezető transzcendentális fény árnyalata vörösés vagy kékes. Nem szaporodhatnak, és nem ágazhatnak el, mert képletük azonos magával az Univerzuméval – végtelen a végtelen hatványon, csak negyvenkettes tagolódás nélkül, amely a szaporodás elindítója.

A második hipertér viszont nem antivilág, hanem csak tükörképe az elsőnek. A $+-$ és $-+$ esetében ez teljesen egyértelműen látszik is. A $++$ és $--$ látszólag azonosak a saját tükörképeikkel, de valójában nem, mert egyetlen végtelen kicsi egység sem egyezik meg soha pontosan egy má-

sik végtelen kicsi egységgel. Nevezzük át a tükörképet árnyak. Már meg is kaptuk eredményül az Árnyékvilágot. Ha eltekintünk a létezésétől, még mindig 16 dimenziósnak tűnik a tér, csak hogy ez is rossz logika. Ugyanis a tér és a hipertér nem sokszorozza egymást, hanem kapcsolódnak egymásba. Hol?

Csak egy helyen lehetséges – amely tényleg azonos a kettőben. Vagyis a két fluktuáló nulla osztásánál. Onnan két irány vezet a negatív és pozitív létsíkhalmazok felé, és mindkettőben három lényegesen különböző pont található. Ez így összesen $3 \times 2 + 1 = 7$. Három-három dimenzió a térben és a hipertérben, ez hat. $6 \times 7 = 42$, így válik eggyé a két képlet. De csak a Sötét Inkvizíció által használt felírása mutatja meg a különleges helyet, ahol lehetségesek bármilyen anomáliák – a fluktuáló nullák világát. Itt létezhetnek azok a stabil létsíkok, amelyeknél nem határozható meg pontosan, hogy a léthez, vagy a nemléthez állnak-e közelebb. Ezért nem csúsznak el sehol, és ezért nem szaporodnak azok sem.

Jó bonyolult gondolatmenet... észre se veszem, hogy elszenderülök...

.....

...álom...

Villámlik. Gyorsan megyek egy kihalt városszéli úton. Az eget eltakarják a sötét fellegek. Bármelyik pillanatban kitörhet a vihar. A levegő fülledt és nyomasztó. Az utca túlfelén vár egy férfi. Az övében kard, csak a markolatát látom, de annak alapján leginkább katanának nézem. Rám vár. Azért, hogy megöljön. Vagy mert rájött, hogy én fogom megölni őt, és nincs hová futnia.

Mennydörög.

A Szívkereső előbukkan a hosszú köpenyem alól, teátrális mozdulattal. Lépéseim felgyorsulnak. Jeges szellőkés. Ajkaimon gyilkos mosoly. Ez is azt hiszi, hogy van ellenem esélye. Nevetséges. De legalább nem mészárlás lesz, hiszen nem védtelen. Formailag.

Női sikoly. Honnan? Zsarnok segítsen, a férfi mellett ott áll egy fiatal lány. A közeli fa mögött volt, ezért nem vettem észre eddig. Látom, hogy teljesen összezavarodott. A férfitől legalább annyira fél, mint tőlem. Lábai mintha a földbe gyökereztek volna. Menekülnie kellene, nagyon gyorsan. De fennhangon már nem mondhatom ki. Hiszen figyelmeztettem, hogy ne legyen itt... Még nem késő, csak kapjam el a tekintetét. A férfi lassú moz-

dulattal kihúzza a kardot, fém csikorog a fémen. Sokágú villám csap le valahol egészen közel. Újabb fülrepezető mennydörgés. Nehéz esőcseppek kezdenek hullani az égből.

A lány szeme egyikünkről a másikra ugrál, de véletlenül sem találkozik a pillantásunk. Nem tudok neki mentális parancsot kiadni, ó egek! Széles ívben megszuhintom a Szívkeresőt, a közeli bokorról szétfröccsennek a borotvaéles penge által lenyisszantott ágak és levelek. Térj már észhez, te bolond! Még tizenöt méter. Tizenöt másodperc az életedből. Aztán valamelyik fegyver eltalál. Ott állsz a kard ívében, te ostoba! A hajához nyúl, és kihúz belőle valamit. Haja szétbomlik. Ez kiáll ellenem egy darab hajtűvel... és még csak nem is ellenségem... ahhoz sokkal, de sokkal erősebbnek kellene lennie...

Nem fordulhatok vissza. Még négy másodperc, és a földre fröccsen a vére. A férfi védekező helyzetet vesz fel, előretartva a katanáját. A lány is sután kinyújtja a kezét, benne a rögtönzött béna fegyverével. Keze-lába reszket, a tű hegye vitustáncot jár. A köpeny lerepül a vállamról, és egy mozdulattal elrugaszkodom a földtől. Így öltem isteneket. Nem vágok, szúrok, hogy ne találjam el a lányt. De a katana rossz irányba mozdul...

A lányra rávetődik egy alak, akinek nem látom tisztán a körvonalait, és a földre teperi, ki a másik penge hatóköréből. Bárki is legyen, egy töredékmásodperc alatt elönt a hála...

...felébredek.

.....

A fekhelyem szélén egy nő ül, csuklyás köntösben. Amikor észreveszi, hogy ébren vagyok, félrehúzza a csuklyát, felfedve a szürkés színű, de nem ősz haját. Arcán tetoválások, ember nőnek nem állnának jól. De ő sötét elf, rögtön látom a hegyes füleiből és a hajához illő bőrszínből. Szeme fekete, bőre bársonysima. Önkéntelenül kinyújtom a kezem, hogy megfogjam az övét. Nem ellenkezik. Most valamit éreznem kellene, az érintéstől elevenednek fel az emlékek.

Semmi. Akkor tényleg nagy szerelem lehetett – a Felejtés Itala kitörölte nyom nélkül. És ismét az lesz, mert a nő gyönyörű. Jó pár száz év telt el, de az elfek egyébként is lassan öregszenek. Ha pedig ő is gyakorol valamiféle mágiát...

– Carmen?..

A nő az ajkához teszi az ujját.

– Sss...

Hagyja a köntösét leesni a válláról, és becsusszan mellém az ágyba...
beszélni felesleges...

34. fejezet

Camilla-Blanca

– Ha kiheverted...

– Mit?

Elneveti magát. Már fel van öltözve, és menni készül.

– Jó, fogjuk rá, hogy nem vagy fáradt. Én azonban rendbe szeretném még magam hozni. Meg alapvetően nem azért küldtek, hogy szórakoztassalak, az hirtelen jött ötlet volt. Sokat hallottam rólad, és kíváncsi lettem.

Felülök, mert nem értek valamit.

– Kíváncsi? Mire? Hogy Soloban még mindig van-e szusz? A Felejtés Itala miatt nem emlékszem sok mindenre, de éppen ez igazolja, hogy eléggé közeli barátok voltunk.

Arról inkább nem teszek említést, hogy most nagyon kiábrándított. Mert ezek szerint küldték. És kíváncsiságból közeledett újra hozzám. Nem pedig, mert ő emlékezne bármire. Biztosan nem is volt jelentősége. Én szerelmes lehettem, mint egy számár, belemásztam miatta egy klánháborúba, amelyet minden jel szerint nem is éltem túl – szokásosan halálos játszma – ő pedig csak úgy gondolta, miért ne szórakozzon. Úgyis kéznél vagyok éppen, élünk az alkalommal. A vámpírlordok nem mindennapi szeretők, különleges élmény. Legközelebb pénzt is szedek.

Egyszerűen elképesztő, hogy a nők néha képesek futólag olyat beszélni, ami egy töredékmásodperc alatt lerombolja az egész róluk alkotott romantikus képet. De úgy, hogy az már nemcsak azon a létsíkon helyreállíthatatlan, hanem felér egy infernális átokkal. Émelyítő, amikor a bőrdet viszed a vásárra valakiért, ő meg úgy tekint rád, mint egy szórakoztató játékmackóra, semmi többre. Aki alkalomadtán hasznosítható másra is, ha éppen jó helyen van jó időben.

Gyanús, hogy a szemem átvált vérvörösre. A mosoly mindenesetre lehervad a nő arcáról. Egy dacos mozdulattal félresöpri az arcába belelógó hajtincset, majd újra megszólal.

– Szóval, kedves vámpírúram. Azt hiszem, ideje bemutatkoznom, a további félreértések elkerülése végett. A nevem Camilla-Blanca, és fogalmam sincs, miért engem választottak ki arra a célra, hogy pesztráljak egy makrancos hímet.

Na ez már sok. Fogsz te még nekem kegyelemért könyörögni. Támadok.

takezes harcra. Ja, a kérdésre válaszolva – külsőleg hasonlítasz Carmenre.

– Annak is hitt.

– Te meg ki is használtad.

A lány hangja ismét indulatossá válik:

– Hé, mi lenne, ha kevesebbet törődnének az erkölcsimmel?

– Na de papnő...

Általános röhögés. Legalább három férfi van jelen. Lopva odapislantok.

Camilla toppan egyet a lábával.

– Jó, kiképzem ezt az öntelt rakás szerencsétlenséget. Majd szóljatok, ha már tud járni.

Sarkon fordul, és elmegy. A többiek még megeresztenek utána egypár füttyöt, de végül békén hagyják.

Azért jó kis benyomást tehettem rá. Azt hiszem, gyorsan kell tanulnom. Ennél azért jobb vagyok. És nagyon csalódnék, ha ma éjjel egyedül kéne aludnom.

A többiek folytatják:

– Az elméleti felkészítést maga a Főinkvizítor vállalta be. Nem mindennapi tisztesség, de Solo küldetése sem az. És számunkra legalább annyira értékesek lehetnek az általa szerzett információk, mint az Aranykör részére. Sergio, megnéznéd, milyen állapotban van? Tényleg meg kellene itatni, attól egykettőre rendbe jön.

35. fejezet

Kiképzés

– Na jó, kezdjük az alapoknál. Lássuk a felszerelésed.

Kritikusan végigmustrál.

– Ezt a hosszú köpenyt felejtse el. Pont a legrosszabb pillanatban fogja majd a mozgásodat akadályozni.

Engedelmesen leveszem. Camilla körbejár.

– Hm. Fodros selyeming.

– Csak a stílus kedvéért, – szabadkozom. – Vámpírlord lennék, mégis-csak.

Az elf lány megvetően megrántja a vállát.

– Hát persze. Mennyire vagy immúnis a tűzre? Csak mert a Pokolban találkozhatsz tűzmágiával. Szóval minden csicsás göncöt le, és helyette cserzett bőrszerelést, tetőtől talpig. A karok és a lábszárak maradjanak szabadon, és kelleni fognak térd- és könyökvédők is. A gyakorláshoz sima bőr legyen itt is, de később vasalt tüskésre cseréljük. A kezedre kívágot ujjú kesztyűt adunk majd, az visszafelé legyen tüskés, majd megmutatom, mire jó. Most nem fontos.

Elintézem az átöltözést egy egyszerű varázslattal. A lány elismerően bólint.

– Ó, vérmágus! Fekete a kedvenc színed?

– Az egyik. De a te hajad színe is tetszik.

Ironikusan mosolyog.

– Ha akarod, ma éjjel is átjöhetek. Feltéve, hogy leszel még olyan állapotban. Bár ti vámpírok gyorsan regenerálódtok. Nna, lássuk a lábbelit. Puha bőrcsizma... igen, az a legjobb. Elég könnyű? Rendben, ez maradjon. Egyes harcosok esküsznek arra, hogy jobb mezítláb küzdeni, de ez egyszerűen nem igaz. Eltereli a figyelmet. Próbálg megrúgni.

Szinte azonnal a földön találom magam. Camilla nevet.

– Gyakorlatilag hozzád se nyúltam. Kibillentél az egyensúlyodból, bajnokom.

Hogy lehet ilyen szép?

.....

Hihetetlen, de lihegek. A sötét elf harcművésznő végre megkönyörül rajtam.

– Na jó, ennyi elég ma délelőttre. A mozgásod darabos és csiszolatlan, de kezdetnek megteszi. Most ismételd el, mit tanultál.

Lehuppanok egy körre. Izzadni nem izzadok, hála a Tonytól egykor átvett módszernek, és a lihegés is csak egy idejétmúlt reflex. Nincs szükségem levegőre, csak a fáradtság váltja ki belőlem. Pedig én, Solo Icewind, soha nem is voltam ember. Ez Wolf emléki reakciója.

– Alapelv egy: a stabil állás fontosabb az azonnali támadásnál. De hogy tudsz gyorsabb lenni egy vámpírnál?

– Sosem hallottál sámáni mágiáról?

Minden a helyére zökken.

– A tetoválásaid...

– Valamelyik csak dísz. De nem mindegyik.

Belenézek a szemébe. Nagy és tengerkék.

– És a vámpírtekintetre is immúnis vagy.

– Hogyne. Meg minden másfajta mentális befolyásra is, ha éppen tudni akarod.

– Carmen nővér is így nézett ki valahogy?

A lány odébbbrúg a csizmája hegyével egy kavicsot.

– Talán most is így néz ki. De miért törödsz te vele? Nem vagyok elég jó az ágyban?

Szórakozottan tanulmányoz valamit a földön. Várok. Valamiért az az érzésem támad, hogy nagyon megsérteném, ha tovább kérdezősködnék. Végül felnéz, de még mindig nem szól semmit.

– Camilla...

– Neked Camilla-Blanca tisztelendő anyja, a Sötét Inkvizíció Tizenhetedik Mestere.

Tekintete átvált mélykékre. Felállok.

– Beléd tudnék szeretni, Camilla-Blanca tisztelendő anyja.

Most a Terra Lunaumbra sötét egén örökké tündöklő Holdra fordítja a gyönyörű szemét, mintha tűnődne valamin. Majd ismét felém néz.

– Tudod, ez nem hangzott valami jól. Fikarcnyit sem érdekel, mit tehetnél, de úgysem teszed meg soha. Itt maradsz két-három hétig, mert ennyi időre szól a neked összeállított műsor. Aztán elmész, és elfelejted még azt is, hogy hívtak engem, és ki tanított meg úgy harcolni, hogy vissza is térhess onnan, ahová készülsz. Legközelebb ne feltételes módban fogalmazz, ha mondani akarsz nekem bármit. Vagy inkább csak hallgass, az sokszor okosabb. Délután háromkor találkozunk, a templom órája szerint.

Hátat fordít, és elindul.

– Camilla!

Megáll, és hátranéz a válla felett.

– Mit akarsz még?

– Bocsáss meg. Azt hittem, közömbös vagyok neked.

Elfordítja a fejét, majd ismét felém tekint.

– Talán így is van. De ez akkor sem esett jól. És egy valamire nagyon kíváncsi lennék ezek után.

– Mire?

– Meghalnál-e értem.

Tanácsstalanul állok. Miért ez a kérdés?

Keserűen elmosolyodik:

– Carmen nővérért meghaltál.

Tehát igaz.

Elfordul, és meggyorsítja a lépteit.

.....

– Alapelv kettő: az a beállítás nem ér semmit, amely nyilvánvalóvá teszi, honnan akarsz támadni. Figyelj ide egy kicsit.

Enyhén behajlított lábakra áll, féltérpeszben előre. Keze hullámszik a levegőben.

– Innen huszonhétféleképpen kezdeményezhetek, ebből három kombináció halálos technika. Ha bejön. Hogy melyiket választom konkrétan, nem múlik máson, mint hogy te merre mozdulsz, és hol nyitsz sebezhető pontot. És most játszunk egy játékot. Csinálj, amit jónak látsz. Támadhatsz, állhatsz egy helyben, próbálhatsz kitérni. Rajta!

Óvatosan áthelyezem a testsúlyom. Már is a földön vagyok, kirúgta alólam a lábamat.

– Technika egy. Amikor helyzetet változtatasz, akkor vagy a legsebezhetőbb, ha nem vigyázol folyamatosan az egyensúlyodra. Be fogom mutatni neked mind a huszonhét módszert. Úgyis meg fogod enni mind. A gyilkos ütések tompítva kapod, de nem ígérem, hogy nem fog fájni.

.....

Minden tagom sajog. Teljesen le vagyok alázva. A lány borzalmasan hatékony, egyetlen egyszer sem sikerült megütnöm. Ő viszont szinte agyoncsépett.

Gúnyosan néz rám.

– Na, akkor átjöjnek az éjjel? Vagy inkább pihennél?

Kuncog, nem minden él nélkül.

– Camilla...

– Igen, bajnokom. Hallgatlak. Észrevételek, javaslatok?

Nem kíváncsi a válaszomra. Letörli a homlokáról az izzadságot, és elindul a templom felé, anélkül hogy rám nézne.

– Holnap megmutatom, hogy kell ezeket kivédeni. Bár úgy is el fogod szűrni. Nem is tudom, minek vesződöm veled. De a parancs az parancs. Reggel kilenckor találkozunk ugyanitt.

– Camilla-Blanca tisztelendő anyja...

Erre már megtorpan. Lassan hátrafordul.

– Ha mondani akarsz valamit, gyorsan nyögd ki. Nem te vagy az egyetlen gondom, tudod.

– Engedélyt kérek a feltételes mód használatára.

– Ó! Solo engedélyt kér! Mióta vetted fel ezt a szokást?

Dühösnek kellene lennem, de a mélykék szeme megigéz.

– Igazad van. Nem kérek. Meghálnék érted. Ha előbb meg nem ölsz te magad. Akkor holnap kilenckor.

Sarkon fordulok, és faképnél hagyom.

.....

Azon az éjjelen egyáltalán nem nyílt alkalmam aludni.

36. fejezet

Végső Sötétség

– Tehát az alapokkal már tisztában vagy.

A hang valahonnan meghatározhatatlan helyről jön. Nem tudom, milyen tágas a terem, az akusztikája nem árul el semmit. Lehet ugyanúgy nyitott térség, mint egy közepes méretű szoba, hangvisszaverődést elnyelő falakkal. Fény egyáltalán nincs. Olyannyira, hogy a vámpírszemeim sem látnak semmit.

A beszélgetés kezdete sem akármilyen: se bemutatkozás, se egyéb bevezető. Rögtön bele a közepébe.

– Miért ezek a külsőségek?

– Furcsa kérdés Solo Aquilustól. De érthető Solo Icewindtől. Senkinek semmi köze ahhoz, hogy néz ki valójában a Sötét Inkvizíció Nagymestere. Lehetek ember, vagy lehetek valami egészen más is. Megtudni itt csak én akarhatok bármit. Bárki belépő pedig pontosan annyival több ismerettel távozik innen, mint amennyit szándékozok neki átadni. Ez nem nagyzási hóbort, hanem célszerűség diktálta rend.

– Olyan élőholt vagy, mint én?

– Válaszadás megtagadva.

A válaszadás megtagadása is egyfajta válasz. Tehát élőholt vagy. Csak gondolom nem vámpír, hanem élőholt mágus, vagy valami hasonló.

Halk nevetés.

– Igen, létezik nagyon beszédes hallgatás is, biztosan találkoztál ilyesmivel.

Ha tudná, hányszor. A halandók tipikus korlátoltsága. Nagyjából annyi értelme van, mint a homokba dugni a fejet. És ugyanannyi információt hordoz, mint a legőszintébb beismerő vallomás.

– Csakhogy ha valóban nem akarsz válaszolni valamire, könnyen megteheted. Lehet, hogy élőholt vagyok, és az is lehet, hogy nem. Minden eshetőség nyitva áll. Ki tudja, melyik az igaz? Ami viszont biztos: rosszul kérdeztél. Ahogy megfogalmaztad a mondanivalódat, akár felelhetek is rá. Mulattatsz, ezért meg is teszem. Nem.

– Élő ember vagy?

Észbe kapok. Ismét nem jó a kérdésfeltevés.

– Úgy értem, élő tudatos lény?

Ismét nevet.

– Sokat kell még tanulnod, Solo Icewind.

– Ezért vagyok itt, nem?

– Hát igen. Jó, legyen. Kicsit tanítok. Műsoron kívül is. Az első kérdésedre a válasz mindenképpen „nem”, mert a vámpírok nem élőholtak, hanem magas energiájú szellemlények. Tehát senki nem lehet olyan élőholt, mint te.

A második kérdésed pedig félig megválaszolhatatlan, félig értelmetlen. Halandótól elmegy, na de vámpírlordtól?

– Nem értem.

– Mit nevezel élőnek? Ugye, te sem tudnád pontosan meghatározni. A tudatosságomhoz pedig nem fér semmi kétség. Miért kérdezel olyat, amire ismered a választ?

Jó kis kioktatás. És nem szólhatok egy szót sem, mert az utolsó betűig igaz.

.....

– A lényegi különbég köztünk és az Aranykör között, hogy ők olyanok, mint a gyűjtögetők. Összeszednek minden tudásmorzsát az összes lehetséges forrásból. Ha éppen nincs ilyen alkalom, vagy nem férnek hozzá, teremtenek maguknak egyet. A te küldetésed is ilyen. Mivel a szervezetük nem hierarchikus, teljesen esetleges, melyik irányba fordul éppen a kutatás, ki fogja majd használni az eredményeit, ha egyáltalán lesznek ilyenek, és milyen célokra. Az egész elraktározzák, de bármifajta rendszer és összefüggő logika nélkül. Most éppen úgy adódik, hogy valamelyiküket különösen érdeklik az Üresség létsíkjai.

– Void?

– Igen, ez a neve földi angolon. Találkoztál már vele?

Abból ítélve, hogy Solo Voydenak kívánom majd magam szólíttatni, valószínűleg igen. Ami az esetlegességet illeti, a Sokszirmú Napvirágnál elég nehéz jobban kifejezni ezt a jelenséget.

– Azt hiszem. De nincsenek róla tudatos emlékeim.

– Jó, hát persze. Annyiszor váltottál személyiséget. Visszatérve az eredeti témánkra: a Sötét Inkvizíció időtlen idők óta ráhagyja a tudásgyűjtés feladatát az Aranykörre. Amit lehet, végeztess el az ellenfeleddel. Minek fárasztanád vele magad, ha úgy is szíves-örömetest megteszi neked.

Cinikus megjegyzés, és rendkívül pragmatikus. Kezdem sejteni, milyen lehetett Solo Aquilus jelleme – erősen machiavellista.

– Csakhogy ez olyan, mint a létező legbővebb enciklopédia betűrend nélkül. Az egész behajigálva egy szobába, és feltornyozva formátlan kupacokba. Lehet, hogy számtalan írás szól ugyanarról a témáról, más-más szemszögből megvilágítva azt, és természetesen eszerint más-más következtetésre is jutva. Senkinek nem tűnik fel, mert a nagyhatalmú má-

gusok nem együttműködnek, hanem rivalizálnak egymással. Valahol logikus is, mert a Fény eleve szubjektív, ugyanis van színe.

Eszembe jut a földi létsíkokon elkövetett egyik legnagyobb tudományos tévedés. Viszonylagosság elméletnek hívták, vagy valahogy hasonlóan. Azon a kísérleti megfigyelésen alapult, hogy a fény sebessége változatlan, függetlenül attól, hogy a sebességet mérő eszköz közben közeledett-e a fény forrásához, vagy távolódott tőle. Észrevették ugyan, hogy az észlelt fény színe megváltozott, miközben látszólag azonos sebességet mértek, de csak sok évvel később jutott eszébe valakinek, hogy a különböző spektrumú fény nem egyformán gyorsan terjed. Ő is végzett kísérleteket, és azok vissza is igazolták a feltevését. Tehát maga az alaptétel hibás volt, mert nem ugyanannak a fénynek a sebességét mérték eredetileg. Nem beszélve arról, hogy az a bizonyos elmélet semmiféle magyarázatot nem volt képes adni a valós egyidejűség jelenségére, és még számtalan egyéb sebből is vérzett, például nem volt összeegyeztethető a kvantummechanikával. De ez senkit nem érdekelt, és már-már vallási áhítattal fogadták el például az időt a tér negyedik dimenziójának. Holott nyilvánvaló nonszensz, mert az időnek saját dimenziói vannak, amelyeknek semmi közük nincs a térhez. Tényleg be van hajigálva a tudás egy rendezetlen fészerbe, ahonnan néha kivesz valaki egy neki tetsző könyvet, és azt kiáltja ki végső igazsággént. Holott „...nincs végső igazság, csak örökös ka-land...”

A Főinkvizítor közben folytatja:

– Mi aztán szépen felcsípegetjük a szétszórt tudásdarabokat, és amit tudunk, mozaikokba rendezünk. Minden ilyen mozaik összefüggő és harmonikus. Ez nem az elme harmoniája, mert minden gondolkodó szubjektív. Mint ahogy a különböző színű fény is más-más tulajdonságokkal rendelkezik.

Ezért minden pártatlan megállapítás csakis a Végső Sötétségben születethet. Mellesleg ezért választottuk székhelyünknek a Terra Lunaumbrát. Itt csak egy természetes fényforrás van, és ez a Hold koherens fényt sugároz. Csak egyféle frekvenciáját. Könnyű kizárni.

– Olyan, mint a lézerefény?

– Ennyire precíz lézertámpát nem tudnak készíteni sehol. Nem is lehet, mert az abszolút értékek csak a Voidon belül ölthetnek testet, a „valós” létsíkok mind közelítő és fluktuáló jelenségekre épülnek. Találós kérdés: szerinted miért?

– Mert a Void is a két fluktuáló nulla osztásából származik. A Void létsíkjai a két fluktuáció pont kioltja egymást, vagy legalábbis rezonanciában van. Tehát ezeket a világokat pontosan írja le a matematika, és nem

szaporodnak, mert itt nincs szerepe a véletlennek. Illetve csak annyi, amennyit behozunk kívülről. Ezek a rezgések viszont idővel kihunynak.

De miért nem vakultunk meg mind? A lézerfény végzetesen pusztító a szemre.

Ismét kuncogást hallok.

– Általános következtetéseket vonsz le részmegállapításokból. Attól, hogy a Földön valami így működik, nem biztos, hogy ez érvényes máshol is. Az Üresség világi önmagukban mind élettelenek, mi idegen testek vagyunk itt. Nincs szokványos kölcsönhatás.

– Ha ennyi mindent tudtok a Voidról, miért fontos nektek az utazásom?

Most csendes hűmmögés jön.

– Ennyi mindent... Emberi fogalmazás, vámpírlord. Mennyi mindent? Válaszoltam a kérdésedre?

Hányszor kell ma még rájönnöm, hogy annyi eszem van, mint egy birkának?

– Igen.

Felötlik bennem még valami.

– Te azért látsz ebben a sötét veremben?

Most elkacagja magát.

– Verem! Ha te is látnád!..

Hirtelen abbahagyja.

– A megvilágosodottak mind látnak. Ha a Fényt keresed, magadban keresd. Mert ami kívülről jön, az mind káprázat. Csak a belső Fényben láthatsz igazán. Akik elérték ezt a fokot, nincsenek túl sokan – ők a Sötét Inkvizíció Mesterei.

– Camilla...

Hamarabb beszélek, mint gondolkozom. Félbevágom a megkezdett mondatot. Amivel még rosszabb hatást érek el, mint ha rendesen befejeztem volna.

– Igen, ő is. Mellesleg azt mondja, gyorsan javul ugyan a küzdési technikád, de még messze állsz attól, hogy bármi esélyed lenne élve visszajönni. Ha nem ismerném őt annyira, még azt is hihetném, aggódik érted. Vagy nem ismerem eléggé?

Teljesen összezavart. Nem mondok semmit.

– Na ez a beszédes hallgatás. Többet árult el, mint ha órákig áradoztál volna a tanítómesternőd szépségéről. Különösen mert nem vigyázol az arcvonásaidra – tudat alatt úgy érzed, nem figyel senki. Látod, ezért is jó a Végső Sötétség. Abban semmi nem marad rejtve a Látók számára.

Ha élve jössz vissza, amire ezek szerint egyelőre nem nagyon építhetek, kívánhatsz majd tőlem is valamit. Van annyi hatalmam, mint a

Nekromantának, még ha más is a természete. A mai audiencia pedig befejezve. Még találkozunk, amikor szükségesnek tartom.

37. fejezet

A próbatétel

Ezt az éjszakát egyedül töltöttem, pedig az előző nappal nem történt semmi rendkívüli. Már lassan tíz napja gyakorlunk Camillával mindennap kétszer, és már nem is csúfol. Nincs miért. Azért egy vámpírlord ellen nehéz harcolni, sámáni mágia ide vagy oda. És az új kedvesem nagyon jó tanítónő, nem tudom, képes leszek-e valaha meghálálni azt, amit értem tett. Lassan mindent tudok, amit ő – sokkal gyorsabban tanulok, mint a halandók. Ez is egy újabb paradoxon – pont nekem lenne végtelen időm a tapasztalatszerzésre, mégis pillanatok alatt sajátítok el olyan ismereteket, amelyekre egyes embereknek kevés egy élet is.

A harcművésznő már többször is alulmaradt párviadalaink során. Ilyenkor a csodálatosan tündöklő szemében mindig felvillan valami dac, de ugyanakkor büszkeség is, hogy jól végezte a dolgát. Valószínűleg nem én vagyok az első, akinek bemutatta a fegyvertelen harc fortélyait. Talán ő az Univerzum egyik legjobb mestere – nagyra értékelhetem, hogy figyelmére méltatott és komolyan vette a felkészítésem feladatát.

Reggel elmentem a templomhoz, mint mindig, hogy megkapjam a szokásos adag véremet a napi fáradalmak előtt. Kinek a reggeli zabkása, kinek a...

Sergio atya szokott várni. Ilyenkor mindig egy kicsit elbeszélgettünk, megtárgyaltuk az előző napon elért sikereimet, vagy éppen kudarcaimat. Néha próbáltam faggatni Carmenről is, de valahogy mindig kitért a téma elől. Vajon mi oka lehet rá? Egyszer úgy is meg fogom tudni. Mint minden kérdésemre, erre is megkapom a választ, ha akarja ezt bárki is, ha nem.

Most nincs itt. Ehelyett a templom kapuja kitárul, és Camilla-Blanca lép ki rajta. Sosem láttam még ennyire szépnek. Most az ő szerelése is éjfélete, mint az enyém. Mintha valami ünneplésre készülne. Vagy inkább szertartásra. Persze, hiszen ő papnő. Nem mosolyog, és a szeme szokatlanul hideg.

– Most nem kapsz vért.

– Miért?

– Vámpírlordként már nagyon jó vagy. Jobb nálam. Érzem, hogy néha hagysz győzni, engem nem tudsz becsapni.

Szó, ami szó, tegnap tényleg megnyerhettem volna az összes mérkőzést. Csak nem vitt rá a lélek. Úgy éreztem volna, megalázom, és ő aztán

tényleg semmivel nem szolgált rá. Rosszat kezdek sejteni – a jó szándékok ritkán vezetnek a boldogsághoz. Csak azt nem tudom még, mekkora bajt okoztam.

– Jelentettem a Nagymesternek. Azt a parancsot kaptam, hogy ma úgy küzdjek meg veled, hogy nincs vámpírerőd, vagy csak nyomokban. Ami még tegnapról maradhatott. Ugyanis amikor szellemként vándorolsz majd a Voidban, pontosan ez lesz a helyzet. Ha most veszítesz ellenem, akkor ott menthetetlenül elbuknál – nincs értelme elindulnod.

Már értem. Bólintok.

– Jogos. Jobb elveszíteni egy gyakorlóharcot.

Egy pillanatra félrenéz, majd rám emeli a tekintetét. Nincs benne semmilyen érzelem.

– Azt a parancsot kaptam, hogy ha tudlak, öljelek meg. És azt is, hogy mondjam ezt el neked, még a harc előtt. Miheztartást végett. A végső próbatétel mindig csak élesben mehet. Különben nem veszed komolyan. És én sem.

– Ezt hogy érted?

– Természetesen te is végezhetsz velem. Meg van engedve.

– Szóval ezért vagy feketében. Ha te ölsz meg engem, talán pár évszázad múlva ismét itt leszek. Csak nem Icewind lesz a nevem. És ha én téged?

Most mosolyodik el először, kicsit szomorúan.

– Sötét Inkvizíció Mesterének lenni bizonyos kockázatokkal jár.

– Tehát meghalsz.

– Azért ne fogd vissza magad. Ha észreveszem, hogy csalsz, ígérem, hogy nem hagyalak életben. Akármilyenek is voltak az éjszakáink. Készen állsz?

– Camilla...

– Ne fecséreld a szavakat. Készen állsz?

– Soha nem foglak elfelejteni. Vagy ha igen, gondoskodom arról, hogy mindig eszembe juttasson valaki. Újra és újra. Akármelyikünk győz most.

Az arcán ismét átsuhan egy mosoly árnyéka.

– Szépen beszélsz, Solo. De nem fogok elérzékenyülni. Kezddhetjük?

.....

Mellettem fekszik a földön, szájából vércsík. Bordái összetörve, éles csontdarabok a tüdejében. Adtam volna neki vámpírvért, de nem fogadja el. Most azt hiszi, hagyom meghalni. Megint mosolyogni próbál, pedig nagyon fájhat neki:

– ...azért... jó harc... volt... ugye?..

– Igen, és még nem ért véget.

Amit nem tud rólam, hogy egy kicsit értek én is a nekromanciához. Nem leszek képes teljesen rendbe hozni őt, mert ugye okosan nem adtak vért. De valamelyest fokozhatom a hatást. Így.

Felszakítom az ereimet a bal kezemen a tüskés kesztyűvel.

– Ne...

– Aludj!

Vámpírparancs, vérmágiával erősítve. Ez ellen most nem segítenek a sámáni tetoválások, túlságosan legyengült. Szeme fennakad, majd lecsukódik.

Meggyógyítani nem tudom, csak lelassítani az életfunkcióit a minimumra. Így még kihúzhatja, amíg beviszem a templomba.

Alig bírom felemelni, a vérveszteség kezdi éreztetni hatását. A fülem cseng, és szédülök. Nem eshetek el! Most nem!

Előttem magától kinyílik minden ajtó, egészen a belső szentélyig. Belépek.

– Tudom, hogy itt vagy...

Hangosan akarom mondani, de alig futja az erőmből suttogásra. Óvatosan leteszem a lányt a padlóra.

– ...őt fogom kívánni... élve...

Végig kell mondanom valahogy, csak azok a harangok ne zúgnának...

– ...manifestálj majd itt... ahogy neki jó... vagy egy szót sem...

Sem tovább beszélni, sem felállni már nincs erőm, négykézláb kecmergek ki... kaleidoszkóp... mi ez a piros folt?..

Kupa, teli friss vérrel. Mohón kiiszom. Szememben kigyullad a vörös fény. Felnézek. Sergio atya áll előttem. Megszólal.

– Most már megtudhatod. Carmen nővér akkoriban elárult téged, de bocsánatot nyert tőlünk. És köszönjük. Camilla-Blanca nagy veszteség lett volna.

38. fejezet

Elbocsátó szép üzenet

„Megtanultál mindent, ami az utadhoz szükséges. Vámpírerő és fegyver nélkül is te vagy az egész Univerzum egyik leghalálosabb harcosa. A Void egyes létsíkjain semmi szükséged nem lesz erre, máshonnan pedig csak úgy térhetsz vissza, ha állandóan élesen tartod az itt megszerzett képességeidet.

Azt is tudod, hogy a Void a szinguláris létsíkok világa. Terra Infinita ugyanolyan szomszédságban van a Semmivel, mint Terra Lunaumbra, vagy bármelyik más effajta hely. A távolság itt nem mérhető, mert a nullával való osztás értelmezhetetlenné tesz minden mértékegységet. A végtelenül messze itt ugyanaz, mint a végtelen közel.

Ezeknek a világoknak a sokasága is megszámlálhatatlanul végtelen – gondolom, már nem kell megmagyaráznom, hogy miért.

A Void önmagában halott, mert a Rend korlátlan hatalma alatt áll. Itt nincs bizonytalansági tényező, amely létrehozná a tudatot. Az csak kívülről jöhet. Egyes létsíkokat benépesítették, mint ahogy mi is a mi választott otthonunkat. Tökéletes hely az elmélkedésre, és a tiszta kísérletek elvégzésére – nincsenek váratlan zavaró apróságok. Minden steril.

Így a válasz arra a kérdésre, amelynek a Nekromanta keresi a megoldását, itt van a kezében. Csakhogy nem valószínű, hogy tényleg erre keres választ. Ezért nem úszod meg, hogy az utazásodat végigcsináld.

Mi nem adhatunk neked többet. Csak egyvalamit – azt a gyűrűt, amit az éjjeliszekrényed fiókjában találsz. Ez az Emlékezés Gyűrűje. Sima ezüst – a legtisztább dolgok mindig egyszerűek és dísztelenek. Ha felveszed, beleolvad a kezébe. Mindegy, hogy milyen formában jelensz meg, a részed marad. Egyáltalán nincs kizárva, hogy ismét kénytelen leszel meginni a Felejtés Italát, hogy szabadulj valamelyik veszélyesebb helyről. El is fogsz felejtani mindent, amihez érzelmileg bárhogy kötödsz. Mint mindig. De a gyűrű megőrzi neked az emlékeket. Ezt a fajta mágiát csak a Sötét Inkvizíció ismeri, az Aranykör nem fogja kiszűrni. Eredete inkább papi, mint varázslói. Pontosan mi sem tudunk róla mindent. Értéke felbecsülhetetlen. Vissza kell hoznod. Akkor kiszedjük belőle azt, ami minket érdekel, és lehetőséget adunk neked arra, hogy leírd a tapasztalataidat napló formájában. Ere keresve sem találsz jobb helyet, mint itt, Holdárnyékföldön.

Mellékhatásként visszakapod a saját emlékeidet is azokról, akiket szeretted, vagy gyűlöltél. Persze nem biztos, hogy vissza akarod kapni. Mivelhogy Solonak nem lehet parancsolni, most is van választási lehetőség.

Viheted magaddal magát a naplót is. Az is varázstárgy – feljegyzi a gondolataidat, de csak azokat, amelyeket tudatosan a papírra akarsz vetni.

A naplót nem kell ide visszajuttatnod, hiszen el kell valahogy számolnod a Nekromantával is. Akkor nem jössz vissza hozzánk, és majd valahonnan máshonnan szerezzük meg azt a tudást, amire vágytunk. Valamikor. Előttünk az örökkévalóság.

Ha így döntesz, senki nem fog elítélni. Csak egy kérésem van – akkor hagyd ott a gyűrűt a fiókban. Az ugyanis magántulajdon, nem az Inkvizícióé. Ha elviszed, és nem hozod vissza, azzal valakinek nagyon nagy bánatot okoznál.

Holnap a Templom órája szerint hajnali ötkor megnyílik egy fekete térkapu. Most kapni fogsz védőmágiát, hogy sértetlenül átsétálhass a transzcendentális fényen – ezúttal a vörös irányba. Addig még elmélkedhetsz.

Talán furcsállod, hogy nem hívtalak búcsúaudienciára, de emlékezz, mit mondtam pontosan. Találkozunk még. Amikor jónak tartom majd. Ez még nem az a pillanat.

Úgy tudom, indulás előtt még sok a terved. És fel kell készülnöd másból is. Lesznek még segítőd, de magadnak kell őket megtalálnod és kiválasztanod.

Válassz bölcsen.”

A pergamen pecsétgyűrűvel hitelesítve. Elbocsátó szép üzenet – akár egy költő versének a címe.

.....

Még van körülbelül félórám az indulásig. A szokásos vámpírlordos ruházatom van most rajtam – hátborzongató elegancia. Már akinek – van olyan, aki ellenállhatatlanul vonzónak találja anélkül is, hogy tennék ezért bármit. Sok halandó szereti a halállal kapcsolatos dolgokat. Annyira titokzatosak, és valahogy tiltott gyümölcs ízük van. Az pedig csakis finom lehet. És az is. Aki belekóstolt, tudja.

Ha csak egyszer is találkozol a Halállal közvetlen közelről, úgy, hogy érzed az ajkadon a csókját, és a hajadon a keze lágy simogatását, a gondolkodásod visszavonhatatlanul megváltozik. Márpedig Solo állandóan a közelében jár. És mindazok is, akik vele kapcsolatba kerülnek, legyenek barátok vagy ellenségek. Meghalni könnyű, a feltámadás pedig csak a kiválasztottaké.

Mellettem Sergio atya áll, és magyaráz valamit arról, hol fogok kibukanni a térkapu másik oldalán, és mit kell tennem a továbbiakban. Gépie-

sen megjegyzem a mondanivalóját, de az eszem valahol egészen máshol jár. Hirtelen félbeszakítom.

– Mi van Camillával?

Egy pillanatra zavarba jön.

– Mmm... hát nem tudtad?

– Mit?

Vérvörös tekintettel nézek rá. Meg is ijed egy kicsit.

– Nem, nincs semmi baj. Csak tudod, a gyűrű... ő küldette neked. Az övé. Túl gyenge még. Nem akarja, hogy így lásd. Rendbe fog jönni majd.

Nincs több kérdés. Nincs több kételyem sem. Előveszem az ezüst karikát a zsebemből. A nemesfém gyönyörűen ragyog az örök holdfényben. Camilla-Blanca... milyen szépen cseng még a neved is... Örökké emlékezni fogok rád. Felhúzó az ékszer az ujjamra. Halk suttogás az agyamban:

– ...várni foglak...

Ez az igazi elbocsátó üzenet. És valóban szép. A legszebb zene, amit valaha is hallottam...

A gyűrű elhalványodik és eltűnik. Már hozzám tartozik.

39. fejezet

Számvetés

Elefántcsont torony. Odakint szabályos hóvihar tombol, de az építmény meg se rezzen. A fény takarékra van állítva. Talán még nem jutottam el odáig, hogy a Végső Sötétségben keressem a belső Fényt. Van bennem ilyen egyáltalán?

Valamelyik következő utam Robert Gornhoz fog vezetni. Jó, hogy immár fegyvertelenül is halálos vagyok, bár természetesen visszakaptam a kardomat. De egészen biztos vagyok benne, hogy a szellemvilágban sem ez az egyetlen alternatíva – tehát a fegyveres harcművészetek elsajátítása sem olyasvalami, amit kihagyhatok.

Most pedig el kell gondolkoznom nagyon sok mindenen. A kilencévnnyi idő még majdnem teljes egészében a rendelkezésemre áll. Vannak ezalatt bőven teendőim, és eldöntenivalóim is. Kezdjük az utóbbiakkal. Logikusabb, hiszen előbb az útirányt kell meghatározni, és csak később a módot, hogyan érem el az egyes részcélokat. Mert végső cél nyilván nem létezhet – hogyan is lehetne a világon ilyen, egy örökkévaló lény számára, aki ráadásul mindig csak a jelenben él?

A legzavarosabbak persze a nőügyeim. Mint mindig. Ki is az igazi párom? Melyik énemnek az igazi? Hát akkor vegyük sorra. Most éppen Camilla-Blanca az, aki lebeg a lelki szemeim előtt, de talán csak az élmény friss. Solo Icewindnek ott van Veeh. Ő mondta, hogy úgy vagyok hűséges a mindenkori nőimhez, hogy amikor újat választok, mindig megtartom a régit is. A szépséges sötét elf papnőnek kértem a Főinkvizitortól egy másik Solo manifesztációt. Majd még kitalálom, milyen legyen pontosan. Egy biztos – Icewind emlékei vele lesznek. És valószínűleg a még meg sem született Solo Voydeé is. Ismét lesz egy sötét inkvizítor énem, majdnem olyan, mint Solo Aquilus, de mégsem az. Legyen Solo Nightwing.

Egy kicsit elidőzőm annál a gondolatnál, hogy talán sötét elfként kellene megjelennem nekem is, de azon nyomban elvetem. A tanítómesternőm vámpírlordként emlékszik rám. Nem is térhetek vissza hozzá nagyon más alakban. Persze úgy is ő dönt majd. Így kértem.

Nagyon kevés nő tud engem lelkesíteni, de Camilla pont az a típus. Fogadni mernék, hogy arisztokrata vér folyik benne is. Minden egyes gesztusa nemességet sugároz. Tudnék érte rajongani, tudnám csodálni,

tudnám szeretni, és meg is tudnék érte halni – nem voltak azok üres szavak.

És mi a helyzet a többiekkel? A halandó lány? Felismerném egyáltalán, ha találkozna vele az utcán? Annyi minden történt azóta. Pedig fel kellene ismernem, különben miért kértem a Nekromantától azt, amit kértem? Emberhez méltó ostobaságból. De pont az ember volt okosabb – rejtjelzett üzenet egy romantikus levelezésben, nem egy sablonos megoldás. Csak egyet hagyott figyelmen kívül – hogy a vámpírlord ösztönösen lenézi az emberi intelligenciát, és nem feltételez róla ilyen fortélyokat. Így avatárhoz méltó ígéretet tett válaszul az üres locsogásra. Valódi jutalom tettetett érzelmek miatt. Olyasvalakinek, aki nem szolgált rá semmivel. Persze haragudnom sincs semmi okom erre a lányra. Nem kért tőlem soha semmit. A saját baromságaimért nem tehetek felelőssé másokat. Az ígéret pedig olyasvalami, amit illik teljesíteni. Nekem igen, különben nem lennék az, aki.

Hogy mások teljesítik-e, teljesen közömbös. Nekik lesznek majd problémáik a tükörrel. Ha lesznek. Az elvtelen pszichopata megússzák ezt is, rájuk mindig a Tökéletesség néz vissza az üvegről, akármit is művelnek.

A lány biztosan örülni fog, pedig annak a milyensége, amit majd kap, elsősorban rajta múlik. Ugyanúgy lehet neki mennyország, mint pokol.

Egy biztos – vele nem maradok, semmilyen formában. Ha Solo rokon-szenvezett is vele valaha, azóta minden érdeklődést elveszített. A természetem már csak olyan. Shadow mondta, hogy soha nem kötök tartós szövetségeket. Vele meg egyáltalán nem kötöttem semmilyen. Nem rajtam múlt, de ez utólag teljesen mindegy – csak a végeredmény számít. Sötét Harcosok Kódexe: „A megbízhatatlan szövetséges rosszabb az ellenségénél.”

Ő nem „úgy” megbízhatatlan. A maga módján valószínűleg nagyon is hűséges, és tőlem eltérően mindig csak egyvalakihez. Vannak erkölcsei, nem úgy, mint nekem. Csak ha éppen égető szükségem lenne rá, egészen biztosan akadna valami sürgősebb dolga, mint nekem segíteni. Simán hagyna akár veszni is. Solonak végül is a halál csak egy esemény a sok közül – talán kicsit izgalmasabb a többinél. A lány persze nem emiatt maradna távol. Hanem mert minden fontosabb. Csepp a tengerben...

Vivien... Tyenak igaza volt – Solo Icewind tökéletes párja. Egyformán kegyetlenek és vérszomjasak vagyunk mindketten. Ugyanakkor hagyományos értelemben egyikünket sem lehetne gonosznak nevezni – soha nem

oltunk ki életeket, vagy okozunk fájdalmat szórakozásból. Talán mert egyikünk sem ember. És ő megbízható. Lehet, hogy egyszer megöl, de elárulni nem fog soha.

Igen, és mi marad magának Tyenak? Wolfot nem lehet újjáéleszteni – két egyforma manifesztáció nem létezik. Mint ahogy ugyanabba a folyóba sem lehet kétszer belelépni. És Icewind sem az Elefántcsont toronyban fog lakni. Nem való nekem az egy helyben ülés, hiszen én vagyok az, akié az örökös kaland. Háborúk, lángok, viharos szeretkezések vadóc nőkkel villámló éjszakákon. Vér, kard és mágia. Hódító hadjáratok Zzarng zászlai alatt.

Viszont... eszement ötlet. Tehát akár jó is lehet. Vajon örülne Veewyle, ha a lányát nevezném meg egyedüli páromnak? Nem érdekel, hogy ő nem szellemvámpr, hanem félig valódi élőholt. És kérhetnék cserébe egy másik manifesztációt Tyenak? Mi is volt Wolf totemállata? Farkasnak farkas, de nem akármilyen. Fekete farkas. Worg. Solo Worg. És nem kell vámpírnak lennie. Lehet ember, akár halandó is. Mert „nem örökre”.

Képes lenne-e ezt vajon Veewyle teljesíteni? És akarná-e? Ha nem kérem meg rá, sosem fogom megtudni.

Ez a része a dolognak akkor nagyjából világos. De van még ezer más elintéznivalóm is. És már látom azt is, milyen sorrendben kell hozzáfognom. Kikeresem az állandó meghívómat Terra Infinitára.

40. fejezet

Játszma egy

– Kényelmes a szék?

Egy különszobában ülünk, előttünk az egész falat betöltő monitor képernyő. Érdekes, nem pixeles, holott ez valamelyik földi siteről van kivetítve, azoknak pedig véges a felbontása.

Garth rájön, hogy mit nézek olyan figyelmesen.

– Speciális technika. A Földön is ismert – hogyan lehet látszólag végtelen számú részletet megjeleníteni. Akármilyen közel mehetek bármelyik képdarabhoz anélkül, hogy elhomályosulna, de sosem ismerhetem pontosan előre a végeredményt. Sőt, ha visszazsugorítom az egészet, és ismét ránagyítok ugyanott, mást fogok látni, mint az előző alkalommal. Amikor az emberek egyszer rádöbbennek, hogy a mesterséges intelligenciát is hasonlóan kell programozni, új korszak fog kezdődni.

– Van olyan létsík, ahol már rájöttek?

Fanyalgó képet vág.

– Ühüm. Ki is pusztult ott az emberiség. És nem is volt kár értük.

Sejtem, melyik létsíkra gondol. Ha valóban arra, egyetértek vele.

Cullen zongorázik egy kicsit a billentyűzeten, közben magyaráz.

– Tudod, az internetes kaszinókból nem vagyok kitiltva. Csak ott túl kicsi a tét, hogy engem érdekeljen. Illetve akad nagyobb is, de ezek rendre olyan versenyek, ahol a végén személyesen is meg kellene jelennem. Akárhogy álcázom magam, felismerhetnek. Na nem az emberek. Hanem az olyanok, mint én, más létsíkokról. És pókerben lehet, hogy rosszabbak nálam, de támadó varázslatokban nem vehetem fel velük a versenyt.

– Jól értem, hogy a földi létsíkok tele vannak idegen mágusokkal, akik szemérmetlenül visszaélnék a képességeikkel?

Huncutul néz rám.

– Ezt pont te kérdezed?

Jogos. Még ha csak mágusok lennének ott jelen...

– Szóval. Kreáltam neked egy játékszámítást, és pénzt is utaltam rá. Nem sokat, mert ha jól értem, neked nem a pénz kell. Csak hogy legyen mivel játszani. A szabályokat ismered, ugye?

Bólintok.

– Rendben. Akkor gyakorlás következik. Először csak tízes körversenyeken játszunk, és ott is csak a turbókon. Tudod, ahol gyorsan emelik a tétet. Így egy komplett verseny lemegy egy félóra alatt, és kezdetben úgy

tudsz tanulni, ha minél többet tapasztalsz. Első pár játszmánál itt leszek melletted, és mondom, mit csinálj. Nem csalunk, tehát bármikor veszíthetünk is, emiatt ne keseredj el. Aztán magadra hagylak, és előtted a világ. Minden játszmadat felveszem. Este visszanezzük, és elmondom, hol játszottál jól és rosszul. Meg azt is, a többi játékos hol követett el hibákat, vagy játszott éppen zseniálisan. Pénzzel túlságosan ne törődj, de azért igyekezz nem elveszíteni mindent. Tízdolláros alapot javaslok az elején, ez még nem profi szint, de már nem is annyira amatőr. Játékpénzben is játszhatnál, de annak semmi értelme – ott belemennek mindenféle baromságokba, mert nem kerül semmibe. Itt már azért nem. Lehet edzeni. Kezddhetjük?

.....

...

– Kettes-négyes. Használhatatlan. És hárman is all-int nyomtak. Dobd be. Többet veszítesz, ha megadod.

– Hetes-nyolcas, de egyszínű. Nagyon szorult helyzetben jó egy blöffre, másra nem nagyon. Nem állunk jól, de ott még nem tartunk. Bedobni.

– Ott az ász! Rendes körülmények között nem játszánám, önmagában nem elég az üdvösséghez, de kevés a zsetonod. All-in! Hát... nem volt szerencséd. Van ilyen, nem baj. Mindjárt benevezünk egy másikba.

...

– Rendben, most már nyertél néhány díjat. Csak azt ne hidd, hogy attól már megtanultál játszani. Most benevezlek egy tömegrendezvényre. Lehet, hogy két perc alatt kiesel, de az is előfordulhat, hogy órák múlva is játszol még. Akkor akár komolyabb díjat is bezsebelhetsz. Nem mintha neked bármit számítana, de a sikerélmény az vonz, nem?

Lássuk, hogy adod elő.

– Emelek. All-in.

– Ász-kettesre? Mire föl?

– Csak egy ellenfél van éppen, és az ász-kettes egyszínű.

Megvonja a vállát.

– Én nem tettem volna. Az az egy ellenfél emeléssel adta meg az alap-tétet. És akkor még nem tudta, hányan maradnak bent. Minimum egy ásza lesz neki is, figyeld meg.

A fene egye meg, tényleg van, még hozzá egyszínű kilencessel. Garth röhög.

– Több szerencséd van, mint amennyi eszed. Az asztalon lévő lapok miatt kijött döntetlenre. Pár zsetont még nyertél is.

– Ász-tízes. Öt ellenfél. Határeset.

– Mennyi zsetonod van?

– Hát elég kevés... All-in!

– Brávó! Hopp, kiblöffölted őket. Csak így tovább. Na én lassan megyek. Hagylak érvényesülni. Ha befejezted, találkozunk a bárpultnál. Nagyon ne siess azért, előtte van még más programelképzelésem is.

Ezzel otthagya.

.....

A Hazárdjátékos csettint a pincérnek:

– Egy Bloody Maryt Éjkirálynő módra a barátomnak!

Felém fordul.

– Nos, hogy ment?

– Vegyesen. Volt már jobb lapjárásom is.

Nevet.

– Lapjárás... igazából a rossz lapjárás ellen nem nagyon tudsz tenni semmit. Egy dolgot kivéve – olyan keveset veszítesz, amilyen keveset csak tudsz. És minden jó lapot, amely ilyenkor ritka, maximálisan kihasználsz. Aztán fordulni fog a széljárás, és akkor viszel mindent.

Van néhány alapelv, amit célszerű betartani. Ezeket úgyis csak akkor fogod megtanulni, ha saját magad kitapasztalod, hová vezet, ha nem tiszteled őket. De azért elmondom.

Kortyol egyet a Bacardijából.

– Az egésznek a kiindulópontja a valószínűség. Viszonylag egyszerűen fel tudod magadnak állítani a szabályokat, melyik lapot hogyan célszerű kijátszani. Ha egyáltalán. Ami nem jelenti azt, hogy akár a legjobb lappal ne veszíthetnél. A Sors-Isten már csak ilyen.

A másik a félelem teljes hiánya. Úgy játszol, mintha teljesen közömbös lenne számodra a végeredmény. Ez a legtöbbször elérhető a szabályok gépies betartásával. És tudod, mire elég ez?

Megérkezik az italom. Iszok egy kortyot.

– Mire?

– Hogy hírhedt játékos legyél. Lesznek nagyon látványos győzelmeid. Megnyered a lehetetlent. Szinte nem marad zsetonod, majd felállsz a padlóról, és elviszed a főnyereményt. Bárkit megverhetsz. Nyugodtan játsz-

hatsz pénzben, anélkül, hogy az neked pénzbe is kerülne. Ha all-int mondasz, egyre többen dobják majd be az erős lapjaikat is. Mert jó páran, akik megadták korábban, már nagyon megégették magukat. Híre megy.

Szünetet tart.

– És mire nem elég?

– Ó, hát arra, amit szerinted Wolf szeretett volna – hogy villogj a nők előtt pókeren szerzett milliárdos vagyonoddal.

– Nem is mondtam ilyet.

Kuncog.

– Nekem nem is kell. Ezen már túl vagyok. A nők nem érdekesek. A játék maga az izgalmas.

Furcsa, hogy az élvhajhász ugyanarra a következtetésre jut, mint az aszkéta. Hogy a kard izgalmasabb a nőknél. Még ha nem is ugyanazt értjük alatta. Mert az én kardom valódi fém, éles és halálos. Bár nyilván az ő tudásával is lehet ölni, ha nem is szó szerint.

Szórakozottan megkocogtatja a poharat.

– Aztán ha sokat játszol – és ez így már nem kerül neked semmibe – bele fogsz látni ellenfeleid lelki világába. Ha valaki túl sokszor adja meg a magas téteket, egyszer csak lehívod az all-in-jét olyan lappal, amely a szabályok szerint eldobandó. És kiderül, hogy nincs a kezében semmi. Ezt hívják játékos ösztönnek. Akkor jön majd az, hogy egyszer csak kitiltanak egy kaszinóból. Majd egy másikból. Aztán már csak a Terra Infinita pókerszobájában játszatsz tovább, máshol csak inkognitóban. Könnyűvérű nőben több jelentkeződ lesz, mint ahányra egyáltalán jut időd. És nem csak könnyűvérűek jönnek majd, az úgynevezett tisztességesek sem különböznek tőlük nagyon, csak általában lényegesen költségesebbek. Kedved meg végképp elmegy tőlük. És ha mégis kellene valamelyik, nem fogsz neki udvarolni. Egyszerűen elnyered az egész létsíkot vele együtt. Te leszel az ő kicsiny világa tényleges főistene. Amíg el nem veszíted valaki másnak...

Nevet, de a nevetéséből nem vidámságot hallok ki. Felemeli a poharát.

– Igyunk a kalandorok és csirkefogók sikerére. Amely bódító, mint a jó fajta rum. És ugyanúgy bárkinek elérhető. Nyerd meg a saját játszmadat – neked menni fog. Könnyen. A csillogás káprázata...

A pohara mélyére bámul, tűnődő tekintettel. Szerintem ha nem varázsol, erősen másnapos lesz holnap. Minden értelemben.

41. fejezet

Játszma kettő

Beszélgetésünket egy pincér zavarja meg. Egy kártyát nyújt át nekem.

– Sürgős üzenet, uram.

– Köszönöm.

Gépiesen átveszem a plasztikkal borított kartondarabot.

...örvény...

– Bocs, de ez volt a leggyorsabb módja.

Crawford helytel kínál a saját számítógépe előtt. Meglepetésemben nem is tiltakozom. Leülök. Rögtön látom, miért hívott ide sebtében. Ő közben folytatja.

– Erre vártunk már egy ideje. Omlik össze a jelzáloghitel piac.

Kezem végigszáguld a billentyűzeten. Kiadom a bróker cégnek a megfelelő utasításokat. A dolog teljesen gépies, Tonyval begyakoroltuk egy szimulátoron a különböző lehetséges helyzeteket. Baloldalt látom magát a tőzsdei grafikont, jobb oldalon a legfrissebb híreket. Remek. Minden pont úgy áll össze, ahogy Tony megjósolta.

A lakosság eladósodása iszonyatos méreteket öltött, a pénzügyi szektor profitéhsége viszont végtelen. Így egyre lazább feltételek mellett hiteleztek. Ha nem volt hozzá elég tőke, értékpapír kibocsátással növelték pénzforrásaikat. Tehát valódi likviditás a piacon nincs, az egész pénztömeg illuzórikus. Ugyanis ha a hitelpiac meginog, a jelzálog fedezetű értékpapírok értéke hirtelen nullává válik.

– Berajzoltattam neked a technikai ellenállási szinteket.

– Látom. A fontosabb indexek mind zuhanórepülésben. Első támaszok átütve, némelyik éppen most teszteli a másodikat. És mivel rohadt magas értékeken állt mind, kegyetlenül sokat fognak tudni esni. Kezdetben megdupláztam a határidős eladásainkat. Szignifikáns átütés esetén további növelés. Hangulatjelentés?

– Olvasd el a kommentárokat. A bajt elismerik. Gyógymódról nem beszél egyetlen cikk sem, viszont a bagatellizálás az megvan. Ötből három elemző azt állítja, hogy a piac túlreagálja az eseményeket. A másik kettő semleges állásponton van.

– Aha. Gyönyörű. Struccpolitika. Tehát lesz, aki belevesz ebbe az esésbe, természetesen reális anyagi erején felül, hisz olyan „olcsó” min-

den. Majd nem fogja tudni tartani a pozíciót, és ő önti rá a részvényeket a piacra a legjobban. Hulló kések. A jegybankok mit csinálnak?

– Telenyomják a pénzpiacot likviditással.

– Kiváló. Tehát lesz bőven elköltenivaló a porrá váló vagyonokra. Beledobnak még pár százmilliárd dollárt a feneketlen hordóba. Sosem fogják viszontlátni. Hopp, itt az átütés.

Ismét gombnyomás sorozat. Már meg is érkezett a visszaigazolás. Tonnyhoz fordulok.

– Te már megjátszottad?

– Hogyne. Az egyik kereskedő az én emberem és tanítványom. Mentális úton üzenek neki. Rendelkezési joga van a számla felett. Persze fizikailag képtelenné tettem arra, hogy beüssön bármi mást, mint amit parancsolok.

Rávigyorgok.

– Akkor most hivatalosan is milliárdos leszek?

– Ha ügyesen játszol, minden lehetőség megvan rá.

Visszasomolyog.

– Ha akarod, pár hónapon belül akár viheted azt a földi lányt is. Nem nagyon láttam még olyan nőt, aki ekkora hatalomnak képes lenne ellenállni.

Még vetek egy pillantást a grafikonra, majd miután meggyőződtem arról, hogy éppen nincs további teendőm, válaszolok.

– Szerintem az a lány nem kapható pénzért. És nem is tartok rá igényt – nem tennék vele neki jót. Nekem meg vannak nála vonzóbb szeretőim is – egy szép nővel több vagy kevesebb a „kollekciómban”, nincs igazi jelentősége. Csepp a tengerben.

– A pénz Wolf gyermekeié lesz majd. Senki másé.

–Jó-jó, nem akartalak megbántani. Csak eszembe jutott.

– Van még egy harmadik játszma is, amit meg kell nyernem. Wolf kifejezett kérése. Ahhoz is jól fog jönni a legális tőke. Persze csak félig az, mert a cégnél senki nem emlékszik pontosan a számlanyitás körülményeire. Vivien kint várt, amíg ügyintéztem, úgyhogy a kamerafelvételek is garantáltan használhatatlanok. De ezt úgysem fogják bevallani soha, túl ciki lenne.

Vizont figyelj, jó itt nálad, meg minden, de nem tudnál nekem adni egy linket az elemző grafikonokhoz és a hírekhez? Inkább az Elefántcsont toronyból folytatnám.

Tony lefirkant pár sort egy cetlire, és a kezembe nyomja.

– Át is küldöm majd neked, ha elmentél. Csak a biztonság kedvéért. Ha bármi kérdésed van, használd a címemet bátran, most itthon leszek főleg. Sok szerencsét!

42. fejezet

Sic transit gloria mundi

Valahogy sosem kötött le, ha csak egy dologgal kellett egyszerre foglalkoznom. Azt mondják, ez nem tipikusan férfivonás, de Soloban nincs semmi feminin. Inkább csak gyorsabb a gondolkodási sebességem, főleg a halandókhöz viszonyítva, ezért az ő észjárásukra tervezett tempó képtelen kielégíteni. Unatkozom. Még akkor is, ha halálos játszmát vívok. Őket biztosan felizgatja a Halál közelsége, valami csiklandó bizsergést kölcsönöz a hangulatuknak. Van, akit sokkol, és van, akit serkent. A magamfajta entitásoknak viszont, akik csak egzotikumként kószolnak bele néha a halandó létbe, nagyjából közömbös.

Tehát itt ülök, és páholyból nézem végig, hogyan készül összeomlani a pénzvilág Wolf egykori földi létsíkján. Na meg még egypár vele rokon helyen. A forgatókönyv klasszikus – a veszély onnan jött, ahonnan számítottak ugyan rá, de mégsem tulajdonítottak neki kellő jelentőséget. És még most is próbálnak úgy tenni, mintha nem történt volna semmi kétségbeejtő. Tüneti kezelések tömkelege. Percenként újabb dollármilliárdokat hajítanak a tűzbe – mintha attól kialudhatna. Holott késő, rég késő. Vagyonok enyésznek semmivé. A gazdagság káprázata. Aki tegnap még úgy gondolta, módos és befolyásos polgár, holnap nem fogja tudni kifizetni a számláit. Így múlik el a világ dicsősége.

A pénz egy része nálam fog landolni, mert én persze világválságra fogadtam. A vámpírszemek látják a lényegét a hurráoptimizmus mögött. Úgy, ahogy Tony tanított. Ez stílusos is, mert mégiscsak a Sötét Oldalhoz tartozom, meg egyszerűen ésszerű. A remény hal meg utoljára, de a vámpírlordok soha nem apellálnak reményre. Számunkra ez ismeretlen fogalom. Remény soha nincs, csak esély. Az viszont éppen nem az emberek számára kedvező. Bár biztosan vannak köztük is olyanok, akik hozzám hasonló állásponton vannak.

A többség nem. Sokan kapnak most a szívükhöz. A földdel válnak egyenlővé az évek munkájával felépített légvéraik. Én pedig itt ülök, és csak fél szemmel nézem a lefelé zuhanó grafikonvégeket. A tétet már megnöveltem, és a tánc még jóformán el sem kezdődött. Egyáltalán nem izgat.

Olyannyira nem, hogy közben egy másik képernyőn pókerezem, szintén élesben. Ott is kemény nyeresben vagyok, és az sem hoz különösebben lázba. Nem tudok örülni semminek? De. Biztosan akadnak olyan dolgok, még ha csak a képzeletemben léteznek is. A Sötétséget vonzza a

valódi Fény. De csak a valódi. Halandók között még sosem láttam ilyet tiszta formában.

Túl sok mindent építenek a pénzre és a szexre. A világon a két legkönnyebben megszerezhető dolog – nemcsak a vámpírok számára. Hát most sokan meglátják, mennyit ér az egyik.

Ami a másikat illeti, az többnyire ugyanúgy vehető pénzért, mint bármelyik egyéb élvezet. Csak amíg a többinek nagyjából szabott ára van, itt létezik egy olyan emberi játék, amit talán kifosztósdinak kellene nevezni. Solo semmilyen manifesztációja persze soha nem fizetett ezért az árucikkért egy lyukas garast sem. Nem mintha sajnálnám a pénzt, nekem tényleg csak eszköz. Még hozzá nem is a leghatékonyabb – a kard hatalma végső soron erősebb.

Csak az a szertartás nem tetszik, amelynek keretében kicsalják, ugyan is merő képmutatás. Az egyetlen olyan dolog, amit valóban halálos bűnnek tartok, és bármikor kész vagyok különös kegyetlenséggel megtorolni.

A játék lényege – lehetőleg nem nyújtani semmit az elkerülhetetlen minimumon felül, és minél több „zsetont” szerezni minél rövidebb idő alatt. Külön bonuszok járnak a bunkó viselkedésért – a „szponzor” megalázása minden lehetséges módon, a tűrőképessége határáig, és azon túl, amikor kilátásban van egy másik, akiből még nem szívtak ki mindent. Tehát kétféle szerep van – a pénzvadász és a becserkészendő vad. Az elsőt többnyire nők vállalják be, de láttam már példát fordított szereposztásra is. A „vadak” közül is sokan élvezik a játékot, de csak a dögevő fajta. Azt nevezem annak, akire különös hatással van a kard fémének csillogása. Ilyenkor beverődnek a legtávolabbi sarokba, és megpróbálják halottnak tettetni magukat. Ami engem illet, ha eljutok eddig a fokozatig, sokáig nem kell színészkedniük. Borzasztóan segítőkész tudok lenni bizonyos helyzetekben.

Szóval a „vad” stratégiája – minél kevesebbet adni, minél több erőfeszítésért cserébe. Belehajszolni a „vadászt” olyan szituációkba, amelyet ép ésszel aligha vállalt volna fel. Ép ésszel nem, de a pénz csillogása által elkábítva... Igen, megteszi a csillogás is, egy kis csörgéssel kísérve. Az igazi művész egy centet sem fog költeni a „vadászra”, csak ígéretből lesz sok, amelyek nyilván sosem teljesülnek. Merthogy az ígéretetek teljesítése csak a magamfajta nyíltan vállalt Sötét Oldal sajátja.

A mesterfok itt az, amikor a „vadnak” nincs is pénze, csak ért ahhoz, hogy olyan benyomást keltsen. Valójában úszik az adósságokban, és

egyik napról a másikra él, messze a saját teljesítőképessége határai feletti színvonalon.

Mellesleg vannak olyan vámpírok, akik szívesen belemennek a játékba, halandók ellen, anélkül, hogy feltárnák a kilétüket. És ezt úgy adják elő, hogy pillanatok alatt felcserélik a szerepeket. Szexuálisan függővé teszik a „vadászt”, és innentől kezdve már ők visznek mindent – a testi örömeket, a vért, és a pénzt is. Én is megtehetném, de ennyire nem vagyok gonosz.

Mulatságos: nemsokára multimilliomos leszek, de ebből szinte senki nem fog észrevenni semmit. Mert nem kívánok részt venni ebben a debil bohózatban.

Azok közül pedig sokan, akik összeoroztak valamit évek szorgos... inkább nem mondom mijevel, újra a csatornában találják magukat, ahol eredendően is lenne a méltó helyük. Mindez úgy, hogy az idő vasfoga bizony már kissé megviselte a külsejüket. A „vadak” választéka ezért egyre kisebb, ha marad ilyen egyáltalán. Ráadásul pénzügyi krízis esetén sokan válnak hirtelen impotenssé.

Tulajdonképpen szeretem a tőzsdeválságokat – a talmi értékhamisítványok ilyenkor mind megsemmisülnek, és leesik egy csomó álarc. Tisztító-tűz – nem hiába voltam inkvizítor, és nem véletlenül vagyok hajlandó azzá válni újra. A káprázatok megsemmisítője. Az ígézetek szertefoszlatója.

43. fejezet

Sosem onnan, ahonnan várod

Egy üzenet. A feladó címe nem azonosítható. Az efféléket általában nem tanácsos megnyitni, tele lehetnek vírusokkal és egyéb ronda nyalánkságokkal. De ezen a gépen nyugodtan megtehetem, mert ide nem jut be akárki. Bár nincs is rá szükség – maga az üzenet címe hordoz minden információt. Csatolmány nincs, más szöveget nem látok. Elegáns megoldás.

Tárgy: „L/C”

Csak egy olyan ismerősöm van, akinek LC az iniciáléja, és akinek csak idő kérdése volt a jelentkezése. És csak egy dolog miatt adhatott hírt magáról. Megnyerte a sivatagi háborút. Mehetek templomokat szentelni.

Az üzenet küldését nyilván maga Zzarng intézte, felhasználva a saját lehetőségeit. És pontosan annyit közölt, amennyi nekem elég ahhoz, hogy tudjam, mi a következő célállomásom, és miért. Más meg nem értene belőle semmit, ugyanis az L/C egy eléggé közhasználatú rövidítés, egyik lehetséges jelentése például Letter of Credit. Wolf egyik álcája pénzügyi szakértő volt, többek között pont ilyenekkel foglalkozott hivatalosan. Előadásokat is tartott róla. Téves nyom.

Akkor lassan fel kellene függesztenem a pénzrablást a földiektől. Vagy legalábbis a személyes közreműködést ebben az áldásos tevékenységben. Jó, hogy megtanultam egy kicsit programozni. Aktíválom a szubrutint, amely majd a távollétemben is ki fogja adni a brókereknek a megfelelő további megbízásokat az előre belőtt szinteken. Nem hiszem, hogy pár napnál tovább lennék távol egyhuzamban, addig megteszi ez a primitív eszköz is.

A pókerpartinak mindjárt vége – ezen a bajnokságon valószínűleg második leszek. Még úgy öt perc. Aztán irány a sivatag. Kíváncsi vagyok, vajon Vivien is ott császkál-e valahol. Furcsa, de úgy érzem, hogy örülnék neki.

.....

– Jól sikerült a szertartás.

Leslie lever egy kis port a csizmája száráról. Az embertömeg áramlik ki-felé a templomból.

– Tudod, eddig is itt volt pár fiatal vámpír, aki Zzarng-papnak állt és átjött erre a létsíkra, hogy valahogy elindítsa a vallást, de ez ennek a társaságnak nagyon új volt és idegen. Látható fenntartással viszonyultak a jövevényekhez. Ezért be lett ígérve nekik egy messiás, és nem lehetett tovább húzni.

Én, mint a Megváltó. Egyre jobb. Lennének páran, akik örülnének ennek a státusznak, de engem nem nyűgöz le annyira. Túl sokszor társul ehhez a fogalomhoz a megfellebbezhetetlenség, és az erőből érvelés. Mindkettőt gyűlölöm.

– Muszáj volt ilyen magasztos szavakat használni? Hisz nem tettem semmit azon túl, mint hogy összefüggően elmagyaráztam nekik Zzarng hitének lényegét. Ha jól belegondolok, ez nem is hit, hanem egy világnézet, amelynek védelmére fel lehet esküdni. Egyáltalán nem taszító egyik eleme sem, tehát nem is igényel feltétlen odaadást és áldozatkézséget.

Zzarng szinte csupa olyan jelszavakat használ, mint az emberi Fény oldali istenségek, azzal az apró eltéréssel, hogy a vámpíristen komolyan is gondolja, amit hirdet. Ő tényleg megvédi a híveit. A te jelen lévő hadseregéd ennek a legékesebb bizonyítéka.

A Sötét Harcosok Szövetségének Nagymestere megrázza a fejét.

– Nem. A vallásoknak, legyenek bármely értelmesek és ésszerűek is, van egy igen kellemetlen közös vonásuk. A logika nem elég, kell valamifajta áhítat, vagy átszellemültség. Szuggesztív erő. Tudod, hogy mekkora hatást keltettél ezzel a színpadi fellépéssel? Meddig próbáltad?

Csodálkozom a kérdésem.

– Semeddig sem. Semmi olyasmit nem mondtam, ami nem lenne igaz. Sajnálom, ha színjátéknak láttad.

Az egykori Félelem-pap szája ferde mosolyra húzódik.

– Ezek szerint valódi igehirdető lettél? Nehezen hihető, ismervé Solo természetét. Azért utánajártam én is, kiknek köszönhetem a jelenlegi hatalmam.

– Hitem nincs, és szerelmem a kard. És csak olyasmit vagyok hajlandó hirdetni, amivel egyetértek. Zzarng szavait eddigi tettei keltik életre, nem az én személyiségem. Én csak a szerény közvetítő vagyok.

Ránézek Croyd arkifejezésére, és elnevetem magam. Kisvártatva ő is csatlakozik.

– Már azt hittem, baj van, – mondja, küszködve a röhögéssel. – Azt a határtalan alázatot! Ha-ha-ha!..

– Mitől lenne? Zzarng sosem fogadott el fanatikus követőket. Pont a magunkfajta önfejű gazfickókra van szüksége...

Többet én sem vagyok képes értelmesen kinyögni. Igen, időnként öntünk egy kis vért, néhány tengernyit, de amúgy az egész csupa móka, kacagás. Morbidak vagyunk, mint mindig.

A francba, nem figyeltem oda. A röhögéstől kijött a szememből pár könnycsepp, és ezek bizony vérkönnyek. Egy gyors varázslat. Na így már jobb. A vörös szín eltűnt. És vele együtt a hirtelen jókedv is. Más jut eszembe.

– Vivien nem kószál erre valahol?

.....

– Még három helyen kell beszédet mondanom. Majd holnap. Be kell járnom az egész országot, de már mindenhol felállították a Zzarng térkapukat. Egy nap alatt megoldom. Leslie azt mondta, hogy a herceg – vagyis miket mondok, az ifjú Király egészen ügyesen végzi a feladatát. Nyugodtan itt lehet majd hagyni. Ha mégis gond akadna, majd jelez valaki a templomok térkapuin keresztül.

Mindezt úgy mondom el, hogy Vivien feje a mellemen pihen, és simogatom a haját és a hátát. Hogy lehet valaki ennyire szeretetétó? Még egy előítélettel kevesebb – aki fizikailag is megjárta a Halál Birodalmát, nem feltétlenül felejt el a melegséget. Halál Birodalma...

– Vee... tudom, hogy fájni fog. De meg kell kérdezzek: a Halál Birodalmában jártál?

Felkönyököl, és megrázza a fejét.

– Nem, messiásom.

Szomorú ironia a hangjában. Tudom, hogy bántom, de szükségem van a válaszra.

– Siralomvölgy, igaz?

Megborzong. Folytatom.

– Nem vagyok kíváncsi a részletekre. Ha akarod, elmondod, mi történt veled, ha nem, nem erőltetem.

Merev tekintettel néz rám. Majd sóhajt egyet.

– Ha akarnám, sem mesélhetném el. Apám kitörölte az emlékeim egy részét. Talán hogy megőrizhessem az ép eszemet. Csak valami nagyon sötét árny... Mindig itt van velem.

Állítólag nincs kin bosszút állnom. Rég megtörtént. De valami rettenetesen nyomaszt. Sosem fog elmúlni, ha nem győzöm le. El kell kísérjelek az utadra.

Megérintem az arcát.

– Nem. Nem tudod, hogy mire vállalkozol.

Lassan felül az ágyon, majd le is száll róla. Magára dob egy köntöst. Mintha lassított felvétel lenne az egész, és végig merengene valamin. Aztán felém fordul.

– Vannak dolgok, amiket jobb egyedül csinálni. Valóban. Ezért ma éjjel egyedül alszol majd. Vagy talán nem ártana ehelyett kicsit virrasztanod és gondolkodnod. Néha hasznosabb, mint a kardsuhogtatás. Most nem fog ebben senki megzavarni. Én a legkevésbé.

Magam döntöm el, hogy merre megyek, ezt jegyezd meg, vámpírlord. Nem kértem tőled engedélyt. Ha éppen arra visz az utam, amerre téged, nem fogsz róla letéríteni. Legfeljebb elmegyek egyedül, és megölnek újból, mert nem kísért el az útra senki. Az sem, aki megtehetette volna.

Más: a Pokolban ki fogja védeni a hátad?

Jó éjt, messiás.

Elmegy. Tartása kicsit görnyedt, mintha ólomnehéz súlyt cipelne a hátán. Azt hiszem, nagyon lebecsültem. És nem bánok vele valami szépen. Fenébe...

Sem a veszély, sem a segítség sosem onnan jön, ahonnan várod. De még az igaz szerelem sem.

44. fejezet

Hadművelet

Nincs min gondolkoznom. Eldöntöttem mindent. Sosem arról voltam híres, hogy sokáig rágódnék a választásaimon. Magammal viszem Vivient. Ha a Nekromanta hagyja. De holnap mindenképpen. Meglátogatjuk a Fegyvermestert. Biztosan ért a páros harci technikákhoz is...

...álom...

Fejem felett elfütyül néhány golyó. Csak vaktában megeresztett sorozat. Nem tud eltalálni – a szikla biztos fedezéket nyújt. Körbenézek. Hát nem vagyunk túl sokan. A kommandós egység. Tökéletesen jó arra, hogy elfoglaljon egy előretolt állást a folyó ellenséges partján. Arra nem, hogy a pozícióit huzamosan meg is tartsa. Minden társam lapul, háttal az előttünk emelkedő pár méteres kőfalnak. A fejünket sem merjük kidugni, mert az állásaink be vannak löve. Az ellenség pontosan tudja, merre keressen minket. Amíg könnyű fegyverekkel lövöldözik ránk, csak pazarolja a muníciót. Egyelőre nem mernek közelebb jönni. Hát, pár gránátunk valóban még akad. De mikor indulnak meg komolyabb erővel? Hol a francba kérik már az utánpozlás?

– Vezessék ide. A szemébe akarok nézni.

A katonáim elém toloncolnak egy fiatal nőt, őrnagyi rangjelzéssel. Mi a lót keresnek a nők a hadseregben? Most sem származott belőle semmi jó.

– Tudja, Lora, fedezést kértem a jobb szárnyról.

Dacosan megrántja a fejét, hogy kirázza a haját a szeméből. Kézzel nem tudja megtenni, mert össze van bilincselve a háta mögött.

– Nekem nem felesleges, Thornbridge ezredes.

Egy pöccintéssel kiugrasztozok egy cigarettaszálat a keménypapíros Marlboros dobozból. Pörgetem az ujjaim között. Hm. John ezek szerint dohányzik. Én, Solo, nem. Visszateszem a helyére, és lerakom az egészet az asztalra.

– Tisztában van azzal, kedves Sarah, kikkel van körülvéve?

– Magának Caldwell őrnagy, ezredes!

Van vér a pucájában. Jobb lett volna a hadművelet során hasznosítania. Azt akár élve megúszhatta volna. Rákönyökölök az asztalra, és előredőlök. Farkasszemet nézek vele.

– Tudja, kellemetlen meglepetés, amikor olyan irányból kezdenek záporozni a lövedékek, ahol a mi egységünknek illett volna lennie. Nem vagyok a felettese, valóban, ezért nem parancsot adtam ki Önnek, hanem szépen megkértem valamire.

– A hadseregben nem szokás kérni. Még kevésbé megalapozatlan kéréseket teljesíteni. És le szeretném szögezni, hogy nem tehetnek ellenem semmit. Ha most azonnal elengednek, még hajlandó vagyok megfontolni, hogy fátylat borítsak az ügyre.

Ismét felveszem a Marlboros dobozt. Játszadózom vele egy kicsit, mintha az kötné le minden figyelmem.

– Leszögezni... fátylat borítani... érdekes ötletek.

Oldalra fordulok.

– Glendale tizedes, Ön is úgy véli?

A tizedes egy fiatal srác, akinek az éjjel lett félig ősz a haja. Testvérét szeme láttára vágta ketté egy repesz. Jobb szárny felől érkezve. Tulajdonképpen mind ott kellett volna hagynunk a fogunkat. Ha Andrews tábornok saját szakállára nem küld ki hozzánk hajnalban egy helikopter rajt.

– Igenis, ezredes úr!

– Megengedem a kreatív alkalmazásukat. Csak ne végezzen félmun-kát. És ne húzza el túlságosan.

A nő tekintete vadul cikázik köztem és a tizedes között.

– Mi?.. Ezt...

Visszafordulok hozzá.

– Most választottál magadnak halálnemet, kedvesem. Itt csak annak a kommandónak a maradványai vannak jelen, akik ott voltak a másik parton. Túl sok együttérzésre nem számíthatsz.

Az őrnagy elkezd sikítani, és kétségbeesetten próbálja magát kitépni a katonák kezének szorításából.

Nem méltatom egy további pillantásra sem.

– Glendale tizedes!

– Igenis, uram!

– A feladatot ismeri. A likvidálandó célpont épp az imént közölte utolsó kívánságát. Tegye meg nekem azt a szívességet, hogy tiszteletben tartja. Szó szerint. Parancsot végrehajtani! Azonnal!

– Igenis, uram!

Caldwell embereinek, és mindenki másnak is, aki volt olyan eszement, hogy részt vegyen ebben a kampányban. A feltámadás pedig csak a kiválasztottaké. Mint mindig. Ő nem az, tehát az ő gondjai itt egyszer és mindenkorra megoldódnak.

– Ezredes úr!

Glendale tizedes az.

– Elkészültél?

– Igen, uram!

Ezt szenvtelen hangon. Hm. Vajon keresztre szögezte fel, ahogy az ókori rómaiak? Vagy máshogy? És a fátyol polietilén zacskó lehetett a fejre kötve? Mindegy. Letudva. De még van mondanivalója.

– És egy üzenetet hozok, uram! Code Phantom.

Meg se kérdezem, hogy kitől, úgysem lenne képes válaszolni. És pontosan tudom, mit jelent. Mától lényegében forró drótom van a főhadiszállásra. Váratlan fordulat. A lehetőség elméletben megvolt, de hogy valóra is váljon...

– A hírvivőnek üzenet vissza: Code Red.

Ez azonnali halálos ítélet néhány tisztársamnak, akik elfelejtették, mi a becsület. És kegyelem mindenki másnak. Talán mégis túléljük. A nagyja. Ha szerencsénk van. Az általam korábban már megírt jelentést most elküldik, a saját titkos csatornámon.

– Leléphet, tizedes!

...felébredek...

45. fejezet

A Gólem szíve

...Fülemben Garth Cullen nem is olyan rég kimondott szavai visszhangzanak.

– ...Majd eljön az a pillanat, amikor a kibicelők hadából a félénkebbek nem mernek már fogadni ellened, bárkivel is játszol. Mert nincs az a játékos, akin ne kerekedhetnél felül.

Megvető nevetés.

– De rád sem, mert ők a legmerészebb álmukban sem lennének képesek úgy előadni ezt a műsort, ahogy te. Ugyanis nem látják át a valós kockázatot. Észreveszik, hogy vékony jégen sétálsz, de azt nem, hogy bármelyik másik irányba is tennél akár egy lépést is, rögtön a vízben találnád magad. Ez különbözteti meg az igazi profit a hozzáérteni vélő pancsertől. Ha egy folyóhoz hasonlítanánk a játék folyamatát, ők sosem tudnának átkelni. Nem azért, mert a tárgyi képességeik hiányoznak hozzá. Hanem a bátorság, hogy megtegyék az első lépést, rá a jégre. A második már könnyebb lenne, de nem jutnak el odáig, soha a bűdös életben. És mivel nem tapasztalnak, nem is érzik, hogy az a jég hol tart ki, és hol nem. Rettegnek attól, hogy bárhová helyezik a testsúlyukat, beszakad, és a Félelem vakká és tehetetlenné teszi őket. Ezért örökre az innenső parton ragadnak. Akkor is, ha rosszabbul érzik magukat ott, mint akár a Pokolban. Irigyelnek téged, de nincs lélekjelenlétük ahhoz sem, hogy sekély pocsolya felett megpróbálják utánózni a mozdulataidat. Még vizes lesz a ruhájuk, tudod... meg náthát is kaphatnak...

Mondjuk ki egyszerűbben: a halandók többsége gyáva. A túlimádott élet... Ugyanakkor képesek nálam sokkal eszementebb vállalkozásokra is, mert azt hiszik, szilárd talaj van a talpuk alatt, holott már rég besétáltak az ingovány kellős közepébe, ahonnan önerejükből sosem találnának ki.

Úgy szembeszállni a sárkánnyal, hogy nem veszed észre, hogy ott van... Könnyű halál – egy lánглеhelet, és vége a dalnak, mielőtt felfognád, mi történt. A feltámadás pedig... nekik ilyen nincs. Illetve van – a Siralom-völgyben, ha ezt feltámadásnak lehet nevezni. Ott korlátlan idejük van arra, hogy elgondolkozzanak, mit értékeltek rosszul... És mivel erre sem jönnek rá soha, ott rekednek örökre a Völgyben is. „No way out...”

Ezek a gondolatok egyáltalán nem véletlenek. Emlékszem a Camilla-Blanca-féle próbatételre. Gorntól pont ugyanilyet kértem a kiképzés befe-

jezéseként. Csak akkor mehetek az utamra, ha ezt túlélem. Lassan befejezi a szabályok ismertetését.

– A visszafelé vezető kaput csak az egyik gólem szíve nyitja meg. Ha van eszed, rá fogsz jönni, melyiké. Ha nem, a te bajod. Az ellenfelek nem fognak elfogyni, az erőd viszont előbb-utóbb igen. Mert a húsgólemek a te esetemben kimaradnak. Nincs energia utánpótlás. Nos?

Ránézek Vivienre.

– Még mindig védeni kívánod a hátamat? Bemehetek oda egyedül is.

Fanyar grimasz.

– A pároddá fogadtál, nem?

– Persze. De tudod: nem örökre.

Lusta mozdulattal megigazítja a fejpántját.

– Nem hát. Holtomiglan-holtodiglan. Olyan fontos, hogy most lesz vége, vagy később? Ja, és a Pokolban úgy is lesz még rosszabb.

Nem mond egy szót sem többet, csak elkezd némán válogatni az élénk kiterített fegyverek között. A sajátjainkat nem vihetjük – meg kell szoknunk, hogy bármilyen kezünk ügyébe akadó tárggyal képesek legyünk harcolni.

Az élőholt-vámpírban több a tartás, mint ezekben az embereknek nevezett korcsokban. Legalábbis ami a többségüket illeti. Hányszor járhatsz úgy, hogy látszólag drukkolnak neked, támogatásukról biztosítanak, de amikor harcra kerül sor, hirtelen légüres tér támad körülötted. És az még a jobbik eset, ha csak szétrebbenek, és lélegzetvisszafojtva figyelik az eseményeket. Rosszabb, ha egy különlegesen nyámnyila példány megpróbálja lefogni a kezemet, nehogy véletlenül megvágja valaki őt is a sok pengeváltásban. Akkor nyilván nincs más választásom, mint őt megölni elsőnek, lehetőleg töredékmásodperc alatt, hogy ne akadályozza a mozgásomat. Persze vannak kivételek, a baráti körömben akad, nem is egy. De az összkép szégyellnivaló – legalábbis nekünk, vámpíroknak, az lenne. Tiszta szerencse, hogy nem vagyunk ilyenek.

Vee merne rám fogadni. Mindenével, amije csak van. És már meg is tette.

.....

A kapu, ahogy bezárul mögöttünk, úgy el is tűnik. Nem a falba olvad bele, hanem szertefoszlik maga a fal is – egy végtelennek tűnő térségben találjuk magunkat. A talaj nagyjából sima, eltekintve a szerteszét heverő kisebb-nagyobb kövektől. Érdekes lesz egy nem létező kaput kinyitni. De

nem kell ezen sokat tündődnöm, mert néhány lépésnyire tőlünk felragyog egy szürkés fényoszlop – tehát a Harc térkapui szürkék. Akár az acél.

Csak próbaképpen megkísérlek belépni a fénybe, de valami visszalök. Mást nem is vártam.

A síkság szélei ködbe vesznek, és az oldalaiból szórványos alakok kezdenek kibontakozni. Mindegyik nagyjából másfélszer akkora, mint én. Gyorsan felmérem a helyzetet. Ott egy agyaggólem. Nagy a kísértés, hogy odaugorjak, és szíven döfjem a fél karhosszúságú négyélű törrel, amelyet éppen erre a célra válogattam ki. Könnyelmű lépés lenne – feleslegesen használnám el a vámpírerőmet, egészen biztosan nem ilyen primitív lényben van a kijárat kulcsa. A gólemek lassúak, nincs hová sietni, csak a döfésbe kell belevinnem annyi brutalitást, hogy átvigye ezt a ragacsos maszszát.

A tör cuppogó hanggal mélyed bele a szörny mellkasába. Figyelnem kell arra, hogy a teljes testsúlyomat helyezzem rá, és ne izomból szúrjak. Ez a játék nekem valahonnan ismerős – egyre többen fognak jönni, minden irányból. Ha nem takarékoskodom a mozgulataimmal, idővel le fogok lassulni. Ez persze mindenképpen megtörténik, de nem mindegy, hogy órák múlva, vagy már percekben belül. Tehát csak lassan, okosan.

A kőgólemek rosszabbak – azokat szét kell zúzni. Vivien erre a célra nézte ki azt a kétféjű buzogányt, amely ott pörög a kezében. Szintén abszolút célirányos választás – nem erőből üt, hanem lendületből, így sokkal kevesebb erőfeszítésébe kerül. Ezért kellett a kétkezes fegyver.

Én rosszul bánok az ütőszerszámokkal. Ha ilyenek ellen kell majd valahol küzdenem egyedül, kénytelen leszek fegyvertelen harcművészeti fogásokkal élni – na nem pusztá kézzel nekimenni a gránitnak, csak kibillenteni őket az egyensúlyból, minimális erő kifejtéssel. Most egyszerűbb a dolgom – megosztjuk egymás között a feladatokat. Teljesen kizártnak tartom, hogy ezek közül az egyszerű teremtmények közül bármelyik is lehetne az a bizonyos. Azt sem tartom túlzottan valószínűnek, hogy ez kitartás próba. Gorntól kitelhet, hogy megizzaszt, de nem célja, hogy megöljön. Tehát szerintem már az első félóra elteltével beküldi a „főgonoszt”. Kizárásos alapon fémgólemnek kell lennie. Ezek nem olyan vészesek, mert nem tömör fémből szoktak készülni, hanem sokkal inkább animált bádogemberfélék, kicsit vastagabb anyagból. Ha törrel akarom majd a szívét átszúrni, itt lesz majd szükségem a vámpírerőre, hogy a hegy átüsse a lemezt. De talán még prózaibb megoldás Vivienre bízni – pár erős ütéstől ugyanúgy szét kell esniük, mint a kőből faragott társaiknak.

Egyszer a Földön láttam egy filmet, ott volt ehhez hasonló. Amorf fém. Nem ám az, amit naivul elképzelttem magamnak. Ezt hiába szurkálnám törrel, vagy bármi egyébbel. Még a Szívkereső sötét mithrilje is alighanem kevés lenne ahhoz, hogy bármilyen sebet ejtsen ezen a monstrumon. Vee azért megpróbálja feldönteni egy pörgéses ugrásból bevitt fejbevágással, de csak annyit ér el, hogy a kétkezes fegyvere nyele elgörbül. Az acélgólem alig inog meg. Valamivel fürgébb is a többinél. Kellemes feladvány. Úgy mellékesen a többi mezei sétáló óriásbábú sem tűnik el. Szépen vagyunk – körkörös védelem, és fogalmunk nincs, mit kezdjünk a föl-lenséggel.

A társam elhajítja a tönkretett ütőalkalmatosságot, és levesz az övéről két kisebbet. Ezek egykezes bordázott jószágok. Közben valamit int felém. Csak úgy tudom értelmezni, hogy védjem a többi szörnytől. Nem tévedek, mert az egyik buzogány repül, egyenesen a bal kezembe. Elkapom. Nem örülök neki túlzottan, nagyon nem a műfajom, a fegyvermester is reménytelen esetnek minősített. Egy vámpírlord buzogánnyal – eleve perverz ötlet. De kénytelen vagyok megtenni minden tőlem telhetőt. Most nem úszom meg a különleges képességeim használatát. Remélem, Vivien tényleg kitalált valamit, mert ez így nem fog sokáig tartani. Még ki sem térhetek, mert most nekem kell a hátát védenem, és nem fordítva, ahogy ő azt gondolta.

A harcslány cikkcakkosan hátrál, néha odacsap egyet-egyét, szikrák röpködnek szerteszét, de igazából minden támadása teljesen hatástalan. A fényoszlop viszont egyre közelebb kerül hozzánk – hát igen, beszorítanak a kör közepére. Lassan, de biztosan. És ami a legrosszabb – kezdek fáradni. Vee se lehet vele nagyon másként, sőt tartok tőle, ő van rosszabb bőrben. Már majdnem az elzárt térkapunál van, amikor lába megbicsaklik, és féltérdre esik a közvetlen közelében. A fölé tornyosuló acélkolosszusra emeli a szemét. Ugranék, hogy bárhogy próbáljam elterelni a fémóriás figyelmét, de a vámpírlátásom érzékel valami furcsát. A nő lábizmai szökellésre készen feszülnek – ez nem egy kétségbeesett áldozat tartása. És hirtelen rájövök mindenre. Gépiesen kilyukasztom a soron következő agyagrém szívét. Azt hiszem, már nem kell az erővel spórolnom. A szörny rádobja magát a vámpírlányra, aki szintén most veti be a képességeit, és embertelen gyorsasággal kigördül alóla. A lendület beleviszi a gölemet a fénybe, és a szívéből vakító izzás...

Nem látok semmit, csak érzésből futok bele a kinyíló kapuba. Senki nem mondta, hogy a szívet ki kell operálni... intelligencia teszt, hogy a nemjóját Robertnek. IQ teszt életre-halálra... És az „egyszerű lélek barbár-lány” okosabb nálam, a vámpír avatárnál... Így biztosan odatalál ő is a kijáráshoz. Semmi kétség... remélem...

Megbotlok valamiben, és elterülök. Lassan feltápászkodom.

– Látsz?

Ez a Fegyvermester hangja. Az bizony. És igen, látok, még ha homályosan is, és vérkönny csorog a fájdalomtól égő szememből. Hol van Vivien? Hol a párom!?

– Itt van ő is, ne aggódj már annyira.

Hangosan kérdeztem volna?

46. fejezet

Napfogyatkozás

Tiszta szerencse, hogy a különböző földi létsíkokon nem ugyanakkor következnek be az azonos események. Wolfnak volt egyszer alkalma végignézni egy teljes napfogyatkozást Budapesten. Most én, Solo Icewind, tekinthetem meg ugyanezt Crawford USA-beli otthonának nyitott ablakából. Ilyenkor teljesen eltűnik a napfény, és láthatóvá válnak a csillagok. Ketten könyökölünk ki az ablakon. Van benne valami szimbolikus – az igazság a sötétségben látható jobban, ahogy említette a Főinkvizítor. Teljesen kész vagyok az útra – testben és lélekben egyaránt. Formában kell magam tartanom még nyolc és fél éven keresztül, de erről gondoskodnak majd a további hódító hadjáratok, Zzarnng nevében. Meg ott van az Aréna, majd benevezek pár fegyvertelen viadalra is. Csak a buzogányokkal és harci kalapácsokkal nem fogok megbarátkozni soha. Minden nem lehet tökéletes.

Mindenféle semmiségekről beszélünk. Ránézek az ablakpárkányra.

– Igazán leszokhatnál végre erről a körrajzolgatásról. Már nem kell felhívnod a figyelmemet semmire. Mások előtt pedig lebuktathat.

Tony gyorsan letörli a tenyerével a rajzot a porban. Ettől maszatos lesz a keze. Ráfúj, kézmosás helyett. Így már jobb – azért nem lehet rossz dolog igazán erős mágusnak lenni. Nem kell törődni az apróságokkal.

– A progi kicsukta a shortokat, amíg a gólemekkel szórakoztam, – közlöm a titkos tőzsdeguruval.

– És? Mennyit buktál?

– Nyertem egy kis zsebpénzt.

A professzor vállat von, és megkopogtatja az ablakkeretet, mintha megakarna győződni arról, hogy valódi.

– Hát akkor? Folytatod?

– Aha. Vissza fogom nyitogatni magasabbról.

– Kis hullámlövágás?

– Olyasmi.

Egy darabig hallgatunk.

– Mi van a Cullen-féle játszmával?

– Vettem tőle újabb leckéket. Vele is úgy vagyok, hogy minél többet tanít nekem, annál inkább vagyok tisztában azzal, hogy nem tudok semmit.

Tök egyszerűen indul az egész – belőni a valószínűségeket, ahogy ő is mondta, és aszerint licitálni. Na igen. Aztán elmondja, hogy azokat hogyan határozod meg. Az is állati primitív dolog. Ugye van a két lap a kezében, tudod, hány játékos nem dobta még be a sajátját, és ki milyen tétet tett meg. Tiszta matematika. Most már mindent tudok. Mindent? A francokat. Azért azt is figyeld, ki mennyire agresszív. Aki sokszor mond all-int, tuti, hogy blöfföl. Na, most már aztán tényleg világbajnok leszek. Ja, majd elfelejtette mondani, ugye ami az asztalra kerül, az erőteljesen módosítja a valószínűségeket, minden körben. Ezért kezdetben használjak egy egyszerű stratégiát, az két körre korlátozza a saját licitemet, nem kell túlkomplikálni. Nagy vonalakban el is mondja. Még jó, hogy magam is játszottam, mert így szó szerint a versenyeken alkalmazhatatlan.

Csak úgy használható, ha hozzáteszek két olyan kiegészítést, amelyre én magam jöttem rá. Statisztikailag szinte mindig nyernek az adott helyzetben. Megemlítem neki. Jé, tényleg. Elfelejtette mondani. Olyan magától értetődő.

Majdnem kiköpök az ablakon, de még időben eszembe jut, hogy esetleg vért köpnék, ha nem figyelek oda. Meg amúgy is, micsoda undorító szokás. Mi vagyok én, ember?

– És ez így megy, és szerintem még a töredékét sem mondta el annak, amit zsigerből tudnom kéne. Jó, így sem vagyok olyan rossz, de azért a világbajnokságot kicsit el kell még halasszam.

– Ühüm. Ezek szerint csak jövőre indulsz.

Teljesen komoly képet próbál vágni, majd elkuncogja magát.

– Túlságosan ismerlek már. Te nem gondolkozol hosszú távban. De ez így természetes – a hosszú táv nem létezik olyasvalaki számára, aki csak a jelenben él. Tehát mindent akarsz, és azonnal.

– Erről jut eszembe. Nem gondoltad meg magad a halandó lánnyal kapcsolatban?

– Hogy jön ez ide? Őt nem akarom. Semmilyen minőségben.

– Biztos?

– Halálbiztos.

Crawford benyúl a zsebébe, és elővesz egy összehajtogatott papírlapot.

– Ezt akartam hallani. Akkor odaadhatom.

– Mi ez?

– Wolf írta neki. De szerintem már nem küldte el. Mintha nem lenne befejezve. Megzavarhatta valami. Kinyomtattam.

Széthajtogatom az irományt.

.....

„Valamit még nem volt alkalmam neked elmondani. És már nem is lesz. Nincs módomban elmagyarázni, hogy miért. Jobb, ha nem tudod.

Nagyon sokáig fejtörést okozott, hogy miért foglalkozom ennyit egy halandó lénnel, holott nem szokásom. Nem beszélve arról, hogy miért pont veled. Mert senki más lelkivilágát nem elemeztem ennyit, és főleg ennyire aprólékosan, az utóbbi időben. Sem a barátokét, sem az ellenségekét, de még a szeretőimét sem.

Felmerült bennem is, mint ahogy bizonyára benned, és talán még egy-két emberben, akik látták, mit adok elő, hogy ennek egyetlen oka lehet – szerelmes vagyok beléd. Az egyetlen olyan ok, amit az emberek el tudnak képzelni. És mivel én is félig-meddig az vagyok még, magam sem vagyok teljes mértékben kivétel.

Pedig ha nyernék veled szemben egy fogadást, és kívánhatnék tőled bármit – tegyük fel most egy pillanatra, hogy azt teljesítenéd is, feltétel nélkül – komoly bajban lennék. Téged magadat értéknek tekintelek, de te nem tudnál adni nekem semmi olyasmit, amire valóban szükségem van. Lehet, hogy arra kérnélek meg, hozz nekem egy pohár vizet. Csak hogy letudjam.

Talán nem esik jól, amit mondok, de valamikor te írtad nekem, hogy nagyra értékeled az őszinteséget.

Szerelmesnek lenni nem ilyen. Neked, azt hiszem, nem kell magyaráznom. Nem vagyok irántad teljesen közömbös, az tény, de teljesen más a háttere. Azért nem jöttem rá rögtön, mert túlságosan jól elfelejtettem azt az időt, amikor még tisztán ember voltam.

Elfelejtettem a saját érzéseimet – állítólag az emberi agy így védekezik a sokkhatások ellen. Csak a szépre emlékezünk. Kivéve a tudatalattit. Ez rád ugyanúgy igaz.

Szóval, rájöttem a dolog nyitjára. Ez nem éppen az éles elmémet magasztalja, mert jó sokáig tartott, amíg eljutottam a megfejtésig. Pedig milyen nyilvánvaló – végig ott volt a felszínen.

Te az vagy fiatal nőben, ami én voltam kamasz fiúban. Rettenetesen érzékeny, sebzett, és bárki által könnyen tovább sebezhető. Lobbanékony természetű, igazságkereső, és teljesen védtelen. Meggondolatlan – amiért sűrűn kaptam anno a további pofonokat. Harcias, de a küzdelemhez szük-

séges minden képesség nélkül – ha valódi csetepatéra került sor, szinte biztos volt a péppé verés. Gyorsan változó kedélyű.

Ez most öntömjénezés is lesz, de egyben önkritika is: átlagosnál jóval magasabb intelligenciájú, de a pillanatnyi kedvemtől függően szétszórt és felületes. És minden bölcsességet nélkülöző. A kombinációs készség nem helyettesíti a pragmatikus gondolkodást.

Aztán a fejlődési útjaink szétváltak. Te ott vagy most, ahol én akkor, tizennégy éves koromban – ezért figyeltem fel rád ennyire. A Sors úgy hozta, hogy akkor volt alkalmam először tudatosan csókolózni a Halál Istennőjével. Túléltem, és megtanultam változtatni. Pontosabban voltak, akik intézkedtek arról, hogy megtörténjen. Azóta valódi kardom van, és habozás nélkül használnám, ha az eset indokolná. De csakis akkor. Aki nem vette észre a penge jelenlétét a támadó fellépéséből, annak valóban vére fröccsent – kinek jobban, kinek kevésbé.

Előtte csak bámultam a Kard Urait, és álmodoztam arról, hogy én is szeretnék olyan lenni. Imádtam nézni a kegyetlen harci jeleneteket. Mint ahogy most te. Ha magad nem tudsz igazi kemény agresszivitást gyakorolni, beazonosulsz másokéval – sokan vannak ezzel így.

Az egészet azért írom, mert talán én vagyok az egyetlen olyan tudatos valaki az Univerzumban, aki foglalkozott veled annak ellenére, hogy nem fűződött hozzá semmiféle érdeke. Ne érts félre: szép nő vagy, nagyon szép. De ennek a jelentősége marginális.

Mert pont olyan szép vagy, mint több száz másik lány, akiket látok naponta, és még néhány olyan, akiket ennél valamivel ritkábban, de kevesebb ruhában. Ez nekem csak élvezet, nem érték. Gyönyörű fiatal nők mindig lesznek, most és mindörökké. Én gondolkozhatok örökkévalóságban. A te időd viszont korlátozott.

Lelki társnak sem felelnél meg – nem tudsz nekem mondani semmi olyasmit, amivel már ne lennék tisztában. Mivel meggondolatlan is vagy, sosem fogadnám meg a tanácsaidat – akkor sem, ha adnál nekem ilyeneket. Persze sokkal okosabb vagy annál, hogy akár csak megpróbáld.

Én sem tudnék veled megosztani semmi olyasmit, ami engem foglalkoztat, mert ezek mind olyan dolgok, amelyek számodra merőben érdektelenek. Megosztom hát valaki mással. Mikor kivel. De ha éppen senkivel, attól sem esek kétségbe.

Egyetlen egy dolog lehet, ami talán majdnem értelmes – elmesélhetem neked azt, hogy szerintem mit ne tegyél, és mitől óvakodj. De csak majd-

nem, mert meghallgatni meghallgatsz ugyan, de úgysem fogsz változtatni semmin.

Pedig rosszul van beállítva a veszélyfelismerő érzéked is. Például nagyon veszedelmesek a magamfajta entitások, bármilyen megjelenésükben, ugyanis nem emberi módon gondolkoznak, és nem hathatók meg emberi érvekkel. Én nem hiszem, hogy valaha bántanálak, főleg, hogy erre sem nagyon lesz már alkalmam, de találkozhatasz olyannal, aki látszólag hasonló természet. Aztán egy óvatlan mozdulat, egy túl gyorsan kiejtett mondat, és máris tönkretett – olyan módon, ahogy neki éppen akkor kedve támadt. Talán úgy csapott agyon, hogy oda se figyelt – csak elhárított egy zavaró tényezőt. De akadhat olyan is, akinek a szenvedésed lesz a kék, pedig milyen kedvesnek tűnt eleinte ő is. Mert én sem vagyok kedves, mint ahogy te azt hiszed. Csak tartom a szavam – ez más kategória.

Mindennek ellenére bennem megbízhattál volna: pont azért, mert nincs semmi, ami nekem kellene. Ha akarsz, ezért megsértődsz, ha akarsz, olvasod tovább. Szabad választás – mint nálam mindig.

Akkor kezdjük. Megpróbálok rövid lenni, mert nincs túl sok időm. Tulajdonképpen bármelyik pillanatban... mindegy.

Egy: Túl sokat blöffölsz. Ha én látom, megláthatja más is. Lesz, aki lehívja valamelyik blöffödet. És akkor borzalmas ütések kaphatsz. Én pedig már nem leszek melletted, hogy megpróbáljam őket legalább részben eltéríteni.

Kettő: „

Az írásnak itt van vége. De nem is fontos. Bármit is mondott volna Wolf, és még ha el is küldi az üzenetet, úgysem ért volna vele semmit. Segíteni csak azon lehet, aki saját magán segít.

Kérdően ránézek az okkultistára:

– Siralomvölgy?

Szemrebbenés nélkül viszonozza a vámpírtekintetet.

– Csodálkoznék rajta. De lehet, hogy rosszul ismerlek.

– Mi okom lenne a közbeavatkozásra?

Sóhajt egyet.

– Igazából semmi. Talán csak az, hogy nem teszi meg helyetted senki más.

47. fejezet

Álomfejtés

Már lassan rutinná válik, hogy meg tudom mutatni másoknak az álmaimat. Nagyon foglalkoztat, mi lett a vége annak a hadjáratnak az amerikai ezreddel. Tony biztosan tudja.

Most sem kell csalódnom a képességeiben. Végignézi a képzeletbeli filmszalagot, mereng egy kicsit, szokás szerint tömködi a pipáját, majd megszólal.

– Nem nagyon fogsz örülni a történet végének.

– Nem is számítottam happy endre. De megnyerték legalább az offenzívát?

A prof gyufája most jól látható helyen van, ezért nem sikerül időt kicsikarnia a keresésével. De a szokásosnál is ráérősebben gyújtja meg a pipát. A levegőbe ereszt egy szép füstkarikát, kicsit gyönyörködik a mesterműben, majd folytatja.

– A Code Red kiadása után te otthagytad Johnt, hadd boldoguljon egyedül. Azt hitted, ezzel minden el van intézve. Csakhogy az üzenet nem jutott el a célállomáshoz. Hülye dolog – egy kósza golyó a küldönc tüdejébe. Csatában bármikor előfordulhat. Ettől függetlenül Thornbridge elérte a másik ezredes lefokozását. De csak ennyit – hadbírótság elé nem ment senki.

Amire viszont sosem derült fény – mi történt pontosan ezután a háttérben. Mert ugyanaz az Andrews tábornok, aki kiküldte azt az életmentő helikopterrajt, nem támadásra adott ki parancsot, amikor láthatólag már módjában állt volna, hanem általános visszavonulásra a folyó innenső partjára, és a véráldozatokkal megszerzett hídfőállás feladására. Egyes elméletek szerint ő maga nem állt szívvel-lélekkel az offenzíva ötlete mögött, mert elvonta volna az erőforrásait más frontszakaszokról. Erről persze Johnnak nem lehetett semmiféle információja, de – mint ahogy te is láttad – nem is kapott kifejezett parancsot a támadásra.

– Akkor hiábavaló volt a hősködés?

– Azért nem egészen. Megváltoztak az erőviszonyok a hadtesten belül. Andrews szava innentől kezdve többet nyomot a latban, mert a cselekvését helyesnek ítélték – mind a mentőakciót, mind az előrenyomulás lefújását tekintve. Thornbridge barátunk sem járt rosszul – kapott egy kitüntetést a tanúsított bátorságért. Amit te harcoltál ki neki. De elég furcsa körülmé-

nyek között – nem verték nagydobra, és őt is gyorsan áthelyezték máshová, nehogy híre menjen. Biztosan volt valami oka.

Ismét kifúj egy formás karikát.

– Tovább nem látok tisztán, itt a létsík erősen elágazik. Többesélyes végkimenetel.

Tűnődve felnézek a mennyezetre.

– Akkor azt a nőt se kellett volna megöletnie? Ő is parancsra hagyta cserben?

– Úgy valahogy. De Glendale nem is végezte ki, csak a végsőkéig megalázta. Úgy gondolta, ez jobb büntetés. Megvárta, amíg összerondítja magát a félelemtől, és úgy engedte szabadon, nyakig a saját mocskában. Arra is figyelmeztette, hogy legközelebb élesben játszik, ha esetleg kedve támadna bárkinek panaszkodni. Bizonyíték persze nem volt, így Lora Caldwell őrnagy inkább magába temette a történeteket. Később halt meg, egy véletlen balesetben. Lehet, hogy voltak más rosszakarói is.

Bámulom Crawford pipájának izzását. Majd felállok és megjegyzem:

– A régi tétel igazolása.

– Mire gondolsz?

– Ha valami logikátlanak tűnik, ne hidd el. Keress mögötte más, rejtett logikát.

– Hát persze.

Felkászálódik ő is.

– Mész? Mi a terved?

– Nem is tudom. Folytatom Wolf játszmáit, azt hiszem.

Ránézek az asztalon álló számítógép monitorjára.

– Úgy látom, ismét esőre áll?

– Aha. Irány dél. Talán most egy kicsit határozottabban fognak pánikolni. Beállítottad a progidat a shortok újranyitására?

– Hogyne. Már meg is kellett nyílniuk.

– Ha Garthszal beszélnél, üdvözlöm.

Bólintok.

– Biztosan fogok. Az ő tudása az, amit mindenképpen szeretnék eltanulni. Mesteri szinten.

Elmosolyodik.

– És amit mindenképpen szeretnél, azt úgy is eléred, ugye?

– Igen.

A mosolya fanyarabbá válik.

– Nem érdekelt téged az a jámbor földi lány soha igazán. Nemcsak Icewindként, de Wolfként sem. Talán őszintén becsülted valamiért, de ennyi. Vagy ami valószínűbb, csak kíváncsi voltál valamire. És amit igazán

meg akartál kapni, az nem a nő maga volt, hanem a válasz a kérdéseidre. Megkaptad mindre, így van?

Elgondolkozom, majd ráhagyom.

– Meg.

Végül is, igaza van.

– És itt véget is ért a történet, nem?

– Aha.

Hidegen hagy a téma. Tökéletesen jól látja – ha nekem a lány kellett volna, akkor őt szereztem volna meg, és senki nem tehetett volna ellene semmit, ő maga a legkevésbé. És ilyen szempontból valóban édes mind-egy, hogy Wolf vagy Icewind éppen a másik nevem. Wolf is több mint elegendő hatalommal rendelkezett egy ilyen egyszerű zsákmányejtéshez. Csak nem ez volt neki fontos.

Hát van ilyen. A kard izgalmasabb a nőknél, most és mindörökké. Meg kéne látogatnom az Arénát. Ne veszítsem el a formám. De most nem viszek oda kardot. Pusztá kéz. Vámpírképességek nélkül.

48. fejezet

Fásultság

Ismerős valakinek az az érzés, amikor tulajdonképpen minden jól alakul, és valahogy még sincs kedved semmihez? Ez nem fizikai fáradtság. Az Arénában most nem volt verseny, csak lézengő harcosok, akik úgy gondolták, egy-egy mérkőzés erejéig talán akadhat gyakorló ellenfél. Ki is fogtam az egyiket. Ő a szokásos fegyveres harcra gondolt, én valami egészen másra. Nem mehettem be a ringbe eleve fegyver nélkül, tehát vittem magammal két tört. Van, aki valóban ilyeneket használ a komolyabb gyilkoló eszközök helyett, nem kevésbé hatékonyan. Természetesen tudtam, hogy ezek végig az övemén fognak maradni. Szánt szándékkal egy nehézpáncélba öltözött lovagot hívtam ki párbajra. Nem ért különösebben semmi váratlan. Az ellenfelem beállt a kétkezes kardjával az úgynevezett sólyom pózba. Ez annyit jelent, hogy magasan a feje fölé emeli a pengéjét, látszólag védtelenül hagyva a testét. Valójában jó harcos esetében szó sincs semmiféle kiszolgáltatottságról. Bármilyen támadási kísérletre a kard lecsap, vagy egyenesen előre, vagy lefelé tartó körívben, valamelyik oldalról. Ez lehet akár háritás, akár támadás, akár mindkettő egyben, ugyanis a böhöm fegyvernek akkora lendületet ad a súlya, hogy kegyetlenül nehéz megfogni a vágást. A könnyebb kardokat egyszerűen kettétöri, a pajzsokat berepeszti, a páncélt át is hasíthatja. Csak aztán valahogy vissza is kell húzni a kiinduló pozícióba. Tehát ha egyből nem talál...

Kitérő mozdulat balra, majd jobb irányú pörgés a földön, lábkaszállással. Valami elsüvít a fejem felett, aztán a lovag megtántorodik a pillanatnyi egyensúlyvesztéstől. Kardja még mindig lefelé lóg, így engem nem fenyeget az égvilágon semmi. Ha nincs lendület, nincs erő sem. Iszonyú erejű rúgás hátulról a térdhajlatába, még mindig fekvő helyzetből. Már féltérden van, a kard hegye belefúródik a földbe. Rajtam csak könnyű bőrpáncél, így esélye sincs arra, hogy hamarabb kerüljön talpra. Ütés még mindig hátulról, vasalt könyökvédővel a sisakjára. Jó kis harangzúgás lehet odabent. Kirántom a kezéből a kard markolatát. A fülzúgás miatt fel se fogja, hogy mi történik, egészen addig, amíg a saját pengéje hegye nem szegeződik az arcának. Megadás. Taps a kevés nézőtől.

Nincs semmiféle elégedettség...

Majd a szokásos földi létsík. A „szoftveres fiú”-nak meg kellett jelennie személyesen, mert Wolf kisfiának makrancoskodott a számítógépe, és jelen akart lenni, amikor jött a szerelő.

Az addig rendben is volt, csak mielőtt visszaváltott volna a saját létsíkjára, még belefutott egy nőbe, aki ismerősnek vélte. Jellegzetes típus – valakinek a barátnője, aki megoldja életének minden problémáját, cserébe bizonyos szolgáltatásokért. Sokat törődik a testével, feltűnően ápolt, és soha nem vállalna gyereket, mert ezzel elenyészne minden olyan előnye, amiből anyagi hasznot húzhat. És nemcsak anyagit, az neki kevés. Ő úgy szeretne „lenni valaki”, hogy valójában egy nagy nulla. Vagyis megköveteli maga iránt a tiszteletet akkor is, amikor semmivel nem szolgált rá. Ahogy megszólal, rögtön látom, hogy összekever engem Wolffal. Nem tűnik fel neki a jóval fiatalosabb kinézetem?

Valószínűleg Wolf valamikor erősen beletaposhatott a lelkébe. Bár az övébe nem lehetett nehéz – az egész jelenség olyan, mint egy jól táplált prüsszkölő úgazdag macska. Akárhová lépsz, megtiporod a lelkét.

Fogalmam nincs, miért mérges Solo Wolfra, illetve az egykori ember lényére, és őszintén szólva, nem is érdekel. Valamit fűjtatva magyaráz, hogy annak idején mit nem csináltam meg rendesen, vagy éppen mi rosszat tettem, a jó ég tudja. Számomra semmi jelentősége. Annak se, hogy ő mire nem hajlandó – mellesleg szerintem sok pénzért szinte bármire, hiába játssza itt nekem a nagyságos asszonyt. Túl jól ismerem ezt a típust. Steksz nélkül nem adhatná elő magát ebben az elbűvölő modorban, és neki ez létfontosságú. Eلسorvadna szegényke, ha nem tudna dirigálni. A pénz egyik rabszolgájával állok szemben.

Azt hiszem, a helyére kéne raknom, hogy megtanulja a különbséget a szolgák és a Kard Urai között. Mentális parancs a vámpírtekinteten keresztül, kimondott szavak nélkül. A nő elhallgat, és értetlenül néz rám. Nem tudja már pontosan, kit vélt bennem látni. Újabb parancs. Az hagyján, hogy rólam nem tud semmit, de arról sincs már fogalma, hogy ő maga kicsoda. Ez az utóbbi viszonylag gyorsan el fog múlni, de a harmadik paranccsal az aktív szókinsét is erősen meggyomlálom, az már súlyosabb gond. Mindent felfog majd, de semmit nem tud értelmesen megfogalmazni. Passzív beszédkészséget aktivizálni nem olyan egyszerű, pláne az ő korában, mert tuti túl van a negyedik ikszen. Halandónak komoly évszám. Különösen olyannak, aki túl fontosra veszi magát, pont amiatt, mert a tudatalattija tisztában van vele, hogy valójában minden fontosságot nélkülöz. Ettől az ostoba szerepjárástól teljesen kiveszik belőle a gyermeki én, ezért képtelen lesz bármit megtanulni. Valahol az agyában ott a korlát, hogy ő már mindent tud, és hazudik bárki, aki akár csak ráutaló magatartással is

mást mer sejtetni. Méltó büntetés – soha nem fog már tudni rendesen beszélni.

Fütyörészve lesétálok mellette a lépcsőn, miközben tekintete egyre elveszettebb és tanácstalanabb. Még csak nem is voltam igazán gonosz – hátra is nyelethettem volna vele a nyelvét. De hát nem vagyok ember, hogy gyilkoljak, csupán ordító nevetlenségért. Elég, ha többet nem lesz képes semmilyen bunkóságot megformázni az ajkaival a dadogva kiejtett primitív káromkodásokon kívül. Rám nem fog emlékezni.

És ez sem hoz nekem semmi örömet.

.....

Számtalan ilyen élményben volt részem újabban. Nekem rontott valaki karddal. Töredékmásodperc, és a fegyvere nem volt a kezében, a Szívkereső hegye pedig ott táncolt a torkánál. Nem vett komolyan. Ügyeletes helyi zseni.

Őt sem öltem meg. Egyszerűen nem érdekelt. Csak a mívésen kidolgozott pengéjét dobattam bele vele egy pöcegödörbe. Aztán mentális tudatmódosítás – csak arra emlékezett már, hogy valahogy beleejtette. Hogy élethűbb legyen, előtte még megittattam vele egy üveg vodkát is. Később biztos hányni fog, ha a brutális alkoholadag kellőképpen felszívódik. Ha meg beleesik a trutymóba, és belefullad, ahhoz már semmi közöm, ne is tessék haragudni.

Ebben se volt derű.

.....

A Földön napról napra több a pénzem, a pénz szerelmeseinek pedig egyre kevesebb. Ennek is jól kellene esnie, mert az igazi értékek kerekednek felül. De ez sem fontos nekem valahogy.

Pókerben kezd kialakulni a saját egyéni stílusom, ott is lehet tőlem félni. Jó tanító ez a Garth, hiába. De ez is annyira rutinszerű.

Tényleg semmi nem hoz lázba?.. Zongorázok egyet a PC billentyűzeten. Elmosolyodom. Dehogynem...

49. fejezet

Honlap

Ez a hely fel van véve a kedvencek közé. Időnként, amikor éppen az Elefántcsont toronyban járok, rá szoktam pillantani. Tulajdonképpen semmi különös. Ízléses kék-fehér-szürke alapszín összeállítás. Bal felső sarokban egy óra. Pontosan jár, igazodik a gép belső beállításához. Szép, analóg kijelzésű, és még másodpercmutató is van rajta. Bal alsó sarokban hirdetés – valódi, semmi trükk. Ezért adják a site-ot ingyen. Néhány kezdetleges menüpont – viccek, linkek. Diavetítő, csak pár kockával. Egy darab vicc van az egész weboldalon, bár az nem rossz. De nem ez a lényeg. Hanem aki csinálta, és folyamatosan karbantartja. Igen, Wolf kisfia – kilenc és fél évesen. Mire felnő, már lesz egy olyan helye az interneten, ahol komoly pénzekért árulhatja a hirdetési lehetőségeket. És mindezt játékból. Mert csak a játék az, amit érdemes komolyan venni.

Solo játéakai... vagy bárki másé. Van, akinek a halálos játszmák jutnak, van, akinek kellemesek vagy humorosak. Persze a morbid humorral sincs semmi baj – sokaknak segített már túlélni.

Mindenki játszik. Játszanak munkát, életet, szerelmet, gyűlöletet. Játszanak küzdelmet, sikert és bukást, örömet és fájdalmat. Játszanak egymás érzelmeivel, tűréshatárával és szentségeivel. Játszanak pénzért, hatalomért, élvezetekért és más passziókból is. Pedig az egyetlen valódi élvezet maga a játék. A kisrác tisztában van vele – Wolf jól megtanította neki. Pontosan tudta, miről beszél. Még emberi gyerekkorában, amikor nem volt vele sem a vámpírlény, sem Solo, a mostohaapja egyszer azt találta neki mondani, hogy legközelebb nyugdíjas korában lesz alkalma játszani. Tulajdonképpen ő volt az igazi élőhalott – mozgott, evett, aludt, szeretkezett, és mintha értelmesnek tűnő szavak hagyták el volna időnként a száját. De ez az egész csak látszat lehetett – a teljes egykori tevékenysége leírható egy pár soros program algoritmussal – némely játékbaba „mesterséges intelligenciája” is összetettebb ennél. Már azelőtt is a Siralomvölgyben volt, mint ahogy átvágtam a torkát a sötét mithril pengémmel. Én csak a helyükre raktam a dolgokat. A valódi Siralomvölgyben tényleg meg fogom látogatni. Hisz megígértem. De nem fogom végleg elpusztítani. Nem lehet megölni azt, aki eredendően halott. Véget vethetnék majd a nyomorúságának, ha akarnám. És mint tudjuk, a hatalom valódi megnyilvánulása éppen a kegyelem gyakorlása – csak az erős igazán, aki erre is képes. Na de ekkora kegyelmet... és főleg érdemtelenül.

Mert soha nem értettem egyet azzal, hogy a kegyelmet, vagy akár a jóindulatot nem kell kiérdemelni.

Nem. Egészen más tervem van. Össze fogom hozni őket az öreg bozorkánnyal, akit ugyanaznap végeztem ki, a kard hegyével fojtva bele a száján kiáramló bűzös mocskot. Hadd élvezzék egymás társaságát, végtelesszer elmondva egymásnak a vélt sérelmeiket, mindig ugyanazokkal a szavakkal – anélkül hogy észrevennék, hogy folyton ismétlik önmagukat, akár két ócska beragadt lemez.

Köszönöm, Tye, hogy megszervezted azt az „álmot”. Meg fogom hálálni – jobban, mint ahogy el tudnád képzelni. Visszakapod a Tornyt – azzal a Soloval, aki tényleg hozzád való. Szerencsés fickó leszel, Solo Worg...

Szemem lassacskán visszavándorol a képernyőre. Na, ennek a kis-srácnak nem lesz része ilyesmiben. Ismét mosolygok, önkéntelenül. Ő ért mindent. Érdemes volt a szárnyam alá venni. Igazán gyorsan a sötét szárnyak alatt lehet repülni, felülről tekintve le az emberek kicsinyes maszatolására, ahogy odagörnyednek a földhöz, féltőn őrizve és becézgetve az értéktelen kacataikat. Némelyik néha feltekint, meglát, és tátva marad a szája. De olyan kevesen vannak. És még kevesebben azok, akik hisznek is a szemüknek.

Ennek a gyermeknek már most vannak szárnyai. És ha bárki meg merné tépázni a távollétében, magával a vámpíristenséggel gyűlik meg a baja. Ez is egy alku része.

Crawford létsíkközi email címét még nem adhatom meg neki, nincs rá felhatalmazásom a proftól. De szerintem csak idő kérdése.

Azt viszont megtehetem, hogy elviszem az Álompalotába bemutatni Wyelnek – ha esetleg később mágiát is szeretne tanulni, és nem éri be csak a sztárszoftveres pályafutással.

Van egy fogadásom, hogy a Terra Infinitát is érdekes helynek találná. Bár ott még én sem császkálhatok szabadon, a kaszinó meg nem neki való. De Gartht talán érdemes lenne megismernie, személyesen is. Nem mindennapi figura.

Ezek az értelmes dolgok. A játékok. És semmi más.

50. fejezet

Káprázat

– Te tényleg soha nem iszol... bort?

Incselkedve kérdezi. Mindig is kifigurázta a vámpírlétemet. Egy szót sem hitt belőle. Pedig volt, ami majd kiszúrta a szemét. A hivatalos verzió mindig egy és ugyanaz: azért valloam magam annak, aminek, mert nem vagyok hajlandó semmiféle közösséget vállalni az emberiség némelyik előítéletével. Milyen könnyű megmagyarázni a szokatlant azzal, hogy az csak szándékosan elhintett káprázat...

– Valamikor nem vetettem meg. Amikor még félig ember voltam. De jobban szerettem a Bloody Maryt.

Nevet. Nagyon kellemes jelenség. Tudnék belé szerelmes lenni? Nem hiszem. És szeretni? Talán. Mindenesetre szellemi partnerként elfogadnám. Nem örökre. Hm. A varázsszó. Érdekes, a tudatalattim ismét megré-
fált.

Eszeesebb a megszokottnál, de ez igaz volt a félénk kislányra is, aki olyan nagyon farkast akart játszani. Itt van még valami más is – ez a nő nem gondolkodik sablonosan. A kislány igen, még ha nem is vallja be.

De az emberi elme árnyékán nem tud túllépni ő sem. Hiszen férjnél van – akkor hogy lehet az, hogy most velem ül egy asztalnál, egy vázában fehér rózsa, amit nyilvánvalóan nem vihet haza, mert nem tudná kimagya-
rázni? Hogy fog elszámolni az itt eltöltött idővel? Hogy lehet, hogy ezek közül egyik kérdés sem izgatja?

– Miért játszod azt a vámpírosdit? Olyan okosokat mondasz, amikor nem jön rád az a bolondéria.

Kérdéssel válaszolok a kérdésre:

– Azt tudod, hogy meg vagy igazve?

– Megigézve? – szép arcán csodálkozó mosoly. – Ezt hogy érted?

– Kicsit feloldom a varázslatot, és rá fogsz jönni magadtól is.

Még mindig mosolyog, de az arckifejezésébe egyre inkább belevegyül a meglepetés. Körbenéz. Mindezt eddig is látta, de valahogy nem hagyott benne benyomást. Így már igen – eltüntettem a ködöt a tudatából.

Visszafordul hozzám. Erősen megrázza a fejét, mintha ettől magához térhetne, vagy valami. Szeme tágra nyílik.

– Te... külön terembe vezettél anélkül, hogy észrevettem volna? Hogy csináltad?

Észreveszi a virágot.

– Ez az enyém?

– Látsz itt másvalakit is? Egyébként szerinted hol vagyunk?

Kezd nyugtalan lenni. Idegesen ránéz az órájára.

– Úristen! Ez megállt! Mennyi ideje vagyunk itt? Egyáltalán...

Hangja elakad, ahogy belenéz a szemembe. Várakozóan figyelem.

Leejti a kezét az asztalra, arcán döbbenet.

– Te tényleg...

Megnyugtató mozdulatot teszek a kezemmel.

– Nem tartok igényt a véredre, nem kell félni. A „szüzességedre” sem, különben már rég megkaptam volna, és még csak nem is emlékezni rá. Az óra miatt se aggódj. Én állítottam meg, mert becsapott volna. A hely, ahol vagyunk, Terra Infinita, bár ez nem mondhat még neked semmit. Annak is egy olyan része, ahol a te létsíkodhoz képest áll az idő – most hadd mellőzzem a tudományos magyarázatot, de később szolgálhatok ilyenekkel is, ha igényled. Vendégségbe hívtalak. Kis mentális ráhatással, így fel sem merült benned, hogy visszautasíthatod. De ennek nem valami csalárd oka volt, hanem csak annyi, hogy különben sosem tudnánk veled igazán beszélgetni. Pedig rendkívüli vagy, ez azonnal látszik. Nem a külsőd, bár ilyen tekintetben sem panaszkodhatsz.

Nem vagy a foglyom, csak szívesen látott látogató. Ha bármi miatt nem éreznéd magad jól, távozhat sz akár most is, de nincs hová sietned – pontosan oda és akkor fogsz visszaérkezni, ahonnan és amikor elindultál.

– Biztosan álmodom.

Ismét egy mosolyt villant felém. Nem csalódtam benne, nincs benne félelem. Megint körbejártatja a szemét, ezúttal alaposabban.

– Ízléses. Nem a legrosszabb álom.

– Remélem is, mert én kértem ezeket a színeket. Na meg a gyertyákat, az aláfestő zenét, és minden mást is. És a vámpírlordok adnak a stílusra. A legtöbbje, legalábbis.

Legyint.

– Persze. Álomban bármit kérhetsz. Illetve én kérhettem ezt, végtére is az én álomom. Csak olyan élethű.

Az asztalon álló égő gyertya fölé emeli a tenyerét.

– Au!

Elrántja a kezét. Felém fordul.

– Nagyon valóságosnak hat. Bár mindig is gyanús volt nekem, hogy ezek a módszerek nem alkalmasak arra, hogy megkülönböztessük az igazán színes álmot az ébrenléttől. Csak azt nem értem, te mit keresel az ábrándomban? Hisz alig ismerlek. Ennyire mély benyomást tettél rám ilyen rövid idő alatt?

Elneveti magát.

– Tulajdonképpen nem zavar, különösen hogy vámpírnak egész barátságos vagy. És egy álomban lehetek kicsit szabadosabb.

– Miért, hány vámpírt ismersz közelebbről?

A szája elé teszi a kezét, és csendesen rázkódik a kacagástól.

– Ti emberek olyan elhamarkodottan alkottok véleményt. Olyanról is, amivel egyáltalán nem találkoztatok. Pletykák, hiedelmek, legendák. Semmit nem tudtok rólunk, azon kívül, amit valaki hallott olyantól, aki mesélte, hogy ismert valakit, aki majdnem... Így van?

Tűnődve néz vissza.

– Most sem mondasz hülyeséget. És álomban lehetsz vámpír, miért is ne?

– Szerinted mi a különbség az álom és a „valóság” között?

Széttárja a karját.

– Olyan egyszerű. A valóság érzékelhető, tapintható. Az álom csak káprázat.

– Káprázatok és igézetek... Amíg meg voltál igézve, minden valóságnak tűnt. Most nincs igézet. Odatennéd újra a kezed a gyertyaláng fölé? Hisz csak káprázat. Vagy a fájdalom nem volt az? Akkor most alszol, vagy ébren vagy? El tudod dönteni?

Kortyol egyet a borából.

– Azt hiszem, igen. Ennek a bornak nagyon szokatlan az aromája. Finom, de nem ismerem ilyen fajtát – a valóságban gondolom, nem létezik. Tehát...

– Melyik valóságban?

Keze megáll a levegőben. Egyenesen a szemembe néz. Látom rajta, hogy kezdi érteni. Soha nem foglalkozom átlagos képességű halandókkal. Most sem tévedtem.

Leteszi a poharat az asztalra, olyan óvatosan, mintha félné összetörni.

– És mi a terved velem, vámpírlord?

Elképesztő, hogy szinte minden nő előbb-utóbb így szólít. Mintha nem lenne nevem.

– Szólíts csak nyugodtan Solo Icwindnek. Az a név, amelyen ismersz, na az, ami nem valóság. Szerinted mi lehet veled a tervem, mégis? A mai estére csak annyi, hogy jól érezd magad, és olyan dolgokat hallj, amelyeket csak tőlem hallhatsz. Ami a jövőt illeti...

– Melyik jövőt?..

Olyan találó közbevágás, hogy elhallgatok. A kérdés, amely megválaszolja önmagát. És benne van minden. Még biztosan sokáig maradunk, de elhangzott az, amiért ide hoztam, és ő mondta ki, a megfelelő helyen és időben.

Muszáj neki halandónak maradnia?.. Mit szólna az örök fiatalsághoz? Mi lenne, ha...

51. fejezet

Nemlétből jött a fény

– Szokatlan asztaltársaság, nemde? Pincér! Még egy kört mindenkinek!

Cullen elemében van, most ő játssza a házigazdát. Ami azt illeti, rangját és korát tekintve minden bizonnyal teljes alappal, de ha nézeteltérésre kerülne sor, bármelyikünkkel szemben alulmaradna. Veewylenál egy kristályban végezne, Crawford – bár nem reklámozza nagyon ezt az oldalát – többek között az alakváltás mestere, mint rendkívül tehetséges Álmodó pap, én pedig egyszerűen gyorsabb vagyok nála. Persze a Terra Infinitán nincs az az elvetemült lélek, akinek eszébe jutna bántani ezt az élő legendát – titokban az egész Aranykör büszke a Hazárdjátékosra. Sosem vallának ugyan be, de olyan figurának tartják, aki ha nem lenne, ki kellene találni.

Mindazonáltal teljesen igaza van. Ha Wolfnak bárki akár csak megemlítette volna, hogy Solo ezzel a három jómadárral fog egy asztalnál ülni a Világegyetem minden bizonnyal legexkluzívabb kaszinójában, nyomban kitér a hitéből.

Visszafordul hozzám.

– Tudod, hogy irigyellek?

– Miért? Mert egy kicsit meg kell halnom?

– Á, dehogy! Minek ide ezek a nagy szavak? Csak ha mi nem használunk józanító varázslatot, másnap igencsak macskajajosak leszünk. Neked meg olyan ez a vérkoktél, mint a vitamininjekció. Jól teleszívod magad, és már indulhatsz is.

Ez a Garth képtelen úgy fogalmazni, hogy mindig valami oltári nagy idétlenség ne süljön ki belőle? A hajamat ne mossam meg? Persze ezt a földi reklámot aligha ismeri, mentségére legyen szólva.

– Nem hiszem, hogy új alakomban ennek lenne bármi jelentősége, – jegyzem meg halkan.

Megvakarja a fejét.

– Hm. Igaz, igaz.

Zavartan elhallgat.

A kínos csendet Crawford töri meg.

– Nem is mesélsz, hogy állsz a játszmaiddal? Talán most... hm.

Mindenki úgy akar bánni velem, mint egy hímes tojással. És mivel ez egyiküknek se való szerep, csupa elefánt táncol a porcelánboltban. Egyre röhejesebb. Én viszem majd a bőröm a vásárra, és engem feszélyez ez a

legkevésbé. Bár megállapított tény, hogy a focimérkőzéseken is inkább a szurkolók szoktak kapni infarktust, mint maguk a játékosok. Persze az utóbbi időben a földi létsíkok többségén ez sem igaz, annyira satnyák lettek ott a halandók. Hullanak, mint a legyek, nem bírják fizikailag.

– Melyikkel? A tőzsdeit tudod.

Szólásra nyitná a száját, de nem hagyom szóhoz jutni.

– Mielőtt ezredszer is megkérdeznéd, hogy nem viszem-e azt a halandó lányt, hadd mondjak pár dolgot. Halhatatlanok lévén, nekünk túl könnyű megszoknunk, hogy nem öregsünk. Mindig annyi idősnek mutatkozunk, amennyinek éppen akarunk. Ezért hajlamosak vagyunk elfeledkezni arról a tényről, hogy a halandókkal nem ez a helyzet. Az a nő fizikailag hozzám már túlkoros, érted? Igen, multimilliomos lettem – bár az ő fogalmai szerint Wolf is az volt.

Vihetném, vámpírképességek használatával, vagy akár anélkül is. Ki akadályozna meg benne? A halandók többsége gyáva – rájuk nézek, és már attól szörnyethalnak. Igazi férfiak, hah! És kit érdekel, hogy már férjnél van. A legtöbb földi házasság olyan, mint majmok együttélése egy ketrecben. Akkor robbantom szét bármelyiket, amikor akarom. És ha a férjnek ez nem tetszik, meghalni könnyű.

– A feltámadás pedig csak a kiválasztottaké? – szúrja közbe váratlanul Veewyle.

Na ezzel vajon mit akar?

– Állandóan idézed ezt a szöveget. Felmerült bennem, ismered-e az eredetét.

Érdeklődve rápillantok. Összekulcsolt kézzel ül, jelentőségteljes pózban.

– Azt hittem, én találtam ki.

Ironikusan néz vissza.

– Annyiszor itál a Felejtés Itálából, hogy tele vagy számodra beazonosíthatatlan emlékfoszlányokkal. Ezek származhatnak ugyanúgy a közel-múltból, mint többezer éves távlatból. Ezt speciel körülbelül ötszáz-hétszáz földi évvel ezelőttre taksálom. Akkor élte csúcscorát a Földön egy Aranykörhöz mérhető hatalmú szervezet. Úgy hívták, hogy Sötét Inkvizíció.

Remélem, pókerarcom van. De ha most beleolvas a gondolataimba... Talán nem jut eszébe. Most éppen önnön nagyságával van elfoglalva – hogy ő mennyi mindent tud a titkos történelemről. Valami marhaságot kéne mondanom.

– Nem úgy volt, hogy a Sötét Középkor, és abban a Szent Inkvizíció?

Rendben, a célokat sikerült elérnem. Bosszús grimaszt vág.

– Szavamra, ilyenkor kezdek kételkedni, hogy valóban megfelelő választás voltál-e a lányom részéről. A te tudásod felületes és hiányos, mert állandóan beletörölsz. De hogy rólam miért gondolod ugyanezt? Mindig pontosan fogalmazok. Ha azt mondom, hogy Sötét Inkvizíció, akkor azt is értem alatta. Sikerült felfogni?

Akár a régi szép időkben. Mellette is könnyű meghalni. De feltámadni is. Élőholt szolgaként. Bólintok, mint a jó tanuló az iskolában.

– Így mindjárt jobb.

Elégedetten megszemléli a gyűrűit a kezén. Ez valami berögződés lehet nála – akárhányszor megfenyeget valakit, még ha csak nagyon enyhén is, önkéntelenül eszébe jut, mit szokott művelni az engedetlenekkel. Nem bírok magammal.

– Veewyle Mester! Az a csillagközi császár még mindig ott van a..?

Gyilkos pillantást vet rám. Na igen, nem tartozik senkire. Pedig szép jelenet volt annak idején. Az egyik létsík korlátlan ura hirtelen egy rubinkőbe ágyazva találta magát.

– Elnézést.

Megpróbálok beleolvadni a háttérbe.

– Szóval, ez volt a Sötét Inkvizíció egyik jelszava. Aztán valahogy nem ők lettek a kiválasztottak. Legalábbis a földi létsíkokon nincs nyomuk, és ha van is menedékük bárhol az Univerzumban, elég nagy csendben ülnek ott.

Ami itt a mi szempontunkból érdekes lehetne, hogy ezek szerint valamikor régen kapcsolatba kerülhettél velük. Csak ha a Felejtés Itala meg is hagyott neked valamennyi tudást, számunkra már aligha képvisel bármiféle értéket. Túl régi az eredete. Na mindegy. Ez csak egy kitérő.

Beleiszik a neki külön kevert különleges kotyvalékba. Nem túl bizalomgerjesztő. Az én vérrel kevert paradicsomlevem sokkal normálisabb.

Cullen ismét közbekotyog.

– Pókerezni egész tűrhetően tud már. Csak nem valami szófogadó... hm.

Újabb sületlenség – hogy lehet bármelyik Solo szófogadó, Zzarng szerelmére!

– Szóval, én konzervatív játékot tanítottam neki, ahogy a kezdőknek szokás, de ő bezzeg azért is agresszíven adja elő. Képes bármilyen lappal blöffölni, ha a kedve úgy tartja...

Rájön, hogy még ha Tony ismeri is a Texas Hold'em szabályait, Veewylenak egész biztosan kívül esik az érdeklődési körén. Ebben a ka-

színóban pedig közismerten egyikük sem szokott játszani. Abbahagyja az áradozást. Azért jól esik, hogy mintha kicsit büszke lenne rám.

Most én válok közbe:

– Vegyük úgy, hogy ezt a kettőt megnyertem. A harmadik játszma szigorúan a magánügyem.

A légkör kissé fagyossá válik. A Hazárdjátékos oldani igyekszik a hangulaton, a maga suta módján.

– Egyvalamit árulj el – kipróbáltad a lányokat a bárnál?

Vihog egyet, de valahogy el sem mosolyodik senki.

Lazán rácsapok a tenyeremmel az asztalra:

– Képzeld, ki. Nem is egyszer. Nagyon kellemes szolgáltatás. Ezek a csajok ugye nem bentlakók?

Cullen arca felderül.

– Persze, hogy nem. Kíváncsi természetű nőszemélyek a legkülönbözőbb létsíkokról. Csak embereket kértél, vagy voltak különleges kívánságaid?

– Úgy tűnik, azok a gyengeségeim. Wolftól örökölhettem. Pénzért csinálják? Mert nekem nem úgy tűnt. Ahhoz túl lelkesek.

– Mondom, hogy merő érdeklődésből. Utána szelektíven törölünk néhány emléket. Így a kíváncsiságuk marad kielégítetlen, és újra eljönnek ide bármelyikünkkel egy kis vendégszereplésre. Kész kabaré. Végigvezetjük őket a kaszinón, teljesítjük minden apró óhajukat, majd megkérdezzük, nincs-e kedvük egy újfajta tapasztalathoz.

– Jó, a többit sejtem. Vannak olyan nők, akik szívesen lefekszenek a magunkfajtaikkal. Egzotikum, és nem fenyeget nem kívánt teherbeesés, sem bármiféle fertőzések. Vivient meg soha nem zavarta az effajta csapodárságom.

Ez az utóbbi mondat igazából Veewylenak szól. De ha másképp gondolta volna, valószínűleg már egyébként sem élnék. Mint Icewind legálábbis.

Crawford közben köhint egyet, hogy magára vonja a figyelmet.

– Figyelj, az a másik nő. Tudod, kiről beszélek. Adtam neki egy kulcsot a Wyel Álompalotája melletti térkapuhoz. Ahogy kérted. De még nem használta.

– Még mindig szép?

– Megjárja. Wolf egykori „titkos szerelme” nem tartja magát olyan jól. Pedig ő a fiatalabb.

– Nem értem a halandókat. Ott vannak a kulcsok a kezükben, de ki nem nyitnának velük egy ajtót sem. Kényelmesebb úgy megrohadni, hogy nem érhet semmi váratlan.

Az okkultista dobol egyet az ujjával az asztalon.

– A másik nőben nem lennék olyan biztos.

– Beszéltél vele?

– Nem. A kulcs csak egy link egy emailben. Ha rákattint, aktivál egy varázslatot. Rátettem az üzenetre egy nyomkövetőt, hogy jelezze nekem, ha ki lett törölve. Még mindig megvan. Ez csak elárul valamit.

– Akkor meggyőző voltál. De az is lehet, hogy egyszerűen nem tart rendet a régi üzenetei között.

– Rád hivatkoztam. Nem felejtette el azt az estét, szerintem.

– Jó, hát ő tudja. Wyeltől sok mindent kívánhat, ha egyszer lesz mérészsége ahhoz az ujjmozdulathoz. Azt is, hogy találkozzon Soloval. Csak nem Wolffal, akit futólag ismert, és nem is Icewinddel, aki kicsit beugrott Wolf helyére, hogy vele beszélgessen.

Látom, hogy még mindig nyomja valami a lelkét.

– Van még valami más is?

– Hát... nem tudom, érdekel-e.

– Meséld csak el nyugodtan. Az előbb is azt akartad mondani, hogy talán most beszélgetünk utoljára, nem?

Elfordítja egy pillanatra a fejét. Majd a szemembe néz.

– A figyelmedet soha semmi nem kerüli el? Na jó.

Szóval mivel annyira a szíveden viselted annak idején John Thornbridge sanyarú sorsát, egy kicsit jobban utánanéztem, mi is zajlott ott le a háttérben.

– És? Valami világrengető?

– Nem. Csak annyi, hogy az egész egy zseniálisan kitervelt elterelő hadművelet része volt. Andrews volt a terv értelmi szerzője. Tudta, hogy nem fog a vezérkartól parancsot kapni az előrenyomulásra, ugyanakkor látta maga előtt a kiváló támadási lehetőséget. Csak sokkal nagyobb lépésekben gondolkodott, mint az ezredes. Ismerte a jellemét, ezért megszervezte, hogy egy darabig ne figyeljenek rá oda. Lényegében szabad kezet kapott, néhány napra. Akkor léptél a képbe te – sosem hagysz ki egy lehetőséget halálos játszámra, főleg ha a nem túl valószínű megnyerése dícsőséggel kecsegtet, meg hogy bevonulsz a történelembe.

A tábornok nem adott neked semmiféle parancsot, de gondoskodott arról, hogy minden olyan információt megkapj, ami után már képtelen lennél nyugodtan megülni a fenekeden. Kiprovokálta azt a kommandós akciót.

Caldwellnek nem adhatott parancsot, hogy támogassa a „magánháborúdat”. Csak nem ezt a magatartást várta volna el tőle. Ezt korrigálendő küldte azokat a helikoptereket. Az őrnagy balesetét pedig később az ő emberei szervezték meg.

Az egész akció lényege az volt, hogy odaterelje azt a bizonyos ellenséges páncélos hadoszlopot. Ahol különben semmi keresnivalója nem lett volna. Erősen hiányzott is egy másik frontszakaszon. A miniháború két héten belül véget ért egy békekötéssel, ahol elértetek szinte mindent, amit a diplomaták megkívántak. Csak azt áldoztak fel, amit eleve tárgyalási tartaléknak szánták.

Egyetlen egy dolog maradt ki – Thornbridge neve nem szerepelt a győztes hadjáratot vezető magasabb rangú tisztek listáján. Ottfelejtődött a nemlétből.

Kicsit hallgatok, majd idézek egy verssort:

– Nemlétből jött a fény.

– Hogy mondod?

– Nincs végső igazság, csak örökös kaland...

Rövid szünetet tartok.

– Az én ügyeletes kalandom, azt hiszem, most kezdődik majd.

Egy hajtásra kiiszom a maradék koktéltom, és Veewylehoz fordulok.

– Készen állok az eligazításra, Mester.

Bólint, és lassan feláll az asztaltól.

– Kövess.

Elindulok utána. Még hallom Garth suttogását. Hiába suttog.

– Szerintem megcsinálja. Akarsz fogadni?

Javíthatatlan.

52. fejezet

Zuhanás

- Milyen érzés meghalni?
- Ön biztosan jobban tudja nálam, Nagymester.

Tiszteletteljesen meghajolok, bár nem látok magam előtt senkit. A hang mintha egyszerre minden irányból jönne, és sehonnan sem.

– Honnan tudnám? Én nem haltam meg soha. Te viszont sokszor. Ezért kérdezlek téged.

A sarkokban fáklyák sercegnék a tartókban. A terem közepén egy asztal, néhány koponyával és csonttal. És sehol senki. Teljes üresség.

– Olyan, mint zuhanni. Az emberek bizonyára úgy élik meg, hogy hirtelen kihagy a szívük, és repülnek valahová a mélységbe. Sokan beszélnek az alagútról, a fényről. Van, aki nem lát semmit.

– Na és te magad?

– Rossztól kérdezel, Nagymester. Csak a manifesztációim halnak meg. Olyan gyorsan válok meg tőlük, hogy nincs időm belemélyedni az érzéseikbe.

Nevetés.

– Solo, a halhatatlan entitás... Tudod, hogy most nincs másik neved.

– Igen, Nagymester.

– Miért mentél ebbe bele? Mindig van választásod. Te tudod a legjobban. Megtagadhattad volna az engedelmességet.

– Megbüntettél volna, Nagymester?

– Lett volna értelme? Mióta érdekel téged, megbüntetnek-e? Lehet Solot egyáltalán büntetni?

– Akkor szabad akaratomból vagyok itt?

– Igen. Segíteni akarsz a halandó lánynak. Miért?

Tényleg, miért is? Miért van olyan érzésem, hogy az egész élete reménytelenül félresiklott? Olyan, mint aki nagyon ki akarna törni a saját korlátai közül, de nem meri meglépni azt az apró lépést, ami elválasztja a konvenciók világát a szabadságtól. Én pedig a Korlátlan Szabadság vagyok maga. És Magányos Erő, amely azt cselekszik, amit éppen jónak lát, tekintet nélkül a következményekre.

Miért ér nekem, Solonak, az élete bármit? Wolf emberi lényre talán kicsit szerelmes lehetett belé, mégiscsak. Annyira tökéletlen, hogy nehéz nem szeretni. Icewind viszont nem volt róla valami nagy véleményemmel – a határozatlanság és az esetlegesség sosem tartozott az általa pártolt tulajdon-

ságok közé. Felkereshette volna, ha akarja. Ehelyett azt a másik földi nőt vitte kirándulásra a Terra Infinitára. És neki adott második lehetőséget.

Elképzелhető, hogy csak Wolf szava köt? Annyira, hogy bevállalom ezt a portyát, amelyről egyáltalán nem biztos, hogy visszajövök Icewindként. Pedig ez a kedvenc alakom. A vámpírlord a leghatékonyabb és a leghalálosabb. És egyben a legkevésbé romantikus az összes Solo manifesztáció közül. Bár az utóbbiban nem vagyok biztos, csak meghívta azt a másik nőt valamiért.

Mindegy, itt vagyok, és kész. Megfutamodni nem szoktam, tehát nincs már min gondolkoznom.

– Megígértem.

– Megígérted. Olyasvalakinek, aki még azt az ígéretét is képtelen betartani, hogy válaszol egy kérdésre. Volt értelme?

– Nem tudom. Talán igen. A saját önbecsülésem. Az én ígéretem ér is valamit.

– Sejtéd, hogy mit fogsz majd átélni?

– A zuhanást.

– Miből jöttél rá?

– Közöséges szellemre fogsz manifesztálni. Az nem olyan, mint a vámpírok. Valóban halott lélek. Egy élménnyel több.

– Gyűjtöd az élményeket?

Gyűjtöm. Persze. Mást nem is tehetnék. Mi jelenthet számomra értéket? Nem arról van szó, amit értéknek tartok másokban. Mi értékes nekem magamnak? Volt, aki azt mondta, igazi szerelem. Tye Semah. Szép kapcsolat, kár hogy erőltetett. Bár Solo Worg talán...

Az összes halandó nő nem érdekes. Mindegyik rendkívüli volt a maga módján, különben sosem fordult volna felénk a figyelmem. Ha csak élvezkedni akartam, arra ott voltak a Terra Infinita „vendégművésznői”. Jobbak, mint a földi könnyűvérű pillangók. Ha valami mást, akkor meghívtam a nőt valahová.

Elég gyorsan kiismerem őket. Rögtön kiesnek a rostán a ketrechen élők. Kinyitod nekik a kalitka ajtaját, és benne maradnak, behúzódva a legtávolabbi sarokba a csak általuk képzelt veszélyek elől. Én meg egy darabig ott állok várakozva a bejáratnál, majd visszacsukom az ajtót, és talán még rájuk is hegesztem.

Aztán jönnek a hagyományörzők. Akik ha még addig nem kísérleteztek valamivel, már soha nem is fognak. Érdekesek lehetnek, a saját terepükön. De képtelenek engem követni bárhová, ahol még nem jártak. Elkezd remegni a lábuk és akadozni a lélegzetük. Az ismeretlen taszítja őket, a kitapogatlan utak megrémítik.

És nagyjából ennyi. Egyetlenegy valakit kivéve. Kivéve? Nyolc éve volt, hogy kinyissa azt a rohadt térkaput...

– Igen, igaza van, Nagymester. Vonz a titok és a veszély. Számomra ez az érték. Nem más. Örülnék egy lelki társnak, aki mindenhová velem tudna tartani. Amikor igényt tartok rá. De megvagyok nélküle is.

Olyan érzésem van, mintha láthatatlanul mosolyogna.

– Jól esett volna, ha valaki ott ült volna melletted, és figyelné, ahogy briliánsan nyersz egy pókerversenyt? Vagy amikor kifogtad azt a tőzsdeválságot, és dobáltad lefelé az eladásokat? Vagy ha egyszerűen hallgattad a kedvenc zenédet, és gyönyörködtél az azt kísérő fényjátékban?

Szájízem megkeseredik.

– Ugyan ki tenne ilyet? Még a halhatatlanok sem.

– Hát... neked kell tudnod, vámpírlord.

– Újra Solo Icewind vagyok?

– Szellemként akarsz lemenni a Pokolba, Solo Voydeként? Nem lenne sok értelme.

– Naplót kell vezetnem mindenről, ugye?

– Nem ártana. Ha segíteni akarsz nekem.

Az egyik fal csikorogva szétválk. Elindulok felé. A Szívkereső lágyan belecsúszik a kezembe. Simogató a fogása. Hitem nincs, és szerelmem a kard.

– Állj meg egy kicsit!

Egy női hang. Megtorpanok.

– Nem így egyeztünk meg, vámpírúr!

Visszafordulok.

– Szólíhattál volna a kedvesednek is.

– Majd visszafelé.

Egy darabig csak állok, majd bólintok.

– Rendben van, Vivien.

Epilógus

Egy hálószoza. Berendezése puritán, de minden tiszta és ízléses. A falon egy tükör. Az ágy mellett egy fésülködőasztal. Fiókos éjjeliszekrény, rajta hangulatlámpa. Csak dísz, nem működik. Puha szőnyeg a földön. Egy kis fotel, az asztal másik oldalán a tükörrel szemben. Az ablakon behúzott sötétkék függöny, hogy ne engedje be a holdfényt. Itt ugyanis mindig csak a Hold süt. Még csillagok sincsenek az égen.

A fotelben én ülök. Az ágyon egy lány, akinek a körvonalait látom a sötétben is, a takaró alatt. Alszik. Sokkal mélyebben, mint gondolná.

Felállok, és odamegyek az ablakhoz. Csendesen széthúzom a függönyöket, majd kinyitom az ablakot is, hogy beengedjem a holdfényt. Ez az egyetlen, ami felébresztheti. És fel kell ébrednie.

A lány elkezd forgolódni, és mormol valamit álmában. Visszaülök a fotelbe és várok. Nemsokára két szemet látok csillogni a halvány megvilágításban.

Kérdően kimond egy férfi nevét, félig suttogva.

Tagadólag rázom a fejemet:

– Sajnálom. Ő meghalt. Tizenöt évvel ezelőtt.

– Te... ki vagy? Hófehér a hajad... de... olyan fiatal. Ismerősnek tűnsz... valahonnan.

– A nevem Solo Voyde, ha ez mond neked valamit.

Körülnéz:

– Kórházban vagyok? Olyan rosszul éreztem magam...

– Fáj valamid?

Hallgat egy darabig, bizonyára vizsgálgatva a belső állapotát. Majd csodálkozva megszólal:

– Nem. Meg fogok halni? Mert azt mondják, hogy...

Ránézek.

– Mennyi kérdés, igaz? Ülj fel.

– De hát... nem bírok... már régóta...

– Próbáld csak meg.

Minden erőlködés nélkül felül. A holdfény ráesik a kezére. Rápillant, majd a szája elé kapja, hogy ne sikítson. Lassan ismét leereszti, és most tudatosan végigtekint a kézfejen. Majd felhúzza a hálóinge ujját is, és végigsimítja a bőrt.

– Értem. Alsom.

Felnevet.

– És milyen szép álom. Újra fiatal vagyok! Milyen kár, hogy reggel fel kell ébrednem.

– Nem fogsz felébredni.

Elkerekedett szemekkel néz rám.

– Ilyen a halál?

– Nem. Azon már túl vagy. Úgy két órája. Szép hosszú életed volt.

– Nincs alagút, nincs fény?

Értetlenkedve mosolyog. Ízlelgeti a nevemet.

– Solo... Igen, emlékszem már. Volt valaki, aki néha így szólította magát. Azt hittem, játszik. Folyton beszélgetni akart velem. Biztosan el akart csábítani.

Kuncog.

– Szép lány voltam ám!

– Voltál? Menj oda a tükörhöz.

–De én nem... ja persze.

Feláll az ágyról.

– Kíváncsi vagyok.

Akár a régi szép időkben.

Várom a hatást. Most tényleg sikkant egyet. Visszanéz, szeme ragyog a boldogságtól. Hát igen, sokszor mondtam neki, hogy ha valamit nagyon el akarok érni, elérem úgy is. Azt akartam, hogy boldog legyen. Az életébe nem szólhattam bele. De azt nem ígértem, hogy az életében.

– Ezt te csináltad?

A nyakamba borul. Solo Wolf jobban értékelte volna. Valahogy kibontakozom.

– Nem. Túlbecsülöd a hatalmamot. Én csak kértem pár dolgot. Nem a Sötét Erőktől kivételesen. Ezeknek nincs színük.

Pajkosan néz rám.

– És engem kértél? Gondoltad, hogy így megkaphatsz?

– Nem. Ezt a szobát kértem itt neked a Terra Lunaumbrán. És azt, hogy észrevétlenül kerülj át ide. Az öreg tested ott maradt a Földön.

Szökken egyet örömében.

– Kell a fenének! És mást is kérhetek?

A telhetetlen nő. Ő sem változott semmit a sok évtized alatt.

– Nem. De megszerezheted. Most ráérsz beszélgetni?

Még nézegeti magát a tükörben, majd megpróbálja felkapcsolni a kis lámpát, persze sikertelenül. Akárcsak régen. Minden fontosabb.

Felállok. A holdsugár pontosan a szoba közepére vetül. És most... mint a Mester és Margaritában. Elindulok rajta. Ha akar, velem jön. Ha nem, itt marad örökre.

– Várj!

Rohan utánam.

– Jé... ezt is lehet?

– Bármit lehet. Nincsenek korlátok. Csak amit te magad elképzelsz.

Egy darabig szótlanul sétálunk.

– Hová megyünk?

– A második lehetőség felé. Mondtam neked valamikor, hogy mindig kettő van – nektek, halandóknak. Kértem számodra egy másodikat. Kijár. Megállok.

– Csak menj tovább, és gondold arra, hová szeretnél eljutni, és mivé lenni. Sokáig kell menned. Végekimerülésig. Amikor álomba zuhansz a fáradtságtól, legközelebb odaát fogsz ébredni. Akárhol legyen is az. A többi rajtad múlik.

– De hát... nem ismerem az utat.

– Az Utat mindenki ismeri. Csak nem mindenki meri követni.

Belekapaszkodik a kezembe.

– Melletted nem félnék...

Könyörgő tekintet. Soha nem hatott meg a könyörgés.

– Gondolod, így megfoghatsz?

Köddé válok.

.....

Lent már vár Vivien, és én ismét Solo Icewind vagyok. Ahogy a Nekromanta megígérte.

Fázósan összehúzza a vállát. Most olyan sebezhetőnek tűnik...

- Menjünk el erről a szörnyű helyről.

- Már itt sem vagyunk.

Vége